

Catalunya

► Òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya • Febrer-març 2009 • número 105 • 0,50 euros • www.revistacatalunya.cat www.cgtcatalunya.cat

***Atur,
crisi i
mobilització***

> ON ENS TROBEM?...

**SECRETARIAT PERMANENT DEL
COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT
DE CATALUNYA**

Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - spccc@cgt.es
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS SECTORIALS

- **Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)**
- **Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit de Catalunya**
- **Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)**
- **Federació de Sanitat de Catalunya**
- **Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)**
- **Federació d'Administració Pública de Catalunya (FAPC)**

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS COMARCALS**Anoia**

Rambla Sant Isidre, 15, 1r
08700 Igualada. Tel. i fax 93 804 29 85
cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat

Raval de Sta. Anna, 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977 34 08 83. Fax 977 12 80 41

Baix Llobregat

Cra. Esplugues, 46
08940 Cornellà - cgtbaixl@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 377 91 63. Fax 93 377 75 51

Comerç, 5, 08840 Viladecans
cgt.viladecans@yahoo.es
Tel./fax 93 659 08 14

Baix Penedès

Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977 66 09 32
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord

Alfons XII, 109, 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 93 383 18 03

Garraf-Penedès

Lepant, 23, baixos, 08800 Vilanova i la Geltrú -
cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel. i fax 93 893 42 61

Maresme

Plaça Cuba, 18, 2n
08302 Mataró - maresme.cgt@gmail.com
Tel. i fax 93 790 90 34

Vallès Oriental

Francesc Macià, 51
08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 93 593 15 45. Fax 93 579 31 73

FEDERACIONS INTERCOMARCALS**Girona**

Av. Sant Narcís, 28, entl. 2a
17005 Girona - cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972 23 10 34. Fax 972 23 12 19

Ponent

Av. Catalunya, 2, 8è
25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973 27 53 57. Fax 973 27 16 30

Camp de Tarragona

Rambla Nova, 97, 2n 1a - 43001 Tarragona
cgttarragona@cgtcatalunya.cat
Tel. 977 24 25 80 i fax 977 24 15 28

FEDERACIONS LOCALS**Barcelona**

Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 70 80

Manresa

Circumval·lació, 77, 2n
08240 Manresa - manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 874 72 60. Fax 93 874 75 59

Rubí

Colom, 3-5
08191 Rubí - flcgt_rubi@hotmail.com
Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell

Unió, 59
08201 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com
Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa

Ramon Llull, 130-136
08224 Terrassa - cggterrassaf@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès

Pedrisos, 9 bis - 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es, tel./fax 93 714 21 21

Sallent

Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Editorial

La CGT denuncia als responsables de la crisi capitalista

Resulta patètic contemplar el govern oferir milions d'euros públics al capital financer privat per a refinanciar el seu deute i, alhora, escoltar-los dir que la culpa la té l'economia real i l'elevat cost dels acomiadaments.

Igualment patètic resulta contemplar com els empresaris insinuen la paraula "crisi" i aconseguen dels governants l'autorització per l'acomiadament massiu o individual, o les suspensions d'ocupació temporals.

Assistim a un joc pervers de previsions, realitzades per les grans corporacions mundials del capital, sobre el nombre de desocupats, mundials, nacionals, europeus; les persones que (a milions) passaran fam; fons d'inversió o índexs borsaris que s'enfonsaran, etc. etc.

Semblen apreciacions del món i de la realitat, que depengui dels designis d'un "ordre supra-natural" que escapa a les decisions dels éssers humans i més en concret de qui té poder econòmic, polític i militar d'adoptar aquestes decisions, és a dir, governs de tot tipus, entitats financeres, empresariat de tot pelatge i executius i teòrics d'alt "copete", com si mai no haguessin trencat un plat.

Ignoren que sabem que la Gran Banca "espanyola" es va embutxacar en un any de crisi com el passat 20.000 milions d'euros de beneficis nets que van dedicar bàsicament a finançar el "totxo".

La Banca "espanyola" capta diners públics del Banc Central europeu diàriament i ho deixa en dipòsit, en gran part, al mateix banc. Rep diners del govern espanyol i els dedica a refinançar el seu deute. Les

grans empreses del totxo, en el període d'especulació "sense límits" van pastar fortunes inimaginables. Les multinacionals de l'automòbil, l'empresariat dels grans centres comercials, les grans cadenes hoteleres, les multinacionals de l'energia, han pastat, igualment, fortunes i fortunes. I governants de qualsevol color van aplaudir el "model de creixement espanyol" i es van situar en els centres del poder mundial.

I ara, tots ells ens tracten com si nosaltres, treballadors autòctons i immigrants de qualsevol sector, homes, dones, pensionistes i joves tinguéssim la culpa que ens facin fora de la feina; que ens treguin de les cases per no tenir rendes amb què pagar les seves "usureres hipoteques"; que ens robin qualsevol futur de vida digna davant un aire contaminat, un planeta que no aguanta més, unes ciutats insostenibles, una sanitat cada vegada més escassa en assistència, qualitat i cada vegada més privativa; una educació mercantilitzada i se-

lectiva, per a qui pagui; una absència de llibertat gairebé total en el referent als drets de ciutadania...

La CGT denuncia la classe política, governants, banquers i empresariat, així com el sistema judicial, de ser els responsables i causants d'aquest desastre de model capita-

lista, on l'única cosa que garanteixen són les seves maneres de vida a tot tren i els seus comptes de resultats. La seva forma de vida, la de molt pocs, és directament responsable de l'actual desastre i, en conseqüència, exigim que s'abandoni aquest model.

Nota del Col·lectiu Catalunya

Aquest número del "Catalunya" que teniu a les mans ha tingut una història una mica peculiar. Fa dos mesos, se'n va trencar la maqueta de la revista; és el segon cop que passa en set anys i caldrà solucionar-ho amb la creació d'una de nova maqueta. Quan ens vam posar a arreglar els problemes que hi havia ens vam trobar que no només era la maqueta sinó també les fonts, el programa i tot el que es pot arribar a trencar. Un ordinador personal i un disc dur extern van fer la mateixa fi, així que el número que teniu a les mans ha sortit no sabem com, però ho ha fet. Esperem restablir la periodicitat que ens caracteritzava i no fallar més.

D'altra banda, aprofitarem la situació per introduir alguns canvis que vagin en la direcció de millorar la revista, tant en el disseny extern com en la qualitat dels continguts.

Sentim decebre els qui deien que només ens quedaven quatre dies ja que tenim una mala salut de ferro. I no pararem.

Petons i gràcies per la paciència.

Aquest número del '*Catalunya*' s'ha tancat al mes de març de 2009.

**"Els drets no s'agafen,
no es demanen,
s'arrenquen,
no es pidolen"**

José Martí

"Catalunya", publicació de la CGT de Catalunya. 8a època. DLB 36.887-92. **Edició:** **Col·lectiu Catalunya:** Ramon Aubà, Joan Rosich, Pau Juvillà, Joan Anton T., Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Dídac Salau, Josep Garganté, Josep Estivill, Xavi Rojals, Jordi Martí i Òscar Purqueras. **Col·laboren en aquest número:** Octavio Alberola, Pepe Berlanga, Laia Alsina, Vicent Martínez Núria García Pérez, Marcelino Llano, Plataforma Aturem la Guerra, Toni Álvarez, Roger Cremades, Enric Duran, Pau Gomis, Francesc Richart, Carlos Fernández Liria, Montserrat Galcerán, Pedro Ibarra, Juan Carlos Moreno Cabrera, Arcadi Oliveres, Jaime Pastor, Carlos Taibo, Pep Cara, Ferran Aisa, Agustí Barrera, Miquel-Dídac Piñero, Quim Garreta, Roberto Blanco, Carles Jové, Rogé Palà, Pilar Palacio, Teresa Sardà, Bàrbara Roch i federacions i seccions sindicals de CGT. **Tirada:** 10.000 exemplars. **Informàtica:** Germán 'Mozzer'. **Redacció i subscripcions:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977 340 883. **Col·laboracions a:** catalunyacgt@cgtcatalunya.cat

No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

Tots els continguts d'aquesta revista estan sota una llicència "Creative Commons Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 2.5 Espanya"

Sou lliure de: copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.

- No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.

- Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

Quan reutilitzeu o distribuiu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra. Alguna d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular dels drets d'autor. Els drets derivats d'usos legítims o altres limitacions reconegudes per llei no queden afectats per l'anterior.

Més informació a <http://cat.creativecommons.org/>

REPORTATGE

Davant les conseqüències de la crisi financera en l'economia els empresaris han respost amb acomiadaments

Es tracta de modificar els plantejaments. S'ha d'invertir en valor humà

ATUR, CRISI, I MOBILITZACIÓ

Davant l'atur i la crisi: mobilització

Secretariat Permanent Comitè Confederal CGT

L'EPA ens assenyalava que al 2008, 1.280.300 treballadors/es han incrementat l'atur, situant la taxa en el 14%, la qual cosa significa que en l'actualitat 3.207.900 de persones estan parades. Solament en els mesos d'octubre a desembre del 2008, es van produir 609.100 acomiadaments. Tres milions dos-cents mil desocupats no són només producte de les "lleis del mercat", sinó de la impunitat amb la qual actuen els empresaris i de la responsabilitat política del govern.

Les persones assalariades amb contracte temporal, amb indemnitzacions ridícules o a cost zero quan s'extingeixen, van disminuir en 390.500, situant-se la taxa de temporalitat en el 27,93% de tots els assalariats (16.308.200). Aquests treballadors amb contractes temporals segueixen suposant gairebé el 40% del total d'assalariats, és a dir són 4.554.300 i els assalariats amb contracte indefinit ascendeixen a 11.753.900. En els últims dotze mesos els assalariats descendeixen en 568.400 persones, però aquest descens global és a costa de la disminució de 664.100 assalariats amb contracte temporal i un increment de 95.700 assalariats amb contracte indefinit.

Si els desocupats en els 12 mesos de 2008 van augmentar en 1.300.000 són a costa, fonamentalment, d'expulsar de les ocupacions a treballadors amb costos mínims o cost zero, els treballadors temporals i, la resta, se situa en els expedients de regulació d'ocupació que destrueixen, amb l'autorització i consentiment del Ministeri de Treball o de les conselleries d'ocupació de les diferents comunitats autònomes, tant l'ocupació fixa com la temporal, a costos mitjans de 30/35 dies per any o quan l'ERO és tem-

poral, els treballadors es "mengen" part de les seves prestacions d'atur i els empresaris solament "aporten" un escandalós 10% - 15%.

En tots els sectors destrueixen ocupació. La indústria, amb l'automoció al capdavant a través d'EROs autoritzats pel govern central i els governs autonòmics: SEAT, Renault, Opel, Citroen, PSA, Nissan, Pirelli, Mercedes, Derbi i les empreses auxiliars de l'auto es van dur per davant 155.500 ocupacions. La construcció, a través de l'expulsió de tots els temporals, que en el sector són la majoria i la llei concursal, acomiada en comparança interanual a 358.900 persones en el 2008. Els serveis, incrementen l'atur en termes comparatius anuals, en gairebé 400.000 persones. I en

l'agricultura es destrueixen 35.000 ocupacions.

L'ocupació descendeix en gairebé 500.000 persones i avui treballem menys de 20 milions, sobre una població activa de 23.064.700 persones. Els homes han estat "desocupats" en els últims dotze mesos en 656.500 i les dones augmenten l'ocupació en 36.400. La major ocupació de les dones es fa en contractes precaris, dels de temps parcial, on ja es troben ocupades gairebé 2.000.000, mentre que els homes amb contracte parcial només suposen 500.000. Solament s'ha incrementat l'ocupació, en una ínfima quantia, per grups d'edat en els majors de 50 anys, sent la caiguda de l'ocupació més nombrosa al grup d'edat de 20 a 24 anys.

Les llars (2,8 persones) amb tots els seus membres actius desocupats han crescut en 385.500, fins a les 827.000 llars i segons dades de l'INEM, a desembre de 2008, prop de 900.000 persones parades no perceben cap prestació d'atur.

Davant les conseqüències de la crisi financera en l'economia real (recessió) els empresaris han respost amb acomiadaments; per la seva banda el govern central del PSOE ha respost amb 50.000 milions d'euros públics per a la BANCA i altres 100.000 milions d'euros en avals per a la banca. El govern central del PSOE i els governs de les CCAA, han respost amb les autoritzacions d'expedients de regulació d'ocupació temporals i extintius en tots els sec-

tors de l'economia real: construcció, serveis, indústria i agricultura.

De quin mercat? de quina economia parlen? Com es pot actuar tan impunement com els empresaris i banquers, que els segons es folren amb els nostres diners i els primers segueixen finançant els seus dividends a costa de les nostres ocupacions i els nostres salaris? Al PSOE, a Zapatero i al govern, l'única cosa que se'ls passa pel cap és dir-los als empresaris que "mantinguin tot l'ocupació que puguin" i als banquers "que facin fluir el crèdit".

Ens trobem amb omissions conscients del sentit democràtic i social, -l'obligació de vetllar per l'interès general-, i amb responsabilitats jurídiques i polítiques, davant actes conscients de l'empresariat, que resol "les seves crisis" expulsant, acomiadant i condemnant a milions de persones a una vida amb futur molt incert, després d'enriquir-se amb els sucosos dividends dels últims anys. Els Govern central i de les diferents CCAA, són responsables de la impunitat empresarial. És més, aquesta responsabilitat comporta una autèntica connivència amb aquestes actuacions, doncs tenint mitjans (diners públics) i eines jurídiques (lleis que no autoritzin el frau massiu dels acomiadaments), es comporten políticament, com l'agent 007, atorgant llicències a l'empresariat, per a acomiadar.

Els treballadors davant "la crisi financera, econòmica, energètica i de valors i models del capitalisme" no hem respost amb la suficient fermesa. Sortir al carrer exigint que ens retornin les nostres ocupacions, els nostres salaris i els nostres drets, és l'única possibilitat que milions d'assalariats tenim en aquests moments. Esperar que "escampi" és garantia de sofriment, de precarietat i d'una societat cada vegada més empobrida material i moralment. Davant l'atur i la crisi: mobilitza-

Davant la situació que travessa el metall

FESIM-CGT

La Federació de Sindicats de la Indústria Metal·lúrgica (FESIM-CGT), davant la situació que travessa la indústria en general i el metall en particular, manifesta davant l'opinió pública, les conclusions del debat produït entre les seccions sindicals del sector:

- Durant el període 2004-2008, mentre els beneficis de les empreses del metall han tingut un creixement anual d'un 12% de mitjana, els salaris i les condicions de treball han sofert un clar empitjorament. Segons l'OCDE els salaris han decrescut en un 5% en aquest mateix període.

- Les multinacionals del sector han estat punta de llança en les polítiques de deslocalització d'empreses a pesar de tenir immensos beneficis, demostrant que no tenen prou amb aquests beneficis sinó que han d'aconseguir el màxim encara que sigui a costa de deixar en l'atur a centenars o milers de famílies.

- El xantatge del tancament de les empreses que signifiquen les deslocalitzacions, ha aconseguit una rebaixa de condicions de les plantilles afectades i un efecte "dissuasori" a la resta, on els sindicats majoritaris han anat signant acords clarament regressius. Aquests sindicats s'han negat a unificar les lluites de les empreses en conflicte excusant-se en una resistència empresa a empresa que s'ha demostrat totalment inoperant.

- La baixada de vendes de l'automòbil ha estat la causa central per la qual el sector del metall ha situat centenars d'ERO en els anys 2008/2009. Les empreses constructors han presentat expedients, majoritàriament temporals, però que repercuteixen a les empreses

proveïdores, contractes i subcontractes del sector del metall de manera més traumàtica. D'aquesta manera plantilles que multipliquen per quatre o cinc vegades a les empreses matrius però que tenen unes condicions molt més precàries sofreixen greus conseqüències i són excloses ràpidament, fins i tot de les prestacions de l'atur.

- I no podem oblidar les repercussions d'aquest sector tan important, en la resta de la societat. Milers de petites empreses, botigues o petits comerços es queden sense un sustent quan els treballadors no tenim capacitat de consum. Això s'està produint ja, en àmplies zones dels barris obrers.

- La tímida resposta dels sindicats majoritaris no ha escoltat la nostra proposta d'una vaga general, qüestió aquesta que la CGT valora com la resposta necessària a la situació que travessem i al que pot venir en el futur proper, de seguir les dades econòmiques en la línia dels últims mesos.

És evident que els costos laborals no són els causants dels problemes del mercat. L'evolució històrica del sector reflecteix unes rendibilitats i beneficis molt alts. A més, les productivitats dels treballadors/es del sector són de les majors del món, reconegudes en els informes de les autoritats i pels consultors privats.

La crisi actual és producte de les turbulències financeres dels últims anys que tenen l'origen en una economia convertida en un "casino" on s'aposta a veure qui "roba més i millor" sense que les suposades autoritats mundials i estatals facin gres referent a això. Els gurus del sistema s'han obstinat a convèncer a la població que el millor futur passava per un incontrolable consumisme i

per la desregulació absoluta de controls sobre uns capitals que segueixen traslladant-se globalment.

Les polítiques desreguladores i de flexibilitat adoptades per empreses, multinacionals, i els governs que els donen suport, sumades a l'increment dels tipus d'interès des del Banc Central Europeu, han generat un empitjorament de les condicions d'ocupació, amb sous per sota d'una renda acceptable en el mercat actual, que ha dut a grans capes de la població a retenir el consum quan s'han produït les primeres alarmes de crisis econòmiques.

Per a la FESIM-CGT l'actual crisi no és només una crisi financera, aquesta és una crisi de salaris i condicions socials, les dobles escales salarials en convenis, les rebaixes de sou a canvi de "reestructuracions salvadores" o per a impedir noves deslocalitzacions, han generat una pèrdua important de la capacitat de consum. Si a això sumem les hipoteques, els préstecs i els increments de l'IPC, està clar que ens han rebaixat el nostre nivell de vida.

Avui podem assegurar que el mite de la competitivitat que ens ha intentat vendre el capitalisme, ha estat un total engany i la pitjor mentida en la qual han caigut els sindicats majoritaris creient-se i assumint aquesta qüestió. Desgraciadament per a la societat actual, teníem raó la CGT quan lluitàvem i negàvem que acceptar pitjors condicions ens asseguraria el futur i l'estabilitat laboral.

En tot cas les direccions sindicals majoritàries s'han excusat fins a ara en una classe obrera a la defensiva i que, sobretot en les capes més joves, no tenen ni experiència ni voluntat de lluita. Però aquesta excusa no justifica res, ells han estat uns dels culpables de la degeneració de la cons-

MANIFESTACIÓN
BASTA DE CHANTAJES DE LAS MULTINACIONALES
¡¡FRENALES!!
VALLADOLID, 27 DE ENERO DE 2007
12:00 H. - PZA. COLON

**POR LOS PUESTOS DE TRABAJO,
POR NUESTRO FUTURO
¡¡SAL A LA CALLE!!**

CONVOCA **CONFEDERACIÓN
GENERAL
DEL TRABAJO**
COORDINADORA DEL AUTO

ciència de classe amb els pactes socials regressius, les renúncies a la mobilització i sobretot amb l'acceptació de polítiques clientelistes en matèria de contractació i de prebendes individuals.

El fet significatiu de tancament concursal a Esteban Ikeda (proveïdor de Nissan a Catalunya) on s'han tancat els treballadors i sindicats per a defensar els seus llocs de treball, demostra la situació a la qual ens en-

frontem en el curt termini: centenars de milers de treballadors poden augmentar, encara més, les llistes de l'atur. La lògica duu a pensar que més tard o més d'hora, tots els sindicats estem obligats a canviar d'estratègia i assumir que la defensa del teixit industrial passa per una mobilització general, en el carrer i unificant les lluites per a obligar a empreses i governs a reaccionar.

És important transmetre al conjunt dels treballadors/es del metall i als delegats i militants de tots els sindicats la conveniència de la mobilització contra els expedients i tancaments d'empreses, de manera unitària, ferma i no cedint als xantatges de les empreses. Són importants les manifestacions al carrer, però sobretot una actitud ferma de tots els sindicats contra els ERO i a favor de negociacions col·lectives a favor de les plantilles. Cal anar cap a una mobilització general, vaga o atur, que obligui a la patronal del sector i als governs central i autonòmics a buscar solucions que mantinguin l'ocupació i obrin una solució per al futur de la indústria. I plantejar una reivindicació elemental en aquests moments: si no hi ha treball que es redueixi la jornada a les 35 hores, sense reducció de salari.

Més informació:
www.cgt.es/fesim/

Catalunya. Febrer-març de 2009

La CGT analitza el panorama actual i es posiciona en matèria d'economia

Davant les previsions del govern espanyol i de la Unió Europea

Secretariat Permanent del
Comitè Confederal de CGT

El Govern, a través del seu ministre d'economia, Pedro Solbes, ha presentat les dades descarnades sobre les seves previsions en l'evolució de la crisi i les seves conseqüències durant l'any 2009.

S'arribarà als 4 milions de desocupats l'any 2009. Aquesta dada que suposa acostar-se al 18 % de la població activa, porta aparellada una realitat molt més dramàtica de precarietat i ocupació temporal que pot fer retrocedir àdhuc més els drets dels treballadors i treballadores.

- El dèficit públic arribarà a l'entorn del 6%. Encara que hem d'alegrar-nos que el govern decideixi incrementar la inversió, aquesta dada no diu res per si sola, si el que es pretén és finançar als entramats financers responsables de la crisi o construir infraestructures allunyades de les veritables necessitats de la població.

El decreixement de l'economia serà del -1,6% del PIB. És normal que una economia purament especulativa (quiosquets financers, totxo, turisme, treball precaritzat...) decreixi. El gran problema és el greu empobriment de la immensa majoria social per a seguir mantenint els privilegis de la minoria político-financera-empresarial.

La Comissió Europea a través del comissari d'Economia, Joaquín Almunia, ha deixat curtes les previsions del govern. D'acord amb les dades de Brussel·les, l'economia espanyola retrocedirà un 2% el 2009, enfront de la contracció del 1,6% anunciada pel govern. El descens de l'activitat econòmica provocarà a més que la taxa d'atur augmenti al 16,1% de la població activa aquest any i rondarà el 19% el 2010, les xifres més altes de tota la Unió Europea i gairebé el doble que la mitjana comunitària. El dèficit públic arribarà al 6,2% del PIB el 2009. En definitiva el mateix panorama però amb majors xifres i major injustícia social.

Aquestes polítiques econòmiques no són inofensives. No podem quedar-nos impassibles davant les xifres del govern. Es tracta de la descripció quantificada i freda de com en els pròxims mesos s'estendran i consolidaran situacions negatives que ja estan presents en el moment actual. Mentre les constructors i les financeres obtindran diners públics per a seguir actuant, creixerà

l'atur, la temporalitat, l'abaratiment de l'acomiadament, la precarització, la pobresa, l'individualisme, el racisme i la repressió. Tot justificat per una crisi de caràcter global.

La CGT denuncia la falsedat absoluta d'una casta privilegiada que intenta aferrar-se a les mateixes fórmules que ja han demostrat el seu

fracàs. No es tracta de seguir liberalitzant i privatitzant. Ja hem vist que el mercat capitalista no és la solució. Es tracta de modificar els plantejaments. S'ha d'invertir en valor humà. En una economia al servei de la majoria de la societat, contemplant les seves necessitats bàsiques i el desenvolupament

d'una producció sostenible que no segueixi incrementant els nivells de pobresa, crueltat i indefensió que ja patim.

Els treballadors i treballadores no volen almoines, ni estar a l'atur, ni ser objecte de polítiques socials improvisades, conjunturals, de draps calents que progressivament estan

desmantellant el sistema social de drets laborals, socials, sindicals, de serveis públics...

Per tot això, des de CGT exigim que se'ns retorni el que dia a dia se'ns roba i es lliura a la banca, multinacionals i empresariat. Volem els nostres diners per a reflotar les empreses i autogestionar-les amb criteris socials i col·lectivistes enfront dels criteris capitalistes, volem que els serveis socials i serveis públics segueixin sent públics, gratuïts i de qualitat, volem un model social basat en la justícia social i exigim el repartiment del treball per a treballar tots, així com poder compatibilitzar la nostra vida familiar, personal i laboral. Lluitem per a ser persones i no només objectes d'usar i llençar al servei del mercat de treball.

La CGT treballa perquè en els pròxims mesos els treballadors i treballadores de les empreses en crisi, els milions de desocupats, exclosos, marginats, donin una resposta de mobilització social conjunta, que permeti posar les bases d'un nou món en el qual tots i totes tinguin cabuda. Treballadors i treballadores, actius, precaris o desempleats, d'aquí o de fora, tots i totes, braç a braç, pel repartiment del treball i de la riquesa, defensin els seus interessos contra la crisi del capital.

TREBALL-ECONOMIA

Resulta paradoxal que una empresa que vol donar una imatge de modernitat tingui uns vicis tan antics

La CGT demana el manteniment d'uns serveis públics i de qualitat

Dramàtic acomiadament de treballadors a la factoria de Pirelli

Col·lectiu Catalunya

Els sindicats CCOO, UGT i EUSOC van arribar el 30 de desembre a un preacord amb l'empresa per a la "resolució" de l'expedient presentat per Pirelli a la factoria de Manresa. Per la seva banda, la secció sindical de la CGT no va signar l'esmentat preacord i va presentar un contrainforme però que no va servir de res. Tret d'alguns voluntaris i prejubilats, la resta dels treballadors acomiadats es van assabentar de la seva situació personal perquè a l'entrada del torn de tarda del dia 28 de gener ja se'ls va negar l'accés. Tal com informa Carles Blaya al "Regió 7" (29-01-09), a mesura que arribaven a la feina la seguretat contractada per a l'ocasió comprovava la identitat dels acomiadats, se'ls negava l'entrada i se'ls lliurava una carta, on es podia llegir: «mitjançant aquest escrit, la direcció de l'empresa li comunica que a partir d'avui queda dispensat de continuar prestant els seus serveis a l'empresa fins al 31 de gener del 2009. Li garantim que percebrà el seu salari fins a aquest dia».

Amb aquesta carta a les mans, una trentena llarga de treballadors (dels dos-cents, aproximadament, d'aquest torn) ja no va poder accedir a la factoria. Va haver-hi moments de molts nervis, amb el trencament d'un vidre d'una finestra de l'entrada. La indignació i la tristesa es van barrejar en unes escenes dramàtiques a la plaça de Joan Baptista Pirelli: els acomiadats acabaven d'assabentar-se de la seva situació "com si fóssim delinqüents", va dir, commogut, Andrés Barrera, un manresà de 47 anys amb més de nou anys d'antiguitat a l'empresa. Mentre a fora la incredulitat i la ràbia anaven creixent, a l'interior els treballadors van aturar la producció en solidaritat amb els acomiadats. Durant el dia no es treballaria. A la direcció de l'empresa van fer els ulls grossos. És interessant de fer notar l'absència de CCOO i UGT en el lloc dels fets mentre si que hi havia els representants de la CGT informant a la plantilla dels afectats per l'ERO. L'esmentat diari manresà va buscar alguna resposta, que no va obtenir, a la direcció de Manresa, a la central italiana i al gabinet jurídic de Miquel Roca Junyent, que és qui ha negociat l'expedient per part de Pirelli.

El CAM de Correos de la Zona Franca incompleix sistemàticament la normativa sobre seguretat laboral

Obligats a treballar a zero graus

CGT Correos Barcelona i Col·lectiu Catalunya

La Inspecció de Treball va paralitzar el centre de Correos CAM de Barcelona per trobar que implicava un risc greu i imminent per a la seguretat i salut dels treballadors a causa de les baixes temperatures. Ratificava, d'aquesta manera, la decisió que havien pres els sindicats (CGT, UGT i SIPT) i els 230 treballadors d'aplicar la Llei de Prevenció de Riscos Laborals (article 21 apartat 3) que van constatar a mig matí que la temperatura fregava els zero graus.

Un cop presentat a l'empresa, l'inspector de treball va considerar que als treballadors no se'ls donava la roba adequada per treballar a unes temperatures tan baixes i que el treball no havia de continuar fins que la temperatura no es normalitzés per sobre del 14 graus. A més, va fer constar que faltava l'avaluació de riscos laborals. La CGT valora positivament aquesta resolució ja Correos s'estima més pagar les multes que li posa la Inspecció de Treball que no pas solucionar els problemes pels quals és denunciada. Darrerament, el sindicat havia posat, entre altres, tres denúncies més per les temperatures en les quals es treballava en aquest centre, amb sostre i parets de xapa, que són molt baixes a l'hivern i giren a l'entorn dels zero graus i molt altes a l'estiu al voltant dels 43 graus. En l'única resolució que fins al moment ha arribat, es multa Correos amb 20.000 euros.

Aquest, però, no és un problema puntual ni te res a veure amb la recent onada de fred sinó que des de fa deus anys la CGT ha advertit a Correos que havia d'aclimatar el local per poder-hi treballar amb unes temperatures acceptables. Resulta paradoxal que una empre-

sa que vol donar una imatge de modernitat tingui uns vicis tan antics, tant lamentables que no els importa gens ni mica la salut dels seus treballadors ni que els ciutadans puguin enviar o rebre paquets i enviaments postals.

L'activitat es va reprendre el 14 de gener, després que l'empresa llogués 16 màquines que produeixen calor i s'arribés a temperatures d'entre 17 i 20°. El retard de l'empresa en reconèixer el problema i prendre mesures va suposar impor-

tants retards en els enviaments de paquets i correspondència dels clients de Correos.

La CGT considera Manel Rei, director de l'empresa a Catalunya, el màxim responsable de la situació per la seva incapacitat per resoldre un contenciós que s'arrossega des de l'any 1998 i d'actuar amb un estil caciquil donant ordres verbals que no es posen per escrit pel fet de contravenir la legislació vigent. Per tota això, el sindicat n'ha demanat el cessament.

La CGT denuncia l'actitud de Recursos Humans de la Diputació de Barcelona respecte del personal de Parcs Naturals

Secció sindical de CGT a la Diputació de Barcelona i Col·lectiu Catalunya

La CGT ha fet pública l'actitud dilatòria i de desatenció sistemàtica que de l'oficina de Recursos Humans de la Diputació de Barcelona respecte la situació del personal de Parcs Naturals de la província. En particular, no es facilita la informació demanada i es neguen a obrir un procés de negociació sobre les condicions de treball en aspectes com els nivells de competència, les possibilitats de carrera professional i la reclassificació de places, entre d'altres qüestions. Les reivindicacions, però, venen de lluny; des del 2003 i especialment des de la reorganització de

l'Àrea d'Espais Naturals l'any següent, la representació sindical ha demanat una revisió de l'estructura orgànica i funcional de l'àrea per tal d'eliminar alguns desajustaments i disfuncions existents. A finals de 2007 i durant tot el 2008 aquesta qüestió ha estat encara més polèmica davant d'uns informes sobre la reclassificació del personal auxiliar adscrit a Parcs Naturals i sobre les necessitats de suport administratiu als parcs que van provocar el descontent entre el personal. La secció sindical de la CGT va demanar l'obertura d'un procés negociador amb l'administració a la qual demanen:

1) Una relació complerta de l'organigrama, els llocs de treball, les

places, els contractes que tenen i les funcions amb vista a una revisió general;

2) Una negociació amb tots els sindicats;

3) Un nivell de competència superior per als llocs de subaltern i personal dels equipaments de parcs naturals,

4) La possibilitat de carrera professional per a tothom i formació per l'antic grup E, no només d'atenció a l'usuari;

5) La reclassificació de les places de tècnics auxiliars de gestió a les oficines de parcs naturals.

6) Dos caps de setmana de festa per un de treball opcional pel cos de guardes i quantitats percebudes en concepte de festius incloses

dins el sou base, també per a personal subaltern dels equipaments dels parcs.

7) Mateix grau per a encarregats de colla i en el personal de manteniment.

8) Equips de tècnics per a cada parc natural, creació d'unitats a cada parc i treball transversal en comissions...

9) Enfortir la interlocució i representació des de la unitat bàsica de gestió que és el parc natural.

10) Millorar la gestió dels serveis centrals de l'àrea que donin suport als parcs i una eficient coordinació entre oficines.

11) Acabar amb la precarietat. Contractació fixa del personal per part de la Diputació.

Un nou cas de represàlies contra un delegat sindical de la CGT

Acomiadat el secretari del comitè d'empresa de Ficosa Rubí

Federació Local de la CGT de Sabadell

Coincidint amb l'inici de l'Expedient de Regulació d'Ocupació temporal de Ficosa Rubí les passades festes de Nadal, es va acomiadar al secretari del comitè d'empresa, José Ángel Luque Priego. La Federació Local de Sabadell denuncia aquest acomiadament com un clar cas de persecució sindical vers el cap visible d'un comitè amb majoria de la CGT, caracteritzat per la seva coherència a l'hora de defensar els drets dels treballadors, coherència que van demostrar en no signar l'esmentat ERO temporal.

La Federació de CGT Sabadell va realitzar una concentració en senyal de protesta el 30 de gener a la porta de Ficotriad Rubí, al Polígon de Sant Genís, Rubí, en la qual van participar un centenar de persones. Aquesta concentració anava acompanyada d'una vaga parcial d'una hora dels treballadors de l'empresa.

En la carta que citem a continuació el propi secretari del comitè d'empresa explica les causes que han dut al seu acomiadament.

Carta del company José Ángel Luque

“El meu nom és José Ángel Luque Priego, vaig entrar en el món laboral l'any 1986 i a pesar de la meva joventut porto més de 20 anys cotitzats. En tot aquest temps he passat per diferents empreses, però cap em va sorprendre tant com aquesta multinacional, per això vaig ser tan feliç quan em van fer de plantilla. Semblava haver-hi un bon ambient per part de la gent que vaig trobar, però m'entristia el poc que se'ns valorava en el treball per part de la direcció de Ficosa.

Vaig descobrir al costat dels meus companys les diferències salarials entre treballadors/es de la mateixa categoria, fets que demostraven la falta d'igualtat i justícia a l'hora de retribuir el mateix treball i el mal fer de les coses. Els treballadors es queixaven i no paraven de manifestar el seu desacord amb el sistema que aplicava l'empresa en la valoració dels seus treballadors i sobretot en la falta d'EPIS i de seguretat laboral, però a l'hora de la veritat la majoria no volien entrar en el món del sindicalisme.

Davant la falta de representants que defensessin als treballadors, al

2001, va sortir un comitè d'empresa que va guanyar les eleccions i que va començar a reivindicar les inquietuds dels treballadors, centrant-se en els dos temes citats anteriorment.

A l'estiu de 2005 un grup de delegats d'empresa abandonem l'anterior sindicat per haver-nos enganxat i mentit als representants dels treballadors i treballadores en conflictes de la màxima importància. Sempre en aquest temps se m'anava dient: això no ho podeu fer, això tampoc, això és impossible.

A l'octubre de 2005 vaig prendre la decisió d'encapçalar una nova llista dels treballadors/es amb il·lusió de treballar i defensar als companys/es de Fico Triad, i va sorgir la majoria absoluta de la CGT a l'empresa.

He vist moltes coses en aquest temps: corrupció d'organismes, corrupció d'advocats que suposadament ens defensaven, atacs de propis companys d'altres centrals sindicals; i tot per ser diferent i creure que els drets estan aquí per a defensar-los, amb diàleg i una lluita sindical ajustada a les realitats de cada moment. Però això sí, sense oblidar que som treballadors/es i són per als que hem d'estar sempre, no per als interessos de l'empresa.

La veritat és que el comitè al que pertanyo s'ha caracteritzat per la seva alta reivindicació en els drets dels treballadors/es, i per tant, al constar com a secretari del comitè d'empresa que, al costat del president, són les persones amb major relació amb la representació de l'empresa, això ha generat una animadversió cap a la meva persona plasmada en la decisió d'acomiar-me.

He estat sotmès a una persecució constant per part de la direcció de Fico Triad i els seus diferents caps de producció. He sofert, igual que uns altres dels meus companys del comitè, incessants descomptes de salari pel simple fet d'acudir citat a organismes oficials en representació dels treballadors/es.

Després de diversos anys denunciant-ho, la sentència del jutjat social 19 de Barcelona, ens dona la raó i deixa clar el dret que tenim a assistir citats sense minvament econòmic. La multinacional ha acabat acceptant finalment el seu error, desestimant recórrer al TSJC, doncs sap molt bé que no pot guanyar el judici.

L'estratègia de l'empresa ha estat clara aquests anys: intentar enfrontar els treballadors, la discriminació, l'abús d'autoritat i la repressió sindical. Avui em trobo acomiadat

pendent d'un judici que determinarà si torno o no a l'empresa. Depèn d'un tercer, un jutge o jutgessa que sigui capaç de veure i entendre el realisme de les atrocitats que hem viscut i sofert els representants dels treballadors/es i sigui capaç de fer ús de la seva decisió de nul·litat perquè es restableixi la injustícia que l'empresa a abocat sobre la meva persona en aquest acomiadament abusiu.

Però si això no fos possible i la seva decisió judicial fos una altra, ningú podrà arrabassar-me el que duc en el meu cor, el sentiment d'haver fet el correcte i d'haver seguit el camí difícil, el que ningú vol, però el que s'ha de prendre al final si vols ser coherent amb les teves idees. Em duré moltes coses: els meus amics, les persones que he conegut, el que he après en el camí; i sobretot, el difícil que és fer coses i aconseguir-les sense patir, perquè tot ens afecta, directa o indirectament.

Si hagués d'explicar el que he passat en tot aquest temps seria incapaç de poder expressar-ho amb el meu vocabulari just; m'assec feliç de tenir els amics que tinc.

És gràcies, si el teu cap no té preu fan el possible per tallar-te'l.”

Més informació

cgtsabadell.blogspot.com/

Luis Andrés Edo

Octavio Alberola

El que puc dir en poques paraules de Luis Andrés Edo, que malgrat les nostres divergències i enfrontaments en el període més conflictiu del procés de reconstrucció de la CNT i del moviment llibertari després de la mort de Franco sempre el vaig considerar un company convençut de la justícia del nostre ideal manumissor i decidit a lluitar per un món sense explotació i dominació. Amb ell vaig compartir molts dels moments més àlgids, més difícils i més durs de la lluita que el moviment llibertari va recomençar a principi dels anys seixanta. I puc donar fe del seu lliurament i exemplar comportament, tant en l'exili com en la clandestinitat a l'Estat espanyol quan va reivindicar algunes de les accions realitzades. I, fins i tot, quan per participar en altres accions va ser detingut i tancat a la presó, en les quals, pel testimoni d'altres detinguts, va tenir sempre una conducta exemplar: tant en la solidaritat amb els altres presos com en l'enfrontament amb les autoritats carceràries, si era necessari.

Quan, després de la mort del dictador, es van iniciar les reunions per superar les divisions i possibilitar la reconstrucció de la CNT i del moviment anarquista, vam tornar a coincidir per fer possible aquest objectiu, però conscients que aquesta "reconstrucció" havia de fer-se per la base i no per dalt. Desgraciadament no va ser així i poc després vam constatar amargament el fracàs d'aquella temptativa i la persistència de la divisió en les files llibertàries. I dic files llibertàries perquè tots ens proclamàvem i ens seguim proclamant llibertaris, anarquistes i anarcosindicalistes. Aquell fracàs va ser decisiu perquè la "transició" pogués realitzar-se segons havien dissenyat els servidors del Capital. Per això, la democràcia sorgida de les entranyes del franquisme va mantenir durant anys una vergonyosa amnèsia oficial sobre el que havia succeït durant la Dictadura i el que en continuava en les institucions "democràtiques".

Per denunciar i posar fi a aquesta amnèsia constituïm, amb Luis, Antonio Martín i altres companys, el "Grup pro revisió del procés Granada-Delgado" a la segona meitat dels anys noranta. No només per rehabilitar els nostres companys executats el 1963, sinó per exigir la rehabilitació de totes les víctimes de la repressió franquista.

Des de llavors, va ser constant la nostra relació i col·laboració i, a pesar del seu delicat estat de salut, el seu lliurament va tornar a ser total, no només en aquest combat contra la desmemòria històrica sinó també en la denúncia de les ortodòxies que tant de mal fan a l'ideal manumissor.

L'ALTRA REALITAT

L'IPC i els nostres salaris

Pepe Berlanga

A l costat de l'increment desmesurat de l'atur l'altra gran notícia econòmica del mes de gener ha estat l'Índex de Preus al Consum (IPC), màxim quan ha generat una gran convulsió en col·locar-se en el nivell més baix de l'última dècada. Alguns analistes apunten que això marca l'inici d'un procés de recessió que podria arribar a ser deflacionari.

Cinc dècimes de diferència amb el mes anterior van situar en el 1,4 % l'índex interanual, 2,8 punts menys que l'arribat en finalitzar el 2007. Han estat cinc mesos consecutius durant els quals va anar retrocedint la inflació mes a mes, gràcies a l'abaratiment dels carburants, aliments i habitatge, la major caiguda des de gener de 1987.

Enrere quedava aparcant el desconcert suscitat pel 5,3% assolit el mes de juliol, és a dir, minva de gairebé quatre punts en tan sols cinc mesos. La primera seqüela d'aquest resultat ha estat la no aplicació de la clàusula de revisió salarial, atès que una part important dels convenis col·lectius comptaven amb que se superés el 2%, és a dir que 8,8 milions de treballadors no han aconseguit incrementar el seu salari.

Inflexiblement un salt significatiu des de l'IPC del 4,2% arribat al desembre de 2007 a l'actual 1,4% del passat mes de desembre. A primera vista semblaria una bona notícia el control de la inflació, no obstant això, no ens en podem alegrar ja que això és el resultat d'una profunda crisi econòmica de la qual no s'entreveu la sortida a curt termini. Resultat: durant el 2008 hem suportat impassiblement uns nivells d'IPC alts. Lògicament, hem gastat molt (encara que comprat poc), mentre se'ns recordava constantment que havíem d'apreta'ns el cinturó. Ara sembla que tot ha canviat. A pesar de tot, hem de consumir més, això sí, que siguin productes nacionals.

Si volem treure conclusions i aprendre d'aquestes experiències, hem de modificar els nostres esquemes reivindicatius pel que concerneix el salari.

Només cal observar les dades de l'IPC mes a mes durant tot l'any 2008: si recollim la xifra arribada en cadascun d'ells i calculem la mitjana anual ens donarà com a resultat que, durant aquest any, vam gaudir d'una inflació mitja del 4,09 %. Aquest és la dada a tenir en compte, aquesta és la xifra que hauria de guiar-nos com a referent d'increment salarial. Si aquesta hagués estat la clàusula de revisió avui no hauríem de lamentar-nos pel minvament de la nostra capacitat adquisitiva.

Crònica de l'aturada del 23 de desembre a Autobusos de TMB

Secció Sindical CGT Autobusos TMB i Col·lectiu Catalunya

El 23 de desembre els 80 % dels treballadors/es d'autobusos de TMB (conductors, mecànics, porters, administratius, etc.) van fer una aturada massiva de cinc hores en protesta per la retallada del servei i contra de la proposta de conveni que ofereix la direcció de l'empresa.

Per tal de discutir el posicionament actual, un miler llarg de treballadors d'autobusos es van reunir en assemblea a la Universitat Central de Barcelona. El lloc no és casual sinó que respon a una voluntat per solidaritzar-se amb el moviment estudiantil que lluita contra la privatització universitària que significa el Pla Bolonya. Allí, es va decidir, de manera majoritària, rebutjar la proposta de conveni que havia ofert la direcció de TMB i aprovar la plataforma de conveni confeccionada pel comitè de conveni mitjançant les propostes dels diferents col·lectius de treballadors/es.

La plataforma reivindicativa inclou un increment salarial immediat del 6% i la unificació dels sous dels empleats amb el mateix nivell, adoptant com a referent el sou més elevat. Altres reivindicacions demanen incrementar de 13 a 19 els caps de setmana festius a l'any, que els trenta minuts d'entrepà s'incloguin dins de la jornada laboral i que aquesta setmana laboral sigui de 7 hores i 4 minuts, com és actualment, i no de 8 hores i 15 minuts, com demana l'empresa. L'assemblea va decidir aparcar les vagues durant un temps mentre es

negocia el conveni.

Un segon tema de debat va girar al voltant de la situació dels dos delegats expedientats. En aquest sentit, l'assemblea va mostrar el seu indignació per l'abús d'autoritat que va patir, primer, el conductor que apareix a la gravació que va aparèixer anònimament i ara el president del comitè d'empresa i el portaveu dels treballadors/es. Les possibles mobilitzacions s'han deixat en sus-

pens a l'espera de veure la reacció dels dirigents de TMB.

Per últim, l'assemblea va escoltar un estudiant que va explicar la situació de la lluita contra el Pla de Bolonya, un portaveu dels treballadors de Telefónica, sancionats per haver realitzat mobilitzacions, i la portaveu de la plataforma d'usuaris/es del bus, un paraigua de més de cent organitzacions veïnals, polítiques i sindicals. Finalment, els

treballadors/es, conjuntament amb estudiants, es van manifestar pel centre de Barcelona amb una pancarta -"Treballadors de TMB per un bon servei"- que deixava ben clar el malestar de la plantilla davant la retallada de serveis.

Més informació:
<http://comitedescansos.blogspot.com/>
www.cgibus.com

Conflicte a Terreiros Trade / Saint Gobain Devisa (Baix Penedès)

Federació Comarcal Baix Penedès CGT i Col·lectiu Catalunya

Un nou conflicte laboral sacseja el Baix Penedès. L'empresa Devisa, del Grup Saint-Gobain, que es dedica al muntatge de diferents components en els vidres de l'automoció, com les gomes i frontisses, ha rescindit el contracte amb la vendrellenca Terreiros Trade i ha deixat 52 persones al carrer. La direcció va avisar als mossos d'esquadra perquè se situessin a l'entrada de les naus per impedir l'accés als treballadors habituals. Això va succeir el passat 7 de gener. L'activitat, però, no es va aturar perquè l'empresa ha contractat uns altres treballadors a empreses de treball temporal, una pràctica abusiva que

la secció sindical de CGT ja va denunciar l'any passat en diverses ocasions, però la vista sempre ha estat ajornada.

Al moment d'escriure aquesta crònica, la CGT tenia previst denunciar, d'una banda, Terreiros Trade per acomiadament improcedent atès que la rescissió del contracte no justifica la mesura contra els treballadors/es i, de l'altra, a Saint Gobain, a qui acuseen de prestament laboral i d'haver subcontractat treballadors, atès que, com s'ha comentat més amunt, l'activitat a Terreiros Trade no s'ha aturat. Cal recordar també que els treballadors de Terreiros Trade lluitaven des de fa dos anys per aconseguir que la plantilla fos absorbida per Saint Gobain.

Els Bombers de Barcelona arriben a un principi d'acord amb el consistori

Laia Alsina
"La Directa"

Tenen molt clar que només es tracta d'un pas més en la negociació i que, ni de bon tros, vol dir signar el conveni. És per això que els Bombers de Barcelona han decidit acceptar el preacord pactat amb l'Ajuntament i desconvocar els tancaments i les mobilitzacions previstes.

El consistori ha reconegut que els professionals de la capital catalana treballen 88 hores més que no pas els de la Generalitat i els proposen una reducció progressiva d'hores (farien un dia de guàrdia menys a partir de 2010) i recompensar-los la diferència d'horari. L'Ajuntament assegura que, d'aquesta manera, en quatre anys s'aconseguiria l'equiparació reivindicada pels professionals de Barcelona.

Pel que fa a les dues sancions i els sis expedients oberts, els bombers expliquen que l'administració s'ha mostrat disposada a "fer tot el possible" per solucionar-ho, tot i que no s'ha volgut posar per escrit per "motius legals".

Unitat malgrat les diferències

La decisió de donar el vistiplau al preacord municipal es va prendre el 15 de desembre durant una assemblea multitudinària celebrada al Parc de Bombers de l'Eixample. Tot i que - per primera vegada des que va començar el conflicte - la coordinadora que aplega totes les sensibilitats no s'havia posat d'acord, els diferents sindicats i la Plataforma van deixar clar que el que valia era l'opinió de l'assemblea. Els sindicats CCOO i UGT i la Plataforma de Bombers van defensar la necessitat d'acceptar el preacord perquè suposava un pas endavant i no es traduïa en una signatura del conveni, sinó en una fase més de la negociació. També van considerar que la predisposició municipal a intentar resoldre favo-

rablement les sancions era una proposta en ferm.

En canvi, la CGT i ASI s'hi van mostrar en contra perquè consideren que en cap cas s'equipara el salari dels Bombers de la Generalitat als de l'Ajuntament de Barcelona. Aquests dos col·lectius demanen també més concreció per part de l'Ajuntament. La CGT, especialment, va expressar força recels davant la "declaració de bones intencions" del consistori en relació a les sancions.

Finalment, després d'un llarg debat, la votació a mà alçada va donar una oportunitat al preacord. Malgrat les discrepàncies, la unitat va quedar exemplificada de nou amb els aplaudiments i les abraçades entre els assistents.

Molta feina pendent

Tot i l'acceptació del preacord, els Bombers de Barcelona tenen molt clar que "la proposta de l'Ajuntament no recull tots els punts bàsics" que havien plantejat. D'una banda, no parla dels professionals sanitaris (ATS) del cos i, de l'altra, deixa pendents les reivindicacions pel que fa a l'estat dels parcs i el material amb què treballen. És per això que asseguruen que s'ha posat una primera pedra per resoldre el conflicte laboral, però que encara queda molta feina per fer.

Nota:

Article de Laia Alsina publicat al número 120 del setmanari "La Directa".

Els treballadors d'Esteban Ikeda contra el tancament de l'empresa

Secció Sindical
CGT Esteban Ikeda
i Col·lectiu Catalunya

Esteban Ikeda és una empresa del Prat de Llobregat que pertany a la multinacional nord-americana Johnson Controls. Compta amb una plantilla de 260 llocs de treball i es dedica a la fabricació de seients per a diferents models de l'empresa Nissan. Fins al 21 de gener es trobava en situació de suspensió temporal dels contractes per les baixades de producció a la Nissan, de la qual només n'havien quedat exempts els majors de 53 anys.

Ara, aprofitant la conjuntura de crisi econòmica, els empresaris han decidit tancar l'empresa deixant al carrer els 260 treballadors. Les maneres adoptades, a més, no han estat les correctes. Així, per exemple, es va comunicar la intencionalitat del tancament al comitè d'empresa només de paraula però sense donar cap tipus de documentació al·legant "que són molts papers".

En conseqüència, els treballadors han demanat a la Conselleria de Treball l'obertura de la fabrica i

amb la plantilla actual, ja que aquesta empresa durant molts anys ha obtingut sucosos beneficis i, pel que sembla, tenia previst seguir produint seients per a la Nissan, potser des de dintre de la pròpia Nissan o bé des d'una altra nau industrial però eliminant la plantilla actual i contractant-ne una altra amb salaris i condicions més precaris.

No cal anar massa lluny per dibuixar un paral·lelisme en la forma d'actuar amb el de l'empresa SAS, que després de provocar el tancament en la seva fàbrica d'Abrera va seguir produint dins de les instal·lacions de la Seat a Martorell però amb una plantilla diferent. En aquest conflicte l'administració va romandre passiva, en lloc de forçar l'empresa a recol·locar la plantilla anterior. Per a la CGT estariem davant d'una deslocalització en tota la regla però a un lloc molt proper. És evident que de cap de les maneres els cotxes de la Nissan podrien sortir de la cadena de muntatge sense els seients.

Els treballadors s'han tancat a la seu de l'empresa com a mesura de protesta i, sobretot, per evitar que

es desmuntin les màquines. Exigeixen claretat. Volen que es posin damunt de la taula els plans de futur i en el supòsit que l'empresa volgués reubicar la producció en un altre lloc diferent a l'actual, l'administració hauria de forçar la recol·locació de la plantilla actual amb les condicions laborals que tenen en aquest moment.

La Federació Comarcal del Baix Llobregat i el SP de la CGT de Catalunya han fet una crida a la solidaritat. Exigeixen que l'administració no accepti el tancament d'Esteban Ikeda ja que es crearia un precedent negatiu i injust per als treballadors catalans. Des de llavors s'han programat diverses accions de protesta, d'entre les quals, una manifestació al 28 de gener al Prat a la qual van participar unes 200 persones, una altra el 16 de febrer des de les instal·lacions d'Esteban Ikeda fins a la factoria de Nissan de la Zona Franca, el 18 de febrer, una concentració davant de l'empresa Eurosit, del grup Johnson Controls i el 20 de febrer una concentració a l'aeroport del Prat. D'altra banda, i mentre continua la tancada de treballadors a la facto-

ria, la secció sindical de la CGT a Esteban Ikeda proposa un pla de viabilitat per mantenir l'ocupació i evitar el tancament de l'empresa. Consisteix en reconduir l'activitat laboral sota el control dels treballadors ja que la situació actual de pèrdues de l'últim any ha arribat no només per la baixada de vendes dels cotxes sinó també per una mala gestió empresarial.

QUI PAGA MANA

Violència de classe

Vicent Martínez

Durant aquest any passat a Catalunya s'han produït 105 accidents laborals mortals, una xifra que si tenim en compte l'àmbit estatal sobrepassa les 1000 persones mortes en l'àmbit de la feina. Una xifra impressionant però que, malauradament, a penes si ocupa un espai en els mitjans de comunicació, en els debats de l'opinió pública i en l'agenda dels polítics malgrat que afecta la majoria de la població.

No es tracta tampoc de treure-li importància, ni és el número de morts una motiu suficient per destacar unes causes sobre les altres, però la violència de gènere o la violència produïda per ETA (al voltant de 70 morts en el primer cas, i no arriba als 1000 en 30 anys en el segon) ocupen moltes més portades i debats. En aquest sentit, res a criticar, només felicitar els moviments feministes i als de víctimes del terrorisme per saber posar les seves reivindicacions en el debat social. Actualment hi ha una baixa consciència per part de l'empresari (i també del treballador) sobre la seguretat laboral. Per molts (treballadors inclosos) la formació en seguretat fa nosa i es percep al que pateix un accident com un imprudent en el que recau tota la responsabilitat. És una percepció individualista del problema que fa que els més de mil morts a nivell estatal no siguin percebuts com un problema social sinó com un problema individual. El mateix passava amb la violència de gènere fa dècades quan era percebut com un fet que afectava només a la "privacitat de la parella" i es culpabilitzava la dona bé per aguantar, bé perquè "li anava la marxa", deien molts. Les feministes van aconseguir que la violència de gènere fos tractada com un problema social i que es posaren mesures que comencen a abordar el problema.

Pot ser el moviment sindical hauria de participar en els debats socials i no només en les negociacions laborals per participar, perquè no?, en política. Les patronals fa anys que ho fan. Perquè no parlem de violència de classe: aquella exercida per un patró o empresari quan no garanteix els seus treballadors les condicions de seguretat laboral suficients com per a que no perdi la vida? En molts casos només per poder estalviar-se alguns quarts. També hauríem de fer un esforç per conscienciar aquells treballadors, els que no ho creguin, de la importància de la seguretat laboral, perquè superin la seva filosofia individualista i perquè creguin en l'abordatge global dels problemes d'àmbit social.

Judici per l'acomiadament del delegat de la CGT a Cecrops

CGT Sabadell
i Col·lectiu Catalunya

El 10 de febrer es va celebrar a Sabadell el judici per l'acomiadament de Jordi Horcajada, representant de la CGT a l'empresa Cecrops S.A. de Santa Perpètua de Mogoda. Prèviament, havia tingut lloc a les portes del jutjat una concentració de suport al treballador per part de delegats i afiliats de la CGT, en la qual van participar unes 25 persones.

El precedent cal situar-ho al 2008 quan l'empresa va acomiadar al representant de la secció sindical. L'excusa donada va ser la desobediència continuada, persistent i pública a les ordres concretes de l'empresa, la qual cosa van considerar un abandonament injustificat del lloc de treball.

Per al sindicat confederal, la impropedència de l'acomiadament és inqüestionable, i es considera un altre cas de repressió sindical que, en realitat, amagaria la intenció d'acabar amb l'activitat reivindicativa d'aquesta secció sindical, sobretot per fer callar les veus que criden en contra del desmantellament d'una de les seccions productives de l'empresa.

El judici va transcorre amb normalitat. L'empresa va utilitzat una carta signada per tres dels quatre delegats de CCOO on argumentaven que l'empresa estava molt millor des de l'acomiadament del representant de la CGT. Curiosament en absència de l'acomiadat es va desmantellar una secció sencera de l'empresa i va desaparèixer tota la maquinària.

No deixa de sorprendre la complicitat dels dos delegats de personal de CCOO i l'enllaç sindical, usant un silenci encobridor en el moment del lliurament de la carta d'acomiadament, oferint-se de testimonis en negar-se el company a signar la carta, no convocant l'assemblea que reclamaven diversos treballadors, culpabilizant el treballador acomiadat per la seva actitud "radical", utilitzant la por de que sobre quatre o cinc treballadors més, etc. La defensa de l'acomiadat ha utilitzat el testimoniatge del tercer delegat de CCOO a l'empresa, que en tot moment ha denunciat la persecució sindical que ha sofert per part de l'empresa.

A finals de febrer va sortir la sentència que declara l'acomiadament improcedent i condemna l'empresa a readmetre el treballador o al pagament de la indemnització i, en qualsevol cas, a abonar els salaris deixats de percebre des de la data de l'acomiadament fins a la notificació de la sentència.

L'empresa aconsegueix un ERO i de seguida amenaça amb acomiadar 1.500 treballadors i alhora exigeix congelacions de sou

Més amenaces de SEAT

Seccions Sindicals CGT Seat i Col·lectiu Catalunya

La Generalitat ha resolt favorablement als interessos de l'empresa i ha aprovat un ERO en els mateixos termes que l'anterior. Aquesta vegada, no obstant, és pitjor perquè no concreta els dies d'aplicació de l'expedient. Aquesta acceptació li permet a l'empresa no haver d'arribar a acords amb la representació social per determinar els calendaris mes a mes.

Amb el pla social presentat en aquest ERO els treballadors no podran evitar trobar-se amb descomptes a la seva nòmina de finals de mes mentre l'empresa segueix mantenint uns ritmes de treball on es donen situacions de treball en festius i caps de setmana i es repeteix l'argument que sobra feina quan els ritmes de treball són tan inhumans. Complir amb el mix i l'eradicació del passiu "0", serien una mostra de l'interès de l'empresa per la qualitat i per la salut dels treballadors.

La CGT defensa que, ara més que mai, s'han de realitzar cursos de formació, entre altres el curs bàsic de salut laboral que tots els treballadors haurien de realitzar. Aquesta seria una bona ocasió per lluitar contra l'alta sinistralitat que pateix el personal a la fàbrica.

Casos pendents

L'empresa encara té pendents alguns casos lligats als anteriors expedients de regulació d'ocupació. Un dels acomiadats a l'ERO de 2005, Alberto García, denuncia l'incompliment de l'acord de reingressos signat el 16 de desembre de 2005 tot i haver estat declarat apte per al treball després d'haver passat la revisió mèdica. Per això, ha presentat una demanda judicials contra l'empresa i, mentre tant, ha muntat una tenda de campanya en

front de l'entrada de la factoria de Martorell per a exigir a la direcció de l'automobilística el seu reingrés en l'empresa.

Més amenaces

Quan encara estan pendents de normalitzar alguns casos lligats als anteriors EROs, la direcció de Seat comença a mostrar les cartes en la decisiva negociació per a aconseguir la producció del nou model Audi Q3 a la planta de Martorell.

La filial de Volkswagen segueix el guió habitual d'escanyar les condicions laborals a canvi d'adjudicar un model que pot salvar 1.500 ocupacions.

El president de Seat, Erich Schmitt, tutelat de prop des de fa uns mesos pel president del consell d'administració i membre de la direcció del grup Volkswagen, Francisco Javier García Sanz, ha comunicat als dirigents sindicals que les pròximes setmanes seran decisives per reforçar la candidatura de Martorell a captar una inversió que rondarà els 350 milions, avançada al desembre. Si no s'aconsegueix una reducció dels costos laborals, l'empresa acomiadarà 1.500 empleats al setembre, segons indiquen les fonts sindicals.

Els dos expedients de regulació d'ocupació temporals que té en vigor Seat, per a 750 empleats de forma estable i més de 5.000 durant els dies d'aturada, permeten la companyia pal·liar la caiguda de producció a Martorell fins les vacances d'agost. L'empresa ha trobat una bona excusa per llançar un primer atac contra el sistema de revisió salarial que aplica mes a mes davant qualsevol desviació de la inflació, una cosa que la companyia considera que és una de les principals rémores competitives a tenir en compte.

OPINIÓ: No som tot terreny, no més xantatges. Volem un conveni digne!!!

Seccions Sindicals CGT Seat

Com és el trist costum, la Direcció delegada de Volkswagen a SEAT, amenaça amb no adjudicar el model "promès", el Q3, si no s'accepten més sacrificis de la plantilla de SEAT.

D'una banda, ens demana congelació salarial, la vella recepta que, igual que els seus col·legues empresaris d'aquest país, vol que es converteixi en un medicament genèric per a sortir de la "crisi" en la qual ells ens han ficat. La pèrdua del nostre poder adquisitiu no incentivarà el consum, pel que per res és una solució a "la seva crisi". Tot el contrari, el seu únic objectiu és seguir engreixant els seus beneficis.

No ens sorprenen aquestes declaracions ja que és més del mateix, com en les velles cançons de George Dan ens presenta la mateixa "barbacoa" de sempre. Se suposa que també s'haurien d'estrènyer el cinturó els 642 directius que amb tanta "brillantor" han manejat el timó de l'empresa en aquests últims anys.

D'altra banda, parla d'una amplia-

ció d'ERO fins al 2010, a l'espera del tot terreny d'Audi. O sigui, la brillant i innovadora gestió d'aquests directius és, enviar-nos més temps a l'atur i congelar-nos el salari, o directament acomiadar-nos. L'avarícia dels que gestionen SEAT no té límits: dos ERO autoritzats per la Generalitat; el Ministeri d'Indústria que, segons informacions de la premsa, ja ha assignat part dels 800 M d'ajudes al sector de l'acte per a la fabricació del Q3, amb el que la seva adjudicació a SEAT pot estar més que decidida.

La producció d'aquest model Audi és una notícia positiva que demostra el que des de la CGT venim dient fa molt temps: a SEAT fem cotxes amb una qualitat molt alta. Davant les amenaces abocades en la premsa del dilluns d'acomiadar a 1500 treballadors, exigim que siguin retirades, que deixin de fer xantatge als treballadors i que atenguin a les necessitats de SEAT que creiem que són:

- Ampliar la gamma amb cotxes petits de baix consum, així com vehicles comercials, davant la ten-

dència del mercat en l'actual "crisi".

- A curt termini ha d'haver-hi un projecte de cotxe híbrid a més de l'elèctric.

- No ha d'existir limitació de motors ni de mercats per a models SEAT.

Des de la CGT avisem que comença malament la negociació del conveni. Una negociació fonamental per a aquesta plantilla, donat la reculada d'aquests últims cinc anys. Negociar a esquena de la plantilla i al marge de la taula negociadora per a després difondre'l en els mitjans de comunicació, només contribueix a aplanar el camí als plans de l'empresa i negar la participació dels treballadors. És necessari aconseguir un conveni que compensi les pèrdues socials que ens va representar el quinquenni nefast de l'anterior que passem a resumir. La introducció i desenvolupament del Treball en Equip ha provocat:

- Augment dels ritmes de treball.
- Augment de les malalties i lesions professionals.
- Reconversió dels comandaments intermedis.

- Repartiment de tasques de responsabilitat entre els portaveus.
- Major implicació dels treballadors en la qualitat i en el procés.
- Augment de beneficis per a l'empresa a canvi de molt pocs diners.

La implantació de la Borsa d'Hores ha provocat:

- Que al programar les jornades laborals, les "necessitats" de la producció siguin prioritàries sobre qualsevol altra necessitat.

- Que se sobrepassin individualment els dies establerts en conveni.
- L'aplicació de tres ERO amb l'acomiadament de 660 treballadors/es en un d'ells. Tot això sense millorar els salaris, un èxit per a la Direcció de SEAT i de la seva política de Recursos Humans, que ha aconseguit l'objectiu de reduir la plantilla en més de 2.000 treballadors/es en els últims tres anys.

A més, segueix incomplint sistemàticament la seva responsabilitat amb la Llei de Prevenció de Riscos Laborals.

En cinc anys el resultat en aquesta empresa és el de tres treballadors morts i nombrosos accidents gravíssims.

OPINIÓ

Solidaritat amb el treballador acomiadat a la Damm del Prat

Secció Sindical de CGT Damm

El 31 d'octubre de l'any passat va ser acomiadat el treballador de DAMM a la factoria del Prat de Llobregat, Miguel Jiménez, i l'empresa va reconèixer l'acomiadament com a improcedent. El comitè d'empresa es va reunir i va decidir donar suport al treballador fins a aconseguir la seva readmissió.

No es pot permetre que la direcció imposi l'acomiadament indiscriminat de qualsevol treballador que no s'adapti al perfil de treballador que desitja tenir: submís i amatent a tot el que li demani l'empresa.

El company des del primer dia va decidir lluitar per la readmissió i per això ha donat el primer pas i està acampat en la porta de la fàbrica del Prat. Tota la plantilla està amb ell des del primer dia. Ningú accepta aquest abús de poder. Perquè tothom pensa que avui és el Miguel i demà pot ser qualsevol altre company.

En aquests més de tres mesos ningú menja l'entrepà al menjador perquè tothom se'l menja al costat del Miguel. Totes les setmanes hi ha alguna mobilització, s'han realitzat assemblees, tres jornades d'aturada d'una hora en tots els torns amb manifestacions al voltant i a dins de la fàbrica, manifestacions tallant el tràfic davant de les oficines centrals del carrer Rosselló, una manifestació a l'aeroport en la qual vam ser acorralats pels mossos de esquadra impedit-nos anar en manifestació fins a l'aeroport, una manifestació en la inauguració de la fira del Prat en la qual es va parlar amb l'alcalde perquè intervingués en el conflicte, una altra a Barcelona des del monument de la Sagrada Família fins a la seu central a Rosselló, unes quantes barbacoes amb el Miguel a la porta de la fàbrica i tots els dies hi ha gent amb el Miguel en les portes de la fàbrica.

Aquest acomiadament és una humiliació per a tots els treballadors de la plantilla i en aquesta empresa ja n'hem sofert unes quantes com per exemple la doble escala salarial i de drets en la qual ens van ficar al 1996 i que en els posteriors convenis no s'ha sabut solucionar.

Ja és hora que els sindicats s'adonin que estan per a altres coses, i que aquesta plantilla no està disposada a tirar enrere per tal de defensar els seus drets.

Ara tenim l'ocasió de demostrar que també sabem lluitar pels nostres drets. Fins a ara els sindicats hem estat units i tot el món té clar el que ens juguem.

Catalunya. Febrer-març 2009

L'ERO de Mahle a la planta de Vilanova

Federació Comarcal de la CGT del Garraf-Alt Penedès i Col·lectiu Catalunya

L'empresa MAHLE S.A., dedicada a la fabricació de components de motor, pistons per a l'auto ha presentat l'informe de l'ERO d'extinció de contractes, que afecta 250 treballadors, el 50 % de la plantilla. Argumenten una baixada de les comandes dels clients degut a la crisi actual del sector de l'automoció. Al·leguen també que la matriu alemanya està reestructurant totes les plantes europees i que la de Vilanova passarà de produir vuit milions de pistons al 2006 a quatre a partir del 2010, hi hagi o no crisi.

El comitè d'empresa va fer una contraproposta a partir d'uns elements primordials com eren:

a) La jubilació dels treballadors de 55 anys en amunt.

b) Posar un "banderín de enganxe"(diners) per aquells que vulguin sortir voluntàriament.

Per a la resta dels treballadors es proposa un expedient de regulació de caràcter temporal.

Aquestes mesures les fa el comitè, assumint la situació de crisi que pateix el sector de l'automòbil, però el que no es pot assumir de cap de les maneres es la destrucció de 250 llocs de treball es base a les previsions pels propers anys, fins i tot les del 2013.

Per tot eixò, s'exigeix a la direcció de l'empresa Mahle de Vilanova (amb majoria d'alemanys), treballar com és el seu deure, portar més i nous projectes a la planta per tenir una viabilitat real de futur i no dependre de només dos clients amb

la perillositat que això comporta. La direcció està aprofitant la actual situació del sector per deslocalitzar els productes que es fan a la planta de Vilanova argumentant que ja no se'n faran més, o bé que la competència els ha tret aquests productes.

La manifestació

Un miler de treballadors de l'empresa Mahle de Vilanova i la Geltrú es van manifestar el passat 14 de febrer contra l'ERO i que preveu d'acomiar 250 treballadors dels 528 que té actualment. Segons l'empresa, aquesta és l'única alternativa al descens de la demanda de productes destinats a l'exportació per a vehicles de gamma mitjana-alta. Els sindicats reclamen mesures alternatives de caràcter intern per evitar els acomiadaments.

El comitè d'empresa va reiterar que la direcció de Mahle "s'aprofita" del context de crisi per fer una

reestructuració "salvatge de la planta" impulsada sobretot des de la seu central de Mahle a Alemanya. "Han decidit que la planta de Vilanova i la Geltrú, hi hagi o no hi hagi crisi, es quedarà amb la meitat de la plantilla", va denunciar Juan Antonio Sánchez, president del comitè d'empresa. Després, va afegir que considera que l'extinció de la meitat dels contractes de la planta és "totalment injustificada" i que abans que l'empresa presentés al departament de Treball l'ERO, ja havien mantingut reunions amb la direcció on reconeixien que la situació era "molt dolenta" per una disminució de les comandes.

El comitè va plantejar-los que el futur de la planta havia de passar perquè l'empresa plantegés jubilacions per als treballadors de fins els 55 anys, que calculen que podrien ser uns 90, i apostar per les baixes incentivades, una proposta que els treballadors encara mante-

nen.

D'aquesta manera, calculen que entre 110 i 120 persones podrien deixar Mahle, una mesura que consideren "proporcionada" a la situació actual. Paral·lelament, per a la resta de plantilla, proposen que la direcció presenti un ERO temporal, "ni que hagi de durar tot l'any", segons Sánchez.

El comitè d'empresa, a més, també ha explicat en declaracions a l'ACN que si la davallada de comandes es manté, estan oberts a buscar altres solucions que no passin per l'extinció de contractes. "Si ens maten ara la plantilla, això ja no serà possible", ha conclòs Sánchez.

Els acomiadaments

Segons el comitè d'empresa, la direcció de la planta ja els ha avançat que en el termini d'un mes han d'acomiar 140 persones i la resta de treballadors afectats per l'ERO s'hauran de deixar Mahle abans de l'estiu.

De moment, el comitè d'empresa ha mantingut una reunió amb la inspectora de Treball que porta el cas de Mahle i li han reclamat que el departament "no accepti l'ERO", li han exposat motius i estan elaborant un contrainforme. Així mateix, els representants dels treballadors de Mahle també s'han reunit amb el director general de Recursos Humans de la planta, que ja els va assegurar que el procés "s'havia de negociar" però el comitè ha assegurat que no negociarà si es mantenen sobre la taula aquests acomiadaments.

OPINIÓ: Telemarketing: se'ns piken a sobre i diuen que plou

Coordinadora Estatal del Telemarketing de la CGT

La patronal del sector de telemarketing, amb el silenci còmplice de CCOO-UGT, es nega a pagar cap pujada salarial per a l'any 2009. Dit d'altra forma: Durant l'any 2009 els treballadors del sector cobrarem el mateix que durant l'any 2008. Ni un sol cèntim més.

Dijous passat dia 22 de gener es reunia la comissió paritària d'interpretació del conveni (aquesta dels alliberats) per a confeccionar les taules salarials per a l'any 2009, atès que no hi havia lloc per calcular els endarreriments de l'any anterior ja que sorprenentment l'IPC que en el mes de juliol havia arribat al 5,3% acabava sent per a tot l'any 2008 el 1,4%.

El que semblava una tasca senzilla,

aplicar als diferents conceptes retributius el 2,25%, s'ha convertit en un "culebrón" digne de la millor telenovela. La patronal proposa una única pujada del 0,5% ja que segons ells l'IPC previst no és una dada oficial i per tant és impossible conèixer la seva quantia. Evidentment CCOO-UGT es neguen a acceptar la grandària del despropòsit, almenys de moment.

Totes i cadascuna de les empreses del sector s'han passat per l'arc del triomf el que fa poc més d'un any van signar en l'article 45 del Conveni Col·lectiu, utilitzant per a això una excusa ridícula i sense cap fonament.

L'IPC previst apareix reflectit en els Pressupostos Generals de l'Estat, i almenys nosaltres entenem que una llei és una font amb la suficient entitat i solvència com per a tenir-la en consideració. A manera

d'exemple que aquesta afirmació reproduïm literalment parteix d'una nota de premsa del Ministeri d'Economia i Hisenda on s'estableix sense cap dubte que hi ha un IPC previst pel govern de l'Estat espanyol per a l'any 2009 i que està quantificat en el 2%.

"La Llei de Pressupostos Generals de l'Estat per a 2009 fixa, amb caràcter general, la revaloració de les pensions per al citat exercici econòmic en un 2 per 100, igual a l'IPC previst per a aquest mateix any, el que garanteix el poder adquisitiu de les pensions ja que aquesta revaloració s'aplicarà sobre les quanties corresponents a 31 de desembre de 2008, prèviament actualitzades conforme a la desviació de l'IPC de novembre de 2007 a novembre de 2008" (Extracte de la nota de premsa publicada pel ministeri d'Economia i Hi-

senda del 9/1/2009, estant disponible íntegrament en la web del Ministeri: www.minhac.es)

Les empreses han decidit de nou ficar la mà en les butxaques dels treballadors. Ja no es conformen amb pagar poc i tard, ara volen robar-nos el que és nostre per dret. Fins a ara no s'ha escoltat la veu de CCOO-UGT i els seus delegats, per desgràcia han estat en molt pocs, però que molt poques, les empreses on a hores d'ara han comunicat aquesta notícia als treballadors.

Hem d'exigir-los que posin tots els seus mitjans sindicals i jurídics per a restablir uns drets que ens han robat en els seus nassos. Des de CGT, des de la tarda del 22 tant l'Assessoria Jurídica com els diferents òrgans del Sindicat estem treballant perquè ens retornin el que ens han robat.

Els carters del centre de treball de la plaça Triomf de Terrassa es mobilitzen per un local de treball digne

Sindicat de Correus i Telègrafs del Vallès de la CGT

Els pressupostos de l'Estat estableixen un increment salarial pel funcionari (publicat al BOE del 3 de gener) d'un 2% generalitzat a tots els conceptes de la nòmina. Aquest serà doncs l'únic increment a la primera nòmina.

Els carters del centre de treball situat a la Plaça Triomf 33 de Terrassa es van manifestar el 9 de febrer, des de les 09:00 h., a l'entrada del seu centre de treball. Els treballadors reclamen a la direcció de Correus que els traslladin a un nou local de major superfície. El centre de treball de Triomf té una superfície inferior als 200 m² i compta amb 30 empleats.

La situació s'ha vist agreujada els últims mesos pel tancament temporal d'Unipost a Terrassa. Aquest tancament ha tingut com a conseqüència que totes les trameses postals que repartia Unipost a Terrassa han passat a Correus. El centre de Triomf ha tingut durant mesos acumulació de trameses postals i ha quedat patent que la superfície del centre és insuficient, ja que entre el mobiliari i les trameses acumulades no hi havia espai lliure perquè els treballadors poguessin realitzar la seva feina en condicions normals.

El problema de falta d'espai ha tingut conseqüències greus per al servei, perquè el rendiment dels empleats és menor quan no es pot treballar en condicions adequades. A més, en els últims mesos, l'acumulació de trameses ha estat constant i, això, unit a la falta d'espai, ha propiciat en diverses ocasions que les trameses més antigues quedessin tapades per trameses més recents. Per això, hi ha hagut trameses que s'han repartit amb diverses setmanes de retard.

La direcció de Correus ha dit en diverses ocasions que tractaria de llogar un nou local; però els treballadors ja no s'ho creuen. Els treballadors de Triomf pensaven que es traslladarien al local del carrer Mossèn Pursals, que han ocupat els carters de l'oficina principal, quan aquesta es reobris; però no ha estat així.

El sindicat CGT presentarà denúncia a la Inspecció de Treball sobre el local de Triomf: per la falta d'espai, per la falta de sortida d'emergència i pels riscos psicosocials que genera l'amuntegament de persones en un centre de treball.

Secció Sindical CGT ACC Spain i Col·lectiu Catalunya

Els treballadors de l'empresa ACC Spain, l'antiga Unitat Hermètica de Sant Quirze del Vallès, s'han trobat amb les portes de la seva factoria tancades. Segons els treballadors, es tracta d'una provocació per part de la direcció de la companyia després que els treballadors hagin iniciat una vaga indefinida per la presentació d'un nou Expedient de Regulació d'Ocupació. Aquest expedient de suspensió temporal de contractes afectaria 567 treballadors, quedant desafectats els 40 treballadors en situació de jubilació parcial. La durada seria de març a desembre del 2009, sent un total de 63 dies naturals i comprant 45 dies laborals.

L'empresa addueix una caiguda important de les vendes però més aviat sembla una flexibilitat laboral a la carta, d'aquesta manera envien els treballadors a casa els dies que no tinguin un elevat nombre de comandes i no fan servir l'expedient quan hi hagi demanda de fabricació. Com va succeir en l'ERO del 2008, en el qual hi va haver mesos que no es va utilitzar aquesta regulació laboral, atès que no hi havia acord amb el comitè d'empresa per a una major flexibilitat que la que hi ha actualment en l'empresa.

D'altra banda, es dona un procés de modificació substancial de les condicions de treball, art.41 de l'Estatut dels Treballadors, en el

qual l'empresa pretén una modificació del sistema d'import de la prima de producció, presentat al novembre del 2008. És a dir canviar el sistema que hi ha avui dia implantat en l'empresa del variable que es venia cobrant actualment, però sense presentar tots els cronometratges i les tasques assignades a cada màquina -aquest sistema nou de prima s'està portant a terme des del 1 de gener de 2009. Els resultats són nefastos principalment per la mala organització i la nul·la planificació que es dona a causa d'una falta de materials per a la fabricació en les línies de l'empresa, unit a altra sèrie de factors que fan que es percebi un salari variable inferior al percebut mesos enrere. La situació d'aquesta empresa no és una excepció ja que darrerament moltes empreses relacionades amb

el sector de l'automoció estan patint els efectes de la baixada de vendes. L'origen del conflicte, però, neix de quan la companyia va canviar de propietat i va modificar força, segons el comitè d'empresa, les condicions laborals dels més de 600 treballadors que formen ACC Spain. En concret, els treballadors denuncien que l'empresa ha retallat salaris en el concepte de prima de retribució variable, el que suposa uns 300 euros mensuals menys.

David López, membre del comitè d'empresa, ha assegurat que la plantilla està "cremada" per les últimes decisions que ha pres la direcció hi ha explicat que no veuen gaire possibilitats d'arribar a un acord. López ha insistit que els assalariats volen treballar, però en unes condicions de "confiança

mútua entre empresa i treballadors" i amb unes millors condicions.

Davant d'aquest panorama és quan els treballadors decideixen mobilitzar-se i s'inicia una vaga indefinida. Mentre tant, la secció sindical de la CGT continua oberta al diàleg amb l'empresa per tractar de solucionar la problemàtica, plantejant la transparència en el tema de les retribucions variables (sistema de prima) perquè l'empresa especifiqui clarament i d'una forma senzilla quines són les funcions que cada treballador ha de realitzar en les tasques assignades en cada lloc de treball; així mateix ha de quedar ben clar com es computen totes les hores de pèrdua, avaries, atur per falta de material, etc. vetllant sempre pels interessos de tota la plantilla.

L'empresa Essa Palau aplica un ERO temporal a 280 treballadors

Secretaria de Comunicació CGT Sabadell i Col·lectiu Catalunya

L'empresa Essa Palau va comunicar el passat 23 de desembre al comitè d'empresa (CCOO, UGT, CGT i FTC) la presentació d'un nou expedient temporal de regulació d'ocupació a la factoria de Palau-solità i Plegamans (Vallès Occidental), quan ni tan sols havia finalitzat l'altre presentat feia dos mesos i acordat per la majoria de sindicats exceptuant CGT.

Aquest nou expedient afecta 280 treballadors, el 50% de la plantilla. L'empresa pretén ajuntar l'expedient actual amb el de febrer i les vacances d'estiu; és a dir, gairebé 8 mesos sense treballar per a la meitat de la plantilla.

El comitè d'empresa va rebutjar rotundament aquest expedient, per la seva radicalitat i per la forma de ser presentat, el dia abans de les vacances de Nadal per a dificultar les mobilitzacions dels treballadors de l'empresa. El 8 de gener

els treballadors es van concentrar al Departament de Treball a Barcelona i van manifestar-se des de la plaça Catalunya.

Des de llavors es va portar a terme un intens procés de negociació entre el comitè d'empresa i les seccions sindicals, l'empresa i la Generalitat. Finalment, a finals de fe-

brer es va aprovar un ERO pactat entre l'empresa i els treballadors i que segueix els termes de l'acord aprovat en l'assemblea.

Aquest nou ERO tindrà una vigència del 2 de març al 30 de novembre. L'empresa ha realitzat tres grups per a repartir per trimestres, amb el que el primer grup treballa-

rà el març i tindrà una regulació a l'abril i al maig, el segon treballarà a l'abril i estarà regulat als mesos de març i maig, i el tercer grup treballarà al maig i estarà regulat al març i a l'abril.

Més informació:
cgtsabadell.blogspot.com/

Catalunya. Febrer-març de 2009

Nou “cop de sabata” a la política laboral de Parcs i Jardins de Barcelona

Secció Sindical CGT Parcs i Jardins i Col·lectiu Catalunya

L'Institut Municipal de Parcs i Jardins de Barcelona rep una altre revés per part de l'administració. La Inspecció de Treball l'obliga a tornar a pagar la prima per toxicitat, penositat i perillositat a les Brigades de Reg tal com es feia abans que l'empresa decidís unilateralment la seva supressió al passat mes de maig, i a fer-se càrrec també dels endarreriments de tot el temps que va deixar de percebre's.

Davant les queixes dels treballadors/es de les brigades i de la falta d'informació, la direcció de l'Institut va explicar que no sabia quins eren els motius de l'impagament de la prima però van passar els mesos i no va fer res per aclarir-los.

Al mes d'octubre finalment la direcció comenta "que la Prima s'estava pagant malament, atès que per mimetisme amb les bótes que realitzaven les vies ràpides s'estava pagant a totes les bótes i ara s'ha rectificat." A finals de mes, la Inspecció de Treball pren cartes a l'assumpte i el 9 de desembre arribar una resolució de l'inspector Enric Senabre que diu: "es requereix de l'empresa tomí a abonar l'esmentada prima als treballadors que correspongui, amb la liquidació de

endarreriments. El càlcul de la quantia i la forma de pagament podrà ser objecte d'acord amb els representants dels treballadors en el si de la Comissió de Seguiment o una altra competent en la matè-

ria."

Aquesta és una altra resolució més de la llarga llista de sentències i resolucions on es condemna l'Institut Municipal de Parcs i Jardins (presidit per Imma Mayol, d'IC-

EUiA) per incompliment de les lleis laborals.

Més informació:

www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article2505

L'ERO temporal de Saint-Gobain Cristalería Española de l'Arboç

Federació Comarcal Baix Penedès de la CGT i Col·lectiu Catalunya

Les empreses del sector de l'automòbil han contribuït a crear la crisi actual amb les dobles escales salarials, la precarietat en les contractacions, les deslocalitzacions dels sistemes productius amb les noves plantes creades en els països emergents, etc. Tot això arriba a Saint-Gobain Cristalería Española S.A. de l'Arboç del Penedès, exactament al departament dedicat a l'elaboració de vidre per a l'automòbil Sekurit, on s'ha presentat un ERO que afecta 300 treballadors amb l'excusa que "han estat pagant religiosament impostos tots aquests anys, i ja és hora de cobrar de l'Administració, ara que podem".

El passat mes de novembre, el comitè d'empresa, davant els continus comentaris de la baixada de la demanda, borsa d'hores i un possible ERO, demana a la direcció de Sekurit Saint-Gobain baixar la modalitat de calendari a 4 o 3 torns però no cessa l'excés de producció durant l'últim trimestre de l'any, tot i les circumstàncies del mercat, que malgrat parar les instal·lacions durant aquest període es forçava per altres vies els treballadors a seguir creant un estoc, que després justificà l'ERO davant l'Administració.

La Federació Comarcal del Baix Penedès de la CGT ha demanat a la Conselleria de Treball que obligui a aquesta empresa a gestionar amb responsabilitat els recursos econòmics, organitzatius i humans, ja que fins ara considera que no ho ha fet sinó que aquesta maniobra es deu a un ajustament de la plantilla, ja que la direcció de l'empresa no ha considerat les clàusules de garanties proposades per la secció sindical de la CGT de cara a protegir la totalitat de les prestacions per atur de tota plantilla en un futur. No es vol que els treballadors paguin la irresponsabilitat de la direcció de Sekurit Saint-Gobain, que presenten l'ERO per pal·liar econòmicament la seva negligència en la gestió.

El conflicte ha derivat, finalment, en l'aplicació d'un ERO temporal de 34 dies a 150 treballadors que començarà partir del primer divendres de març. Es tracta d'un acord al qual han arribat l'empresa i el comitè d'empresa, que comptava amb la conformitat de la CGT i CCOO mentre la UGT se'n va desvinular i el va sotmetre a un referèndum entre els treballadors que va donar com a resultat una àmplia majoria de suport a l'acord de l'ERO pactat entre les parts.

Finalitza sense incidents la concentració contra la política de contractació de Parcs i Jardins de Barcelona

Secció Sindical CGT de Parcs i Jardins

El dijous 5 de febrer els delegats/des del Comitè d'Empresa de l'I.M. de Parcs i Jardins i les Seccions Sindicals que el formen, CCOO, CGT, UGT i USOC, ens hem concentrat en les oficines de Recursos Humans de l'I.M. de Parcs i Jardins en el carrer Tarragona 141 (Barcelona), a partir de les vuit del matí i hem realitzar una reunió extraordinària de la Comissió Permanent, així mateix hem penjat en la façana una pancarta reivindicant la entrada dels 90 companys/es aprovats en l'OPO 2008.

Després de realitzar a les 11'30 hores en la porta de les oficines una ronda de premsa on hem anunciat l'inici d'una campanya de mobilitzacions i denúncies davant les irregularitats, els incompliments, les maniobres coactives i fraudulentess i la falta d'informació

respecte a la política de contractació de la direcció de l'Institut Municipal i hem denunciat expressament la contractació de tan sols 37 peons de l'Oferta Pública de 90 aprovada al març de 2007 i que des del passat 15 de desembre finalitzada.

A la premsa li hem explicat que en un marc general de crisi econòmica i d'ocupació (amb una Presidenta de l'Institut, Imma Mayol, que es diu de esquerres de debò) és inadmissible que, els treballadors/es que han guanyat una plaça vegin suspesa la seva entrada per una decisió unilateral de l'I.M. de Parcs i Jardins, així mateix s'ha denunciat les coaccions sofertes per un col·lectiu de 17 treballadors/es als quals, tenint en vigor contracte de relleu de jubilat parcial i havent guanyat plaça en l'Oferta Pública, se'ls està forçant a signar un "Acord Suspensiu" sense cap garantia jurídica, amb l'únic

objectiu d'estalviar-se la contractació d'altres 17 persones de la borsa de peons aprovada aquest mateix any.

Sobretot aquestes 90 contractacions són necessàries i ja estan pressupostades, i que coincideixen, això sí, amb la contractació sense control i sense procés selectiu de 50 treballadors/es aproximadament, la majoria tècnics i personal qualificat, que sí han trobat l'emparedat i la comprensió de la direcció de l'Institut.

Finalment denunciem la actitud autoritària i il·legal (incomplint la LOLS) del Director de Recursos Humans sr. Medina i del Cap de Relacions Laborals Sr. Salvat que han impedit físicament (provocant d'aquesta manera la possibilitat que pogués haver un enfrontament físic), sense haver donat cap explicació oficial, l'accés a les oficines del carrer Tarragona nº 141 als delegats i delegades.

Crisi, quina crisi?

Secció Sindical
Kraft-CGT

Una altra vegada entre molts de nosaltres hem de pagar una crisi que no hem creat en absolut, i que serveix d'excusa per reestructurar i retallar drets. Hem de tornar a veure com els estats intervenen donant una mà d'ajuts al totpoderós mercat, és a dir, un cop de mà a qui crea i viu de ses crisis, de ses especulacions i de tota classe de robatoris aplicats al poble. I ara els desitjos d'aquesta classe parasitària que patim amenaça amb un dur cop per s'illa, que pot representar doblar es nombre d'aturats aquí entre directes i indirectes. Kraft argumenta excés de capacitat amb un alt nivell de despesa fixa, que posa en perill sa competitivitat. S'empresa proposa com a solució tancar sa fàbrica de Maó; repartir sa producció d'aquí (aproximadament 15.000 tones) entre Hospital de Órbigo (León) i Namur, (Bèlgica) i acomiadar a 25 treballadors a Lleó i a més de 60 a Namur. I amb això ja tenim un "producte competitiu"... Què implica per s'illa aquesta meravellós solució? A més a més del tema de s'atur, abans esmentat, hi ha es perill d'anar cap a es "monocultiu turístic" i convertir-nos en objectius d'especuladors sense escrúpols per seguir carregant-se ses platges i fent autopistes i macroaeroports. Aquesta crisi és inherent al sistema que patim, i que es basa en sa competència, no en ses necessitats de sa majoria. S'aspecte positiu d'això, de sa competitivitat, és que cada vegada que mouen ses seves fitxes, baixen sa taxa de beneficis, que de fet és sempre el que hi ha darrera de cada crisi. Què li espera a sa classe treballadora, idò? Més hores per un mateix sou, fer créixer es ritme de producció, rebaixa de sous i fotre gent al carrer Què volem? Per què lluitam? Ni un euro per nacionalitzar pèrdues bancàries, una reforma laboral que sigui justa amb els treballadors i uns serveis públics eficients. Com és que totes ses ofertes de feina les gestionen empreses privades, i els organismes públics només mouen un 2%? Aquí hem de lluitar per que no ens tanquin sa formatgera. No ha de ser tan bò de fer tancar una empresa que dona beneficis i rep subvencions. Està a sa nostra mà lluitar per aturar aquest procés que ara comença, amb s'oposició al tancament i sa solidaritat de tothom amb els possibles acomiadats. Algunes actuacions poden ser organitzar un boicot als productes de Kraft, i convocar una vaga general a nivell de s'illa. S'única lluita que es perd és sa que s'abandona.

Col·lectiu Catalunya

"Sobre-Contra la Crisi"
Núm. 3 dels Materials "Sobre-Contra la Crisi" editats per l'Ateneu Confederal de la CGT. Mesures antisocials que està aplicant el govern de Zapatero per a benefici d'empresaris i banquers.

Kaosenlared

Pel seu alt interès informatiu en relació amb la crisi, us convidem a llegir algunes notícies publicades a Kaosenlared, que parlen de les seves conseqüències i de les mesures antisocials que aplica el govern de Zapatero per beneficiar els empresaris i els banquers:
- El salari real de milions de treballadors es reduirà el 2009 després d'una dècada en la qual va estar ressagat darrere del creixement econòmic mundial, diu informe de la OIT.
www.kaosenlared.net/noticia/crisis-capital-sobre-espaldas-trabajadores-salarios-reales-caeran-2009
- Els preus regulats pujaran molt per sobre dels salaris l'any 2009.
www.kaosenlared.net/noticia/precios-regulados-subiran-muy-encima-salarios-2009
- El govern Zapatero ja ha concedit 90.000 milions d'euros a la banca.
www.kaosenlared.net/noticia/gobierno-zapatero-ya-ha-concedido-90.000-millones-euros-banca

"Temps de crisi. Temps de lluita"

Núm. 4 dels Materials "Sobre-Contra la Crisi" editats per l'Ateneu Confederal de la CGT. Autor: Manolo Cañada, amb la col·laboració d'Oscar García, Jesús González i Manuel Sáez. Editorial: Baladre, Zambra, Ecologistes en Acció i CGT. Quadern núm. 12. 48 pàgines.
Presentem un text que ja és con-

gut de molts/es, però que segueix sent un excel·lent al·legat moral per al combat en aquests temps de crisi. El seu autor és Manolo Cañada, educador social, activista, i company de CGT a Extremadura. "Temps de crisi, temps de lluita" és un llibret per a les persones que apostem per la transformació profunda de la societat. Des de les nostres àmplies opcions anticapitalistes són Temps de Més Lluita: temps de posar més els nostres cosos en les diferents activitats i accions, que ens possibilitin fer de la seva anomenada "crisi" una oportunitat per a la conquesta de drets socials; com mitjà per a caminar els camins, no escrits, que ens condueixin a una societat anticapitalista, dintre d'un món diferent. S'adjunta el text complet en pdf,disponible a:
www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article2548
www.stecyl.es/opinion/081210_Crisis_global_EcologistaN59.pdf
www.kaosenlared.net/noticia/tiempo-crisis-tiempo-lucha

"Crisi global: claus per entendre la crisi del

capitalisme de casino i de l'economia especulativa"

Article de Ramón Fernández Durán, Luis González Reyes i Luis Rico Amado publicat a la revista "Ecologista" (núm. 59) que edita Ecologistas en Acción. Certament entendre tot el que està passant en la crisi actual no és senzill. Per a comprendre-ho es fa necessari mirar a les bases sobre les quals se sostenia (més aviat levitava) la gran bombolla financera que en aquests mesos està esclatant. Però no només això, també cal analitzar la seva relació amb l'economia productiva i l'entorn natural. Trobareu l'article a:
www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article2548
www.stecyl.es/opinion/081210_Crisis_global_EcologistaN59.pdf

"Propostes de modificació de la Directiva Europea sobre Temps de Treball"

Butlletí Informatiu núm. 121 de la Secretaria de Jurídica del Comitè Confederal de la CGT. Es tracta d'un debat, el de la Directiva de les 65 hores, que manté la seva actualitat, malgrat que intencionadament va tractar de tancar-se amb el suposat rebuig per part del Parlament Europeu de la proposta de modificació de la Directiva presentada per la Comissió. L'ampliació de la jornada i la flexibilitat segueixen sent objectius de la Unió Europea, i és important comptar amb l'anàlisi i la visió crítica que aporta aquest butlletí, editat per la Secretaria de Jurídica del Comitè Confederal CGT, enfront de l'enfocament clarament interessat i distorsionador amb que els mitjans de comunicació estan tractant de presentar-nos uns organismes comunitaris, impositors i al servei del capital, com si fossin defensors dels interessos dels treballadors amb un funcionament democràtic i transparent. Descàrrega del butlletí:
www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article2582

(IN)SEGURETAT LABORAL

Tema del mes

Acomiaden treballadors per contractar presos a sous tres cops més baixos

Núria García Pérez

Pot ser el treball de les persones empresonades una sortida a la crisi i les deslocalitzacions? Es podrien reduir despeses empresarials a base del treball dels presos a sous per sota del salari mínim? Aquesta és la pregunta que es devia fer l'empresa de Llicà de Vall Claved S.A, quan va decidir introduir un taller on treballen 40 dones empresonades a Can Brians, amb sous tres vegades inferiors al conveni del sector, mentre presentava alhora un ERO per acomiadar 34 treballadors de la factoria. La Generalitat finalment ha retirat el taller de preses de l'empresa, però la polèmica sobre el treball de les persones empresonades a tomat a sortir a la llum pública.

El CIRE, un projecte en continua polèmica

El Centre d'Iniciatives per a la Reinserció (CIRE), és una empresa pública depenent de la Conselleria de Justícia de la Generalitat principatina. Fundat al 1989, aquest projecte en continu creixement planifica i executa les polítiques autonòmiques en matèria de reinserció i formació de les persones preses, i principalment és conegut per la gestió del treball assalariat dels empresonats. Actualment, 3.200 interns de diferents presons principatines treballen en tallers penitenciaris gestionats pel CIRE, i els projectes de la Generalitat preveuen un continu creixement d'un projecte empresarial que actualment ha gestionat 20 milions d'euros al 2008. Segons dades de la pròpia administració, actualment existeixen 64 tallers adscrits al CIRE, 18 dels quals es dediquen a la fabricació pròpia de

productes sota la marca dels productes "Made in CIRE". Però dins els mateixos projectes d'aquesta empresa pública s'inclouen presos que treballen en els serveis de manteniment de les pròpies presons, com els de cuina, construcció, manteniment, netja o bogaderia.

Claved S.A.

L'augment de la demanda d'aquesta mà d'obra presidiària per part de les empreses va fer decidir a les autoritats autonòmiques del tripartit a no quedar-se només amb els tallers de CIRE interns als centres penitenciaris, sinó a promocionar els tallers "externs", dins mateix de les empreses que compraven material al CIRE. L'empresa de Llicà de Munt (Vallès Oriental) Claved S.A., amb 77 treballadors dedicats a la producció de material elèctric, va ser la tercera factoria del Principat, i de tot l'Estat, que va incorporar un gran taller, de 500 metres quadrats, de producció a base de 40 preses, i la primera que va incorporar a dones empresonades. Aquesta experiència es va dur a terme amb anterioritat a l'empresa vinícola Raïmat de les terres de ponent (Segrià), on treballen 100 presos en tasques de fusteria, serralleria i muntatge, i a Montmeló, on 21 persones empresonades treballen des de fa anys. Però la polèmica va sortir a la llum quan el 22 de desembre passat el president de Claved S.A., Maurice Clopés, va ser galardonat per la Generalitat principatina, en la "Tercera Edició dels Premis a la Fidelitat", de mans de la pròpia consellera socialista Montserrat Tura, per impulsar el taller "modèlic" on presten els seus serveis 40 dones empresonades a Can Brians, i aquesta mateixa empresa havia presentat només tres dies

Sous per sota del salari mínim i sense conveni

La polèmica ha acompanyat sempre aquesta iniciativa autonòmica, sobretot en concretar-se els salaris que perceben les persones empresonades que duen a terme feines remunerades en aquests tallers, i que teòricament han de servir per a "reincorporar-se al món laboral". Concretament, els treballadors del CIRE perceben salaris aproximats d'entre 250 a 500 euros mensuals per 8 hores de feina, fins i tot per sota del salari mínim interprofessional, i molt inferiors als convenis col·lectius dels sectors on treballen. Cal tenir en compte a més que als treballadors presos no se'ls aplica cap conveni col·lectiu, ni tenen reconeguts els drets d'associació i vaga, i els seus "contractes de treball" verbals poden ser modificats unilateralment per l'empresa o el CIRE. Finalment, les cotitzacions empresarials a la Seguretat Social per a les pensions de jubilació o invalidesa són ridícules. A més a més, molts dels treballs que porten a terme els presos no s'adeqüen a la finalitat formativa que diuen tenir, amb feines en cadenes de muntatge, reiteratives, monòtones, amb grans requisits de força física i amb evidents perills en matèria de salut laboral. Aquesta realitat contrasta amb el determinat per la Llei Orgànica del Reglament Penitenciari, que defineix el treball dels presos "conforme al rendiment, categoria professional i classe d'activitat que es porta a terme prenent com a referència el salari mínim interprofessional vigent en cada moment".

Els baixos salaris d'aquests treballadors, sorprenentment, han estat publicitats per la pròpia Consellera de Justícia, Montserrat Tura, que en una entrevista a TV3, en visita a la pròpia empresa Claved S.A., demanava als empresaris "que pensin en les presons catalanes abans de deslocalitzar o portar part de la seva producció a Xina". Aquestes afirmacions sobre la "competitivitat empresarial" d'aquests centres de treball d'empresonats han estat reiterades en diversos mitjans públics pel gerent de CIRE. Segons es pot llegir a l'article publicat pel diari "La Vanguardia" del passat 13 de novembre de 2008, Adolf Cabruja considera que "les empreses no ens contracten per motius socials, ho fan perquè som competitius, i en molts casos som una alternativa a la deslocalització. Som competitius en qualitat i preu, això és una empresa, no una ONG". Sense comentaris.

Amadeu Caselles porta a judici al CIRE

La història del CIRE també ha estat marcada per múltiples demandes laborals. I la propera cita judicial d'aquest organisme autonòmic s'ha donat perquè el pres llibertari Amadeu Caselles portarà el proper dia 3 de març davant dels tribunals al CIRE, al director de Quatre Camins, José Custodio Saldaña, i al Gerent d'obres del centre penitenciari, Domingo Estepa. El Jutjat Social número 1 de Barcelona jutjarà la demanda del pres, que va treballar durant uns mesos com a paleta pel CIRE, i que denuncia la manca d'afiliació a la Seguretat Social, salaris per sota del conveni i greus infraccions en matèria de salut laboral. Els fets es remunten a fa pocs mesos, quan Amadeu treballava per al CIRE com a Oficial de Primera, en treballs de construcció i manteniment del centre penitenciari de Quatre Camins. Durant la seva prestació de serveis no va comptar amb les mínimes mesures de seguretat laboral, ja que no els van facilitar els cascots, les botes de seguretat ni els guants reglamentaris, percebent a més salaris molt inferiors al Conveni de la Construcció. Finalment, Amadeu va ser acomiadat a causa de la vaga de fam que va protagonitzar, sense ni tan sols notificar-li la extinció del contracte ni abonar la corresponent quantia o liquidació. El moviment de suport als presos va convocar amb motiu d'aquest judici concentració davant dels Jutjats Socials, a Ronda Sant Pere 41, el 3 de març a les 11 hores.

abans, el 19 de desembre, un Expedient de Regulació per acomiadar 34 treballadors. Durant aquests darrers mesos, l'empresa "model" en la reinserció de preses, va argumentar que es podia obrir un taller per a 40 internes, i fins i tot augmentar la seva "col·laboració" amb institucions penitenciàries en aquest àmbit, amb salaris fins a tres vegades inferiors al Conveni Col·lectiu, i alhora presentar un ERO per manca de feina concreta per a 34 empleats.

Protestes sindicals

L'actuació de l'empresa va ser denunciada pel comitè d'empresa que, d'aquesta manera, va iniciar una campanya de denúncia. Els sindicalistes van denunciar no només les pràctiques empresarials, sinó la "manca de sensibilitat social" d'Administracions Penitenciàries, que propicia un treball que van qualificar de "extremadament precari, i molt perillós, tant per les preses com pels no presos". En tot cas, i en reiterades de-

claracions públiques, els representants sindicals van deixar absolutament clar que "no estan contra les preses, ni contra que puguin treballar, però sí contra les condicions imposades pel CIRE". Finalment, la Conselleria de Justícia va decidir, davant de la pressió i les manifestacions, rescindir el contracte dels tallers CIRE a la seva empresa "model" Claved S.A, el passat 16 de gener, i l'empresa i sindicats van arribar a un acord d'acomiadament de 24 treballadors.

Parlem amb...

ENRIC DURÀN | EL COL·LECTIU CRISI ENCETEN UNA AMBICIOSA CAMPANYA “ANTISISTEMA”

'Aquesta crisi és la major oportunitat que hem tingut'

Marcelino Llano

Les accions antisistema de l'Enric Duran, especialment l'“expropiació” de fons a entitats financeres, estan tenint un gran ressò mediàtic. Des del passat mes de setembre ha estat “desaparegut”, tot i que en contacte per Internet amb tota mena d'organitzacions i col·lectius. A partir del proper 17 de març torna per recolzar una nova campanya. Està disposat a enfrontar-se amb les conseqüències, perquè està convençut que en aquest moment de greu crisi hem d'apostar per la revolució i enfrontar-nos frontalment al sistema.. Coneixedor del mandat sobre l'acció social i sindical dels nostres congressos, demana a la CGT que s'impliqui en el moviment: “cal convertir les paraules en fets”, “hem d'anar molt més enllà dels habituals càlculs de risc/benefici que es fan en moltes organitzacions”, ens demana.

El col·lectiu Crisi va néixer arran la campanya de denúncia del sistema econòmic imperant començada per n'Enric Duran el setembre passat, quan va declarar públicament que havia “expropiat” 492.000 euros a diversos bancs i entitats de crèdit per finançar lluites antisistema. Aquest col·lectiu ha encetat el passat 2 de febrer una campanya que tracta d'aprofitar la crisi econòmica per aplegar voluntats i desfermar un moviment revolucionari contra el sistema establert. N'Enric Duran està tan convençut de les possibilitats d'èxit que pensa donar la cara públicament a partir del proper 17 de març i està disposat a assumir les conseqüències

A Enric Duràn no li agrada encasellar-se ideològicament més enllà del gènere “anticapitalista”, però parla amb coneixement de causa “dels anarcosindicalistes del primer terç del segle XX” o de la recent revolta anarquista a Grècia. També reconeix que les accions de Lucio Urtubia li van inspirar quan va decidir “expropiar” a entitats financeres, enganyant-les en operacions de crèdit per a inversió o consum, i fer servir els diners per finançar diverses causes antisistema i una campanya en què es denunciava la injustícia en la qual es basa el sistema econòmic imperant.

A més a més de la seva pròpia publicació, “Crisi” –que ara dona nom al col·lectiu-, les accions d'Enric Duran van tenir el ressò mediàtic més ampli de tot l'activisme antisistema de l'Estat espanyol fins llavors. Aquest ressò ha continuat amb el reportatge de 30 minuts que va emetre el programa “Gran Angular” de la cadena pública TV2 a Catalunya el passat 31 de gener i la “campanya d'inmissió a la Banca” endegada pel col·lectiu Crisi el 2

de febrer.

- Vas destapar les teves accions de denúncia del sistema financer en un moment molt oportú, quan tot estava a punt de petar.... Va ser casualitat?

- Vaig decidir la data aproximada en que concluria la meva acció i la faria pública a l'agost del 2007, poques setmanes després que la crisi financera fos ja una realitat reconeguda. Era quan els bancs centrals començaven a fer préstecs extraordinaris per facilitar liquidesa als bancs. Llavors vaig pensar que la roda començava a girar cap avall i que arribava el moment de parar. Mesos després vaig concloure que la millor data seria a mitjans de setembre, per deixar passar l'estiu, hi havia probabilitats que la crisi es fes més seria, però evidentment no pensava encertar-la tant.

- Quins van ser els teus referents, tan ideològics com ara tàctics, quan vas idear i desenvolupar les teves accions?

- A nivell estratègic de l'acció és evident que les expropiacions anarquistes són un referent històric important. Especialment les realitzades per Lucio Urtubia, pel seu component no violent que minimitzava el risc per a qualsevol persona, inclosos les participants. Com ja vam escriure en la publicació Crisi, també diversos referents de

desobediència civil, tant històrics com més recent. Ideològicament no m'agrada encasellar-me en una corrent anticapitalista o altra, he conegut molts referents ideològics i m'agrada escoltar i aprendre de tothom que pot tenir coses importants a aportar. Considero que hem d'anar refent continuament les nostres idees i teories a mida que les contrastem amb la pràctica, és de la interacció entre teoria o pràctica d'on pot sortir la transformació social que volem.

- Després del temps transcorregut, de les reflexions pròpies i les reaccions alienes que n'has rebut, te'n peneixes de quelcom?

- En general, estic prou satisfet de com han anat. No tinc res de que penedir-me, Això no vol dir que no hi hagin moltes coses millorables, és quan s'actua que pots fer les coses millor. En tot cas, l'autocrítica és un component permanent de qualsevol persona que s'esforci per millorar la seva manera d'actuar i també ho és per a mi.

- Des que vas “desaparèixer”, a més de la crisi financera i industrial que s'ha desfermat internacionalment i a l'estat espanyol, hi ha hagut un clar posicionament dels partits “progressistes” al poder i dels sindicats majoritaris per tal

col·laborar amb els responsables, injectant-los diners públics, pactar-ne suposats plans de viabilitat i regulacions de plantilles en un intent de “salvar els mobles”. Paral·lelament hi ha hagut moviments de revolta contra el sistema amb un cert recolzament popular; com ara l'oposició al Pla Bolonya, a la jornada laboral de 65 hores, la revolta a Grècia, les mobilitzacions contra els ERE... Cóm valores tot plegat?

- La posició que tindrien els sindicats majoritaris i l'esquerra institucional era de preveure, no crec que hi hagem de comptar per res en els nostres plans d'acció. Les mobilitzacions d'aquests mesos, especialment la revolta grega i el moviment contra Bolonya, poden ser un miralls inspiradors per anar molt més enllà. Hem de ser conscients que aquesta crisi pot durar uns quants anys, si és que arriba tenir final.

Crec que hem de ser conscients que no som davant d'una oportunitat més, sinó davant la oportunitat més gran que hem tingut

en tot el capitalisme modern. Es una situació extraordinària que necessita de respostes extraordinàries. Hem d'anar molt més enllà dels habituals càlculs de risc/benefici que es fan moltes organitzacions.

- Sabem que no estàs de vacances... a les pàgines del Catalunya ens has animat a recolzar el moviment cooperatiu per fer front als problemes de vivenda, especialment en la seva modalitat de cessió d'us; també ens consta que estàs preparant un nou número de la publicació Crisi... Quines lluites consideres que són prioritàries des d'un punt de vista estratègic per fer front al sistema establert i contrarestar la ideologia en que es justifica.

- Després del 17-S he estat en contacte a través d'Internet amb molta gent i junts estem col·laborant en plantejar una bateria de propostes, que agrupades es puguin sistematitzar sinó com a alternativa global al capitalisme, almenys si com a full de ruta

que ens permeti saber cap a on podem anar per oposant-s'hi. Entre elles està convertir la morositat obligada a les que son sotmeses moltes famílies que no poden pagar els seus deutes, en una alternativa de vida basada en el cooperativisme. Consistiria en una mena de sistema d'insolvència organitzada, que fins i tot animi a molta gent a demanar préstecs i no pagar-los a partir d'aquest recolzament que tindria a darrera. Aquestes propostes s'estan treballant en el marc de la campanya per una vaga d'usuàries de bancs.. Les cooperatives de cessió d'us en serien una pota en quan a l'habitatge, però n'hi ha d'altres que estem concretant. També estem treballant en algunes propostes que complementen l'anterior per fer evident els conflictes que ens oposen als interessos del poder que salva a bancs obligant-se de les persones. En realitat, totes les lluites tindran sentit en quan en siguin part d'una de sola i aquesta lluita es per convertir la crisi en una derrota del sistema

actual.

La nova publicació del 17-M, que no es dirà Crisi perquè aquest ha passat a ser el nom del col·lectiu, intentarà donar una coherència i una visibilitat pública a totes aquestes propostes.

- Hem sabut que penses tornar a la vida pública i, per tant, a enfrontar-te amb les conseqüències legals i penals que se'n derivin de les teves accions anteriors. Que en penses treure d'això, què pre tens en realitat?

- Si torno, es perquè tinc la motivació i l'il·lusió necessàries per impulsar noves accions i campanyes com les que comentava en un moment tan important com l'actual. Els riscos legals d'aquesta tornada penso que són totalment assumibles, tenint en compte que l'estratègia del poder davant de la meva acció ha estat el silenci. Ni tan sols està clar que es reobri el meu cas quan sigui per terres catalanes, donat que provisionalment s'ha arxivat. La possibilitat

de sortir d'aquesta acció lliure de càrrecs és potent políticament i, alhora, interessant personalment, de manera que val la pena intentar-ho. Si hi ha judici, servirà almenys com a excusa per fer molta difusió de totes les accions i propostes que estem tirant endavant.

- Quin creus que ha de ser el paper a jugar per la CGT, com a organització sindical, davant aquests esdeveniments?

- Crec que la CGT hauria d'implantar-se, amb totes les seves capacitats, en dur a terme una vaga general per a que la crisi la paguin els rics. Però de veritat! I no només que la paguin, sinó que vegin com la societat s'autoorganitza per respondre a la crisi des de la presa dels carrers. Aquesta ha de ser l'acció en que conflueixin els moviments socials i sindicals anticapitalistes, juntament amb molta població que fins ara no està organitzada. Pensem que són més el nombre d'aturats que el d'afiliats als sindicats majoritaris. Hauria de ser una vaga de tothom: estudiants, aturats, autònoms i treballadors per compte alie, és clar.

Per aquest objectiu cal que, com a sindicat llibertari, deixi de posar la defensa dels llocs de treball com a primer objectiu. Tenim moltes maneres d'assegurar les necessitats bàsiques i una vida digna a totes les persones, començant per les que participin en les lluites, des del suport mutu i la cooperació social. En canvi, lluitar perquè una empresa capitalista et pugui seguir explotant, (mentre alhora ens carreguem el futur nostre i de les properes generacions) és comprensible en un moment de transició, però no pas ara. Amb la crisi, els objectius de transformació social han d'anar molt més enllà. Les fàbriques que siguin importants pel nostre futur, ocupem-les i les autogestionem! Les que no ho son, obliguem a que s'adaptin a un futur viable social i ecològicament i construïm, des dels barris, llocs de treball més dignes i més coherents amb les nostres idees.

Aquestes són algunes de les accions extraordinàries que calen en moments extraordinaris. Sembla utòpic? Més ho és el capitalisme, pretenent créixer de manera permanent.

- Coneixes la línia d'acció social de la CGT, marcada pels acords dels darrers Congressos, tant a nivell estatal com ara català...

- En tinc una idea. S'està reflexionant sobre la relació entre l'acció sindical i l'acció social, per tal de poder complir els objectius de fons del sindicat.

- I quina opinió et mereix?

- Crec que és una bona reflexió i el fet de

vincular-se cada cop més amb les campanyes més importants dels moviments socials és fonamental. Cal convertir les paraules en fets. Ara estem davant d'una oportunitat única i, tal i com van intentar els anarcosindicalistes del primer terç del segle XX, s'ha de saber aprofitar. De cara a les grans accions, cal aprofitar les noves tecnologies per treure partit dels avantatges de l'organització descentralitzada, a través de grups d'afinitat que es vagin coordinant des de l'autonomia de cadascun, tal i com els anarquistes grecs ho estan recordant, però adaptat al tarannà d'aquí i preparant-ho amb temps.

No n'hi ha prou amb participar de campanyes típiques, amb les seves assemblees i les seves manifestacions, cal recuperar formes d'organització més flexibles i més vives.

En el nostre web, hem iniciat un debat sobre la convocatòria d'una vaga general. Us apunteu a aturar l'economia del país en cas que els rics es neguin a pagar la crisi?

- De moment només puc oferir-te el meu recolzament personal, ho plantejaré al meu sindicat... Per últim, amb quins arguments creus que podríem animar als/les companys/es dels afiliats/ades al sindicat de banca per sumar-se a la campanya que estàs endegant contra la banca.

- Els convidaria a participar pel bé de la dignificació de la seva feina. No es pot continuar amb una banca en que els directors d'oficina són pressionats, per part de l'alta direcció del banc, per tal d'aconseguir signar una quantitat elevada de préstecs Així acaben obligats tots els treballadors de l'oficina a enganyar a clients per fer-los accedir a préstecs que, com s'ha vist ara, a la llarga no podran pagar.

En la seva feina es veuen obligades a mantenir una relació alienada i falsa amb els clients, especialment amb els de pocs recursos, els quals estan pagant ara, amb els seus bens i ingressos embargats, aquell interès de l'alta direcció per maximitzar el benefici.

No pot ser que per mantenir un lloc de treball t'hagis de veure en aquesta cruïlla Fins i tot estic segur que hi ha membres del sindicat que es trobaran enduteats a partir de la pròpia pressió que han rebut pels seus caps , coneixo alguns casos així. Cal reconvertir els serveis financers per a que siguin en benefici de les persones. La banca hauria de ser un servei públic i no només això sinó de caràcter municipal.

En aquesta lluita contra la banca, doncs, cal que hi siguem totes les persones que hi tenen relació, com a clients i com a treballadors.

> LES FRASES...

“ Les lluites tindran sentit en lamesura en que siguin part d'una de sola per convertir la crisi en una derrota del sistema actual”

“La CGT hauria d'implantar-se en una vaga general per tal que la crisi la paguin els rics i vegin com la societat s'autoorganitza”

“Cal aprofitar les noves tecnologies per descentralitzar (...) recuperar formes d'organització més flexibles i vives”

> CONVOCATÒRIES

XVI Congrés Ordinari de la CGT

Málaga del 4 al 7 de juny de 2009

Conforme indica el Reglament de Congressos, es marca el 9 de març de 2009 com a data màxima per a redactar i remetre les ponències a la Comissió Organitzadora del Congrés. Qualsevol ponència que tingui entrada després d'aquesta data no serà admesa.

En dates posteriors s'adjuntarà l'acta d'aquesta Plenària en la qual es recullen diferents aclariments i indicacions sobre l'ordre del dia, el calendari fins a la celebració del Congrés, el format per a la presentació de ponències, quaderns de debat, etc.

ORDRE DEL DIA DEFINITIU XVI CONGRÉS ORDINARI CGT

- 1. Obertura del Congrés
- 2. Formació de la Taula del Congrés i Comissions
 - 2.1. Mesa del Congrés
 - 2.2. Comissió Revisora de Credencials
 - 2.3. Comissió Revisora de Comptes
 - 2.4. Comissió d'Escrutini
 - 2.5. Comissions de Ponències
- 3. Discussió i aprovació, si escau, de la Gestió de cada Secretaria del Secretariat Permanent, Director del Rojo y Negro, Director del Libre Pensament i Coordinador de Ruesta.
- 4. Resposta de la CGT davant l'evolució del capitalisme i del neoliberalisme en els àmbits estatal i internacional.
 - * Una estratègia actual per a defensar els drets laborals
 - * Marc reivindicatiu general per a la negociació col·lectiva
- 5. Propostes de CGT per a construir un model social alternatiu llibertari.
 - * Defensa de les llibertats
 - * Drets socials i serveis públics
 - * Repartiment del treball i de la riquesa
 - * Autogestió
- 6. Aspectes concrets a decidir sobre els Estatuts de la CGT:
 - * Modificació dels Articles 11, 12 i 31 a propostes concretes de la FETAP.
 - * Modificació de l'article 25 en funció dels Acords de la Conferència Sindical de Bilbao.
 - * Actualització de la quota (dos paràgrafs finals de l'article 34).
 - * Revisió dels fons de solidaritat establerts en l'article 34 (unificació o no, i possible reglament de funcionament)
 - * Revisió de l'article 48 sobre el nombre màxim de secretaries del SP
 - * Títol VIII. De la Comissió Confederal de Garanties (articles 60 al 70)
- 7. Elecció i nomenament de les diferents Secretaries que formen el Secretariat Permanent, Director/a del Rojo y Negro, Director/a del Libre Pensament i Coordinador/a de Ruesta.

Les jornades sobre el pedagog llibertari Ferrer i Guàrdia

F.L. CGT de Barcelona

La CGT de Barcelona organitza unes jornades sobre el pedagog llibertari Ferrer i Guàrdia. Xerrades i exposicions als locals de la CGT de Barcelona, Via Laietana núm. 18, 9a planta.

Del 18 de març al 18 de juny.

Exposició: Els fets de l'any 1909. (La revolta del «Barranco del lobo» i Francesc Ferrer i Guàrdia).

Del 3 de setembre al 14 d'octubre.

Exposició: Francesc Ferrer i Guàrdia

Dia 26 de març a les 18h.

Conferència debat: La guerra d'Àfrica. «La revolta de les mines de Beni-Fru-lfrur». Amb els ponents: Dr. Francesc Espinet Catedràtic d'Història Contemporània de la UAB. Manel Aisa, Membre de l'Ateneu Enciclopèdic. Alberto Bru, Historiador i Membre de l'Ateneu Enciclopèdic. Farà la presentació de les jornades i moderarà l'acte: Jacinto Ceacero Cubillo, Secretari General de la Confederació General del Treball.

Dia 23 d'abril a les 18 h.

Conferència debat: «Ferrer i la Pedagogia Racionalista». Amb els ponents: Dr. Pere Solà i Gussinyer, Catedràtic Facultat de Ciències de l'Educació, UAB. Moderarà l'acte: Rafael Iniesta i de Manresa, Secretari de Comunicació de la F.L. de Barcelona.

Dia 21 de maig a les 18h.

Conferència debat: «La Setmana Tràgica de Barcelona». Amb els ponents: Dr. Bernat Muniesa Brito, Catedràtic d'Història de la UB. Dra. Dolors Marín Silvestre, Historiadora i escriptora que recentment ha publicat el llibre «La Setmana tràgica».

ca». Ferran Aisa, Historiador. Moderarà l'acte: Laura Gómez, Secretària de Organització de la F.L. de la CGT de BCN.

Dia 18 de juny a les 18h.

Conferència debat: «L'Escola Mo-

derna i les seves clausures». Amb el ponent: Emili Cortavitarte, Historiador. Moderarà l'acte: Mª Àngels Rodríguez, Presidenta de la Fundació Salvador Seguí.

Dia 1 d'octubre a les 18h.

Conferència debat: «Els crims d'Estat» al voltant del record d'Agustí Rueda, assassinat per la democràcia. Ens parlaran: L'Associació d'Amics de l'Agustí Rueda. CGT de Sallent. Josep Mª Loperena, Jurista i Escriptor. Moderarà l'acte: Fernando Ramirez, Secretari d'Acció Social del Sindicat d'Administració Pública de BCN.

Dia 13 d'octubre a les 18h.

Conferència debat: «Detenció, judici i afusellament de Ferrer i Guàrdia». Amb els ponents: Dr. Pere Solà i Gussinyer, Catedràtic Facultat de Ciències de l'Educació, UAB. Dr. Bernat Muniesa Brito, Catedràtic d'Història de la UB. Josep Maria Loperena, Jurista i Escriptor. Moderarà l'acte: Javier Zapata, Secretari General de la Federació Local de Sindicats de la CGT de Barcelona. Organitza: Federació Local CGT Barcelona.

Si ets jove... t'interessa

Joves de CGT

Els joves d'aquest país hem dedicat la nostra vida, i segurament encara uns anys més, a estudiar per poder tenir un futur digne. Però el pitjor és que les condicions d'estudi actuals i les que s'acosten, no són les més adequades per arribar a la nostra principal meta.

A més, quan arribem a entrar al mercat laboral comprovem que les condicions laborals tampoc no són les més adequades per poder viure d'una sola feina i per això ens tindrem que pluri-treba-

llar, fer hores extraordinàries, treballar en precari, etc.

Abandonar la casa dels nostres pares, formar una família amb la nostra parella, tenir la nostra pròpia vida en definitiva es converteix en un somni impossible, ja que els pisos són molt cars i els lloguers també, el qual s'ajunta amb les condicions laborals esmentades. CCOO i UGT s'han convertit en còmplices i protagonistes d'això, firmant contínues reformes laborals que han precaritzat el treball especialment per als més joves.

Davant de tota aquesta situació

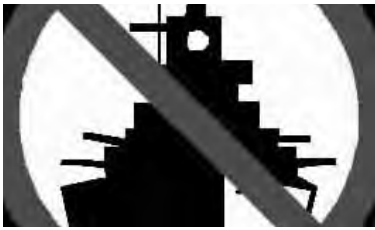
que veiem, podem resignar-nos i lamentar-nos o al contrari podem rebel·lar-nos i lluitar. Per això un grup de joves pretenem formar part de la CGT, intentant crear una secció per als estudiants i joves que mai no han treballat i que volen tenir un futur digne. Volem lluitar pels nostres drets en aquest sistema capitalista en el qual vivim i que ens ho posa difícil.

La CGT és una organització que practica un sindicalisme combatiu, solidari, sense lligams als grups de pressió o partits polítics, no es tracta d'un sindicat electo-

ralista sotmès al govern i a les grans empreses.

La CGT s'ha caracteritzat sempre per la solidaritat, per això comptem amb el suport dels treballadors que ja estan afiliats a aquest sindicat i sens dubte nosaltres els joves recolzarem als treballadors en la seva defensa de les condicions de treball dignes, no sol per solidaritat sinó perquè aquest serà el nostre futur. Si vols lluitar contra el sistema que ens oprimeix posa't en contacte amb nosaltres.

Envia un correu a l'adreça: jovenescgt@gmail.com

SENSE FRONTERES

L'excusa de la amenaça terrorista serveix Israel per continuar amb l'extermini de població palestina

L'OTAN és un obstacle per a aconseguir la pau mundial

Campanya 'No a la guerra - No a l'OTAN'

Plataforma Aturem la Guerra

L'OTAN és un obstacle cada vegada més gran per a aconseguir la pau mundial. Des del final de la Guerra Freda, l'OTAN s'ha reinventat a si mateixa com una eina per a l'acció militar de la "comunitat internacional", inclosa la promoció de l'anomenada "guerra contra el terror". En realitat es tracta d'un vehicle de l'ús de la força encapçalat per Estats Units amb bases militars en tots els continents, eludint a les Nacions Unides i el sistema de dret internacional, accelerant la militarització i augmentant la despesa en armament -els països de l'OTAN representen el 75% de les despeses militars mundials.

En aplicació d'un programa expansionista des de 1991, dissenyat per a arribar a interessos estratègics i recursos, l'OTAN ha lliurat la guerra en els Balcans, amb el pretext de l'anomenada "guerra humanitària", i ha lliurat set anys de brutal guerra a Afganistan, on empitjora la seva tràgica situació i on la guerra s'ha expandit a Pakistan. A Europa, l'OTAN està agreujant les tensions, alimentant la carrera d'armaments amb els anomenats "míssils de defensa", un enorme arsenal nuclear i una política de primer atac nuclear. La política de la UE està cada ve-

gada més vinculada a l'OTAN. L'actual potencial expansió de l'OTAN a Europa oriental i fins i tot més enllà, i les seves operacions "fora d'àrea" estan fent del món un lloc més perillós. El conflicte en el Caucas és una clara indicació d'aquests perills. Cada avanç de la frontera de l'OTAN augmenta la possibilitat de la guerra, inclòs l'ús d'armes nuclears.

Per a assolir el nostre objectiu d'un món en pau, rebutgem les respostes militars a les crisis regionals i mundials, aquestes són part del problema no part de la solució. Ens neguem a viure sota el terror de les armes nuclears, i rebutgem una nova carrera d'armaments. Hem de reduir les despeses militars, diri-

gint aquests recursos a satisfer les necessitats humanes.

Hem de tancar totes les bases militars estrangeres. Ens oposem a totes les estructures militars utilitzades per a intervencions militars. Hem de democratitzar i desmilitaritzar les relacions entre els pobles i establir noves formes de cooperació pacífica per a construir un món més segur i just.

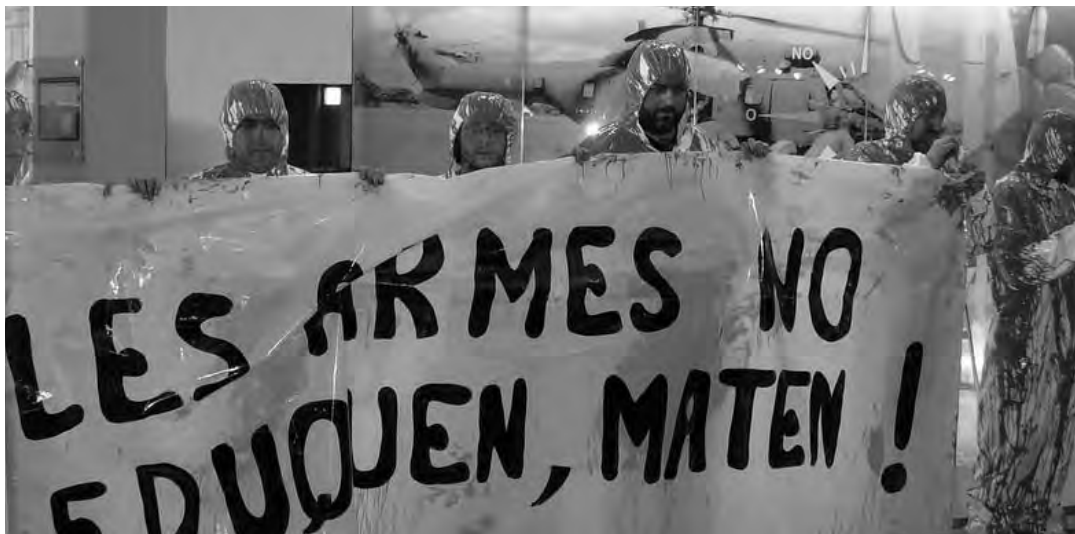
Mobilitzacions del 2 al 5 d'abril
En ocasió del seixantè aniversari de l'organització militar de l'OTAN, fem una crida a totes les persones a venir a Estrasburg i Kehl, a l'abril de 2009, per a protestar contra les polítiques militars agressives i nuclears de l'OTAN, i afirmar la nostra visió d'un món just, lliure

de la guerra.

Les activitats durant la protesta anti-OTAN inclouran una manifestació el dissabte 4 d'abril, una conferència internacional del dijous 2 d'abril al diumenge 5 d'abril, accions directes i de desobediència civil, i un campament internacional de resistència a partir del dimecres 1 d'abril, fins al diumenge 5 d'abril.

Amb aquesta crida demanem la difusió d'aquest missatge entre el teu entorn i moviments socials, per a venir a Estrasburg i Kehl i fer d'aquest objectiu una realitat. Creiem que un món en pau és possible.

Envieu adhesions a projectes@justiciaipau.org
info@aturemlaguerra.org

Aturem la massacre contra el poble Palestí. Comunicat de la CGT de Catalunya

Israel continua la massacre contra la població de Gaza, ja de per si molt castigada per l'inhumà bloqueig imposat per el quartet (ONU, USA, Rússia, i UE). Centenars de morts i milers de ferits en una trampa sense sortida, ni aliments, ni medicaments, només bombes i tancs israelians.

L'excusa de la amenaça terrorista serveix al Estat ocupant, com a abans, com sempre, per continuar amb l'extermini de població palestina. Aquest és l'únic camí que coneix Israel per acabar amb la resistència que oposen els palestins als més de 60 anys d'ocupació.

Els organismes Internacionals mostren una vegada més la seva inoperància i falta d'implicació real amb aquest tema. Els EUA veten qualsevol resolució de la ONU, encara que només siguin per demanar la fi de les hostilitats, i els governs de la UE fan declaracions d'intencions sense prendre decisions valentes.

A casa nostra, el Tripartit signat acords de col·laboració amb Israel, impulsats des de les Conselleries de Innovació, Universitats i Empresa i de la de Vicepresidència, i l'Estat espanyol fa negoci amb la venda d'armes.

Des de la CGT de Catalunya exigim que s'aturin les operacions militars, que s'aixequi el bloqueig imposat a la població de Gaza i que es retiri l'exèrcit israelià dels territoris ocupats de Cisjordània. Es per tot això que cridem a l'afiliació de la CGT de Catalunya a que participi als actes de suport i solidaritat amb la causa palestina. En aquest sentit, la CGT de Catalunya s'ha adherit al manifest realitzat per la Comunitat Palestina a Catalunya (www.palestina.cat) i crida a participar a la manifestació a Barcelona el dissabte 10 de gener.

Més informació:

ATUREM-HO! Publicació de suport al poble palestí i de boicot a l'Estat d'Israel. El setmanari Directa i les Associacions d'Amistat amb el Poble Palestí Palestina.cat, han publicat 40.000 exemplars d'un monogràfic gratuït de 8 pàgines format periòdic, sobre la situació a Palestina i les relacions entre la classe política catalana i l'estat israelià.

<http://www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article2545>

IX Congrés de l'Associació Nacional de Diplomats/des en Atur del Marroc

Secretaria de Relacions amb el Magreb de CGT

El IX Congrés de l'Associació Nacional de Diplomats en Atur del Marroc (ANDCM), que havia començat els seus treballs el divendres 26 de desembre de 2008 a la seu de la UMT a Rabat amb la presència de 64 seccions i 144 delegats i delegades, va donar per finalitzats els seus treballs amb èxit el dilluns 29 de desembre de 2008. El dissabte 27, es va discutir l'informe del secretariat sortint que va ser aprovat per 61 vots a favor, 18 abstencions i 21 en contra. L'informe econòmic va ser aprovat amb menys del 50% dels vots (48 a favor, 31 en contra i 21 abstencions). Es va criticar la falta d'anàlisi de l'informe i el seu caràcter merament descriptiu, així com les insuficiències de l'informe econòmic. Va acabar la sessió amb l'e-

lecció de la taula del congrés.

Els dos dies següents, 28 i 29, es van debatre en taules separades les 5 ponències del congrés (principis, estatuts, lluites comunes- internacional, plataforma reivindicativa i posició davant diferents iniciatives governamentals (pla de contractes temporals, Iniciativa de Desenvolupament humà, ajudes socials a la microempreses). Després, es van discutir en assemblea les conclusions de cada taula.

En el taller de lluites comunes, en el qual va participar la CGT com a observadora, es va aprovar la proposta elaborada per la Coordinadora sindical euromagrebí sobre la jornada de lluita internacional contra l'atur, la precarietat i l'exclusió social el 16 de maig, que tindrà com a acte central una manifestació, amb presència de delegacions internacionals a Khenifra, lloc on

va ser assassinat el militant de l'ANDCM Mustafa El Hanzaoui. També es va parlar de la importància d'ampliar el camp de lluita de l'associació, tant al sector estudiantil com als treballadors amenaçats d'acomiadament per tancaments patronals o repressió sindical; en resum, la necessitat de l'ANDCM de convergir amb altres sectors en lluita.

El Congrés va agrair expressament l'ajuda econòmica de la CGT de l'estat espanyol per a la celebració del Congrés, amb la qual s'ha editat un cartell (en dos tamanyes) i elaborat una pancarta de 6 metres de llarg amb els lemes del congrés en àrab i amazigh. La CGT ha estat l'única organització no marroquina que ha participat en el Congrés.

Finalment, es va triar el nou comitè executiu, format per 9 membres,

en el qual només en van repetir un parell de l'anterior comitè, estant representats tots els racons del Marroc.

L'ANDCM compta amb més de 70 seccions locals en tot el Marroc. Totes les regions estan presents: del Mediterrani (nord del país), en les fronteres amb el Sahara occidental (al sud), de les fronteres amb Algèria (a l'est) a l'Oceà Atlàntic (a l'oest). La lluita per un lloc de treball digne és el centre de la seva activitat. La pertinença dels seus membres, en general, a famílies obreres i camperoles, els dificulta trobar una ocupació. En el Marroc, si no tens "contactes" en l'Administració, és pràcticament impossible trobar treball. La ANDCM rebutja absolutament el sistema d'oposicions perquè no hi ha cap transparència, objectivitat ni control dels resultats.

SOCIAL

Està clar que el primer que cal fer davant la situació que vivim és analitzar el perquè i qui en té la culpa

Ens han inculcat la necessitat de gastar i de tenir allò que desitgem

BALA PERDUDA

Tot matant al pedagog

Toni Álvarez

Enguany fa cent anys que van afusellar el pedagog llibertari Francesc Ferrer i Guàrdia, precursor de l'educació conjunta de nens i nenes, de formar-los amb esperit crític i lliure, d'ensenyar objectius i continguts amb la realitat palpable i no amb la que imposava l'Església i la societat benestant, úniques patronesses de l'ensenyament de l'època. Us preguntareu què va fer aquest home perquè l'afusellassin. Els càrrecs ja els he enumerat, objectivament no va fer res pitjor que la feina pedagògica anomenada. El Poder va fer allò que tant li agrada: muntar una trama i trobar una bona excusa per inculpar al perillós pedagog. Ferrer i Guàrdia ja havia estat jutjat i absolt tres anys abans per estar vinculat a l'intent d'assassinat d'Alfons XIII que Mateu Morral, ex-bibliotecari de la seva escola, va fer a Madrid. En aquell cas va poder demostrar la seva innocència, tot i que el poderosos van tancar la seva Escola Moderna a Barcelona.

Però el 1909 va ser jutjat i condemnat a mort per instigador de la Setmana Tràgica, una revolta popular contra la mobilització de reservistes per la guerra del Marroc. Una revolta antimilitarista portada a terme per una població farta de les guerres colonials i de l'enviament dels joves a la guerra. Barcelona es va aixecar i durant una setmana les barricades van tancar els carrers, les esglésies van cremar i el poble va fer sentir la seva veu.

Per al Poder, Ferrer i Guàrdia va ser el culpable perfecte per pagar les ànsies revolucionaries i antimilitaristes. De res no van servir les protestes populars i internacionals demanant-ne la llibertat.

El diari "The Times" va publicar que "Per negligència o estupidesa, el govern ha confós la llibertat d'instrucció i consciència, el dret innat a raonar i expressar el pensament, amb el dret d'oposició, assimilant-lo a una agitació criminal". L'escriptor Anatole France afirmava que "el seu crim es haver creat l'ensenyament laic a Barcelona". Molt a prop d'on van afusellar Ferrer i Guàrdia, el Departament d'Educació de la Generalitat ha coordinat una fira d'ensenyament on hi ha un estand que espera un públic juvenil per omplir els forats que les actuals guerres colonials necessiten. Un fet del tot immoral, ignominiós i injustificable, tant immoral com l'assassinat del pedagog llibertari.

Roger Cremades Rodeja(*)

Pels pobles de la valleta d'Agres!

La valleta d'Agres és molt coneguda arreu del País Valencià per ser l'accés a l'ombria de la serra de Mariola, al seu parc natural i les seues caves. La valleta d'Agres és un dels espais meravellosos de l'interior alacantí. Genuïnes terres de secà fetes de mosaics agroforestals, on el govern valencià planeja fer una autovia. En arribar a aquests paisatges anteriors al boom urbanístic se'ns obrirà una porta al paradís, si més no paisatgístic.

Quin futur espera els habitants d'aquesta subcomarca del Comtat i si l'autovia que projecta el govern valencià va endavant? Aquesta autovia pot suposar la fi de les expectatives generades al voltant d'un model sostenible de desenvolupament rural, i l'aparició d'un altre tipus d'expectatives... Més bé especulatives.

Hi ha dos models de desenvolupament rural. El que defenen als despatxos de Camps i el que defenem els qui creguem en un futur sostenible com a única opció en aquesta crisi de la que tan sols es veu la punta de l'iceberg.

El desenvolupament en el que creuen als despatxos de Camps està basat en l'accessibilitat dels espais a través d'infraestructures insostenibles. Aquest model evidentment fa malbé els valors simbòlics que fan especials els territoris rurals: el seu paisatge, el seu patrimoni natural, la seua tranquil·litat, tot allò que estimen les persones que visiten la valleta. Tot allò que poden perdre els habitants de la valleta. Tot el valor afegit de l'entorn rural.

I és sense aquest valor afegit que la ciutadania de la valleta tindrà un motiu per marxar a un altre lloc. I no a l'inrevés, com alguns polítics –titella de la zona van explicant per manipular la població, els diuen que els pobles es quedaran buits si no es fa l'autovia. Potser serà al contrari, doncs les iniciatives de desenvolupament rural necessiten valors atractius que motiven visites i no vies de 4 carrils que les deva- luen.

L'ecologisme a les comarques centrals valencianes

D'altra banda aquesta beneïda accessibilitat provoca que els visitants no necessiten pernoctar a la zona. La rapidesa en el desplaçament resta potencialitat econòmica al moviment de gent que pot suposar l'ombria de la Mariola, amb tots els seus valors patrimonials i mediambientals. El soroll dels cotxes passant, la malifeta en aquest paisatge, l'atracció de moviments especulatiu que va lligada a l'aparició d'autovies... Tot això no és poca cosa, tenint en compte el que la gent ve a buscar aquí.

No pecaré d'ingenu, Alfafara i Agres necessiten si més no alguna

opció de desenvolupament per a no repenjar-se únicament en l'agricultura i el turisme rural. Amb una millora de les infraestructures actuals n'hi ha prou per donar viabilitat a projectes econòmics, no cal una autovia per justificar aquestes opcions, com tampoc cal un canó per matar mosquits.

Quines possibilitats hi ha d'aturar l'autovia?

És curiós, però el Ministeri de Medi Ambient, Medi Rural i Marítim, seguint arguments del govern valencià pel que fa al valor am-

biental del Racó d'Ademús, ha declarat negativa la declaració d'impacte ambiental de l'autovia A-40 entre Terol i Conca. Tot i això ara mateix estan buscant alternatives. Tenint en compte que l'autovia de la valleta travessa espais de valor equivalent hi hauria molt que argumentar.

És evident que aquesta autovia és innecessària. Per sentit comú podem entendre que per uns minuts i uns quilòmetres de més per anar de Muro a Villena no calia plantejar aquest projecte, doncs donant la volta per Alcoi no es tarda molt més. Aquest projecte hipoteca el futur de pobles rics en patrimoni que, ben gestionat, pot garantir el seu futur. Tot i això l'experiència ens diu que hem de fer servir els arguments de "l'enemic".

És el moment de vertebrar la societat, de catalogar i divulgar tots i cadascun dels valors simbòlics, patrimonials i mediambientals d'aquesta subcomarca. És el moment de caminar endavant amb totes les energies.

Més informació:

blocs.mesvilaweb.cat/rogersafor

(*) Roger Cremades Rodeja és autor del llibre "Macrourbanisme i agressions al paisatge mediterrani".

Catalunya. Febrer-març de 2009

Davant la Crisi

Quim Garreta

Està clar que el primer que cal fer davant la situació que vivim és analitzar el perquè i qui en té la culpa. Els analistes més sabuts, que sempre saben de tot quan ja ha passat, atribueixen la culpa a les hipoteques subprime i a l'espiral financera que s'han muntat. Segurament és cert. També és cert que ens han ficat en aquesta voràgine i ara cal sortir-ne. Els estaments financers (caixes, bancs, financeres, asseguradores i entitats de crèdit, etc.) han fet l'impossible perquè tots creguéssim, sense cap discussió, que el sistema capitalista i amb ell el sistema de lliure mercat era l'únic que podia donar benestar al conjunt de la humanitat i han propiciat amb pres-tecs relativament ecòmics el consum desenfrenat que s'ha produït. Ens han incitat a viure per sobre de les nostres possibilitats.

Hem entrat en el joc i fins i tot ens ha agradat viure una mica millor, ja que és el que sempre hem desitjat. Ens han inculcat la necessitat de gastar i de tenir allò que desitgem. Però és clar arriba un moment que per molt que vulguem no podem consumir més i és necessari afrontar les despeses i els compromisos contrets. És aquí on punxa la bombolla i quan ens adonem que no es poden consumir tants cotxes, no és necessari construir més cases (3 milions de buides?) i en conseqüència tant de consum no es pot sostenir. Aquí comença a no necessitar-se punts treballadors (no es construeix ni fabriquen cotxes que no es poden vendre, ni es fan materials per als cotxes ni cases que no es faran).

El sector serveis també veu afectada la demanda al reduir-se el nivell adquisitiu.

Els bancs no se'n fien i per això no donen crèdit. Perquè donar-lo si no es vendrà el que es produeixi amb el crèdit que es pugui arribar a donar?

L'administració (local, autonòmica i estatal) que en els últims anys ha funcionat sobre la base del nivell recptatori per les plusvàlues dels edificis construïts així com dels expedients de reclassificació en terreny urbanitzable el qual era rural (al marge d'escàndols de corrupció variada) veurà com els seus recursos econòmics van a la baixa i es veuran compromesos salaris de funcionaris.

Preocupant serà veure com els pressupostos tant de l'estat com de les autonomies i de les administracions locals no es poden complir perquè els ingressos esperats no siguin els quals es recaptin i, amb les arquies buides, a veure que solució donen.

Aviat es donarà la paradoxa que nosaltres mateixos anem a pressio-

nar als emigrants perquè retornin als seus països d'origen, qui pugui donar treball l'hi oferirà a u del país desocupat que a algú que no és d'aquí. Pensem en nosaltres mateixos que tenint un treball mes o menys estable, si hem de buscar qui netegi la nostra casa o atengui als nostres ancians a qui triarem primer, a algú que tingui el nostre costum i expressions? o a algú que no les té? Recordem que en els últims temps ningú d'aquí es prestava a aquests treballs.

Què hi pot fer la CGT?

Inicialment recorrerem al nostre missatge: Que la crisi els únics que no hem de pagar-la som els treballadors i per a això traurem al carrer en manifestacions i altres als treballadors/as. Però això sabem que no soluciona el problema.

No podem permetre que els responsables se'n vagin tranquil·lament i ens perjudiquin a la resta, això està clar, per això ens manifestem i altre, però la solució, insisteixo, no està en la brega rondaire. Algun dia s'acaba o l'acaben convidant-nos a destruir-nos els uns als altres. Aquesta ha estat sempre una solució capitalista.

Una vegada destruït ja hi ha cosa que tornar a construir i seguim fent girar la roda de la producció i com va dir Marx Cabdal és igual a treball acumulat. Bakunin no ho va discutir.

Podem quedar-nos en el discurs de la brega per mantenir brega, però crec oportú que recapitem, que això solament condueix a un cansament. Encara que és el que algú defensi fins a la sacietat.

Des de la CGT hem de trobar una sortida que no se m'ocorre fàcil ni gens per l'estil. Podem combinar molts aspectes i entre ells podem

valorar que per cada milió d'euros de benefici de les empreses (encara les cal ho tenen) es poden pagar 35 salaris de 20.000 euros a l'any amb la corresponent cotització a la Seguretat Social.

Hem de també reflexionar com és el paper de la indústria en la Península Ibèrica doncs com és ben sabut, al marge de la qualitat, la producció en sèrie de les coses és mes econòmic en la resta de països emergents que aquí.

Com que som internacionalistes no podem llevar-los el dret a poder menjar, encara que sigui arròs. Analitzem el nivell de vida actual de Xina i comparem-lo amb el de fa 5 anys per exemple. A Espanya també passem per un període de temps on la nostra mà d'obra era mes barata que en la resta i per això van posar les empreses mes contaminants en el nostre país. Amb el temps els hem anat reconduint o traient-nos-les de damunt, per a dur-se-les als altres països.

A veure que dia els exportem els nivells de servei públic (sanitat, escoles, pensions).!

La solució també pot passar per la col·lectivització de les empreses (parlar de nacionalitzar en la nostra organització que aspira a dissoldre – o destruir, segons el discurs- l'estat no és políticament correcte. Socialitzar empreses l'hi deixarem als socialistes). Però per a col·lectivitzar, hem de tenir clar a qui els llevem les empreses i quines i quant produïrem en elles per a consum propi, la qual cosa pot dur-nos a una planificació del consum i amb això a una planificació de la vida i donar o llevar en funció d'algun paràmetre.

En realitat en el nostre país solament tenim dos elements a exportar que són: la bona vida o el bon viure i el que es produïx en el camp

i els seus derivats.

Altres aspectes a tenir en compte és el nombre de cotitzadors a a el seguretat social, no solament baixessin els treballadors per compte aliè sinó que veurem també un descens d'autònoms que deixessin la seva activitat per no tenir treball.

Tot això incrementarà el nivell de roboratoris i amb això l'augment del control i repressió com li cridem nosaltres. Uns altres ho criden preservar la propietat privada.

Tenim un difícil panorama de difícil solució però el que és segur és que no hi ha una solució regional, a Maastricht ja van repartir als països el rol que a cadascun li tocava, a nosaltres el de productors segur que no.

El meu punt de vista i per això la meua aposta passaria per:

Canalitzar esforços perquè es planifiquin amidades de potenciar el sector servei (hostaleria, assistència jubilat i altra) així com el tornar al sector agrícola i els auxiliars i derivats d'agricultura i ramaderia. La construcció que genera un important nombre d'ocupació o ocupació tant directe com indirecte solament té sentit mantenir per a renovar adequant o modernitzant els actuals edificis i o habitatges. Incrementar el nombre d'habitatges deshabitats és il·lògic i hem de pensar que la inversió estrangera en aquests habitatges també va a reduir-se actualment està parada.

La indústria de l'automoció, un altre pilar de la nostra economia, pot començar a planificar la construcció i disseny dels vehicles elèctrics que segurament són mes ecològics i poden dur a renovar el parc de vehicles espanyol però cura, tampoc apostem per un canvi en curt termini doncs pot ser molt treball per a ara i després tornada a les reduccions de plantilla perquè solament serà necessari renovar els usats.

Les apostes per la implantació d'energies renovables i amb això la progressiva desvinculació del petroli pot ajudar. Com més autosuficients siguem millor ens va a anar i és possible que puguem mantenir un nivell de benestar com l'actual però rebaixant aspectes fastuosos. Probablement ens vegem abocats a potenciar creació d'empreses, pot ser que siguin cooperatives, de petit abast o dimensió, fins i tot propiciades perquè els propis treballadors desitgin mantenir aquests llocs de treball o ocupació. Hauríem de ser i exercir un treball d'anàlisi rigorosa i solament encoratjar projectes que realment tinguin una viabilitat tant econòmica com laboral i això serà difícil si es depèn de factors externs o llicències no controlades pels propis treballadors.

Que el lliurepensament ens il·lumini.

SALUT I ANARQUISMES

Punxa'm però a la panxa no!

Pep Cara (Berga)

L'altre dia van reduir a un malalt mental a base de cinc trets. Poc després un detingut queia per la finestreta del cotxe patrulla a l'estil de "Mort accidental d'un anarquista". A les darreres manifestacions, encerclen als ciutadans que hi participen i els burxen entre altes coses amb unes eines que es diuen "kubotans". A les Corts et foten ben calent i gratis. Amnistia Internacional emet enguany un informe on, com sempre, els maltractes i els abusos a comissaries i presons de l'Estat que ens sotmet són habituals. Aquests senyors que fan aquestes coses tant terribles estan enfadats pel que segons ells és un linxament mediàtic. Pobres i pobres Mossos d'Esquadra, amb "lo bons" que són! Justament l'altre dia em van jutjar per injúries contra aquests senyorets uniformats. I és que resulta que vaig coincidir amb unes opinions que afirmaven que els mossos són "persones sense escrúpols amb ganes d'obeir ordres" i que practiquen un "corporativisme i encobriment de qualsevol abús de poder dels companys" i que per fer de mosso cal tenir "il·lusió i entrega per reprimir a immigrants, prostitutes, dissidents i a tota persona incínica" i que a canvi de tot plegat reben "un bon sou per tota la vida, impunitat davant la "justícia", possibilitat de practicar amb un ampli ventall d'armes, la possibilitat de servir el sistema i perpetuar-lo". Sóc un pocavergonya, sí. Mira que dir aquestes bestieses.

En fi, ahir no vaig votar i estic molt content de no haver-ho fet. De fet, ahir va ser un dels pocs dies a l'any que no vaig fer política activa, vaig estar per casa fent altres coses. Avui ja he continuat fent política, perquè per mi la política es fa al carrer. Per cert que el dia ha començat com el cul, ha mort l'amic Eduard Pons i Prades tal i com a primera hora ens informava un company de l'Ateneu Enciclopèdic Popular de Barcelona. Un dia ben estrany, com el món mateix. Avui he pensat també en aquella cançó que tenen sempre en boca els "progres" que tant de fàstic em fan "que volen aquesta gent que truquen de matinada?" i és que he vist imatges de com la policia entrava a una casa i segresta tretze persones. Els mitjans simplement dient que eren islamistes, han calmat les consciències de tothom. A ningú l'importa si aquelles persones han comès algun delictes o no. Dient que són islamistes ja n'hi ha prou. Dient que la Núria és anarquista també n'hi ha prou. Es ben estrany i trist el món, espero que aviat foti un pet com un aglà!

TORNEM-HI
Surfejant al
Bronx

Pau Gomis

“Sense ball no hi ha revolució” va dir Rosa Luxemburg. “Y ahora que hemos hecho la revolución ¿podemos matar a los gallegos?” exclamava un esclau negre a Cuba davant d’un comandant de la revolució, “Compañero, tengamos en cuenta las condiciones objetivas bla, bla, bla...” ja us ho podeu imaginar, “Pues vaya mierda de revolución” contestà l’esclau.

De fet privar la revolució del seu component jacobí i donar-li un caràcter humanista, ha estat una preocupació constant. Ernesto Cardenal ens parlava de lluitar, fins i tot de disparar, però sense odi. En Cañamero, del SOC, deia “nosaltres apostem per les accions pacífiques, però respectem totes les formes de lluita per enfrontar-se al capital”. Hi ha cites i afirmacions per a tots els gustos i es podria pensar que el pacifisme no té res de revolucionari precisament perquè prescindeix de tot component violent per transformar la societat. Però potser el fet és que hi ha gent que entenen la revolució com una cosa diferent i no tan simple com posar el de baix a dalt i tallar caps. Hi ha una revolució en marxa, silenciosa, de la qual el moviment antimilitarista n’és una part. “Aquesta revolució no té nom” (Wu Ming), però s’escampa com una taca d’oli per tots els nostres pobles i ciutats: cases okupades, projectes comuns, casals, ateneus, col·lectius variis, assemblees, comunitats agrícoles i humanes i alternatives de tota mena. Tot el que els mitjans d’incomunicació en diuen antisistema. I és clar que som antisistema! Qui pot defensar aquest sistema que només porta pobresa mort i desesperació? No és un crim contra la humanitat defensarlo? I no té nom, perquè no calen etiquetes ni afiliació, ni cal seguir cap líder que adoctrini.

I tampoc cal fer les coses perquè sembli que fem alguna cosa. Cada acte, per insignificant que sigui, és constitutiu d’un posicionament vital. Fem perquè entenem que la vida ha de ser una cosa molt diferent. El que fem, i sobre tot com ho fem, és la posta en comú del desplegament del nostre projecte existencial, així de natural.

Cal constituir-nos contra el poder, individual i col·lectivament, per a fonamentar la nostra resistència en base a la pau i la no-violència, altres subjectivitats es constituïràn sobre fonaments diferents, la suma de tots és aquesta revolució silenciosa, però no discreta, i que no té nom ni demana premis, l’únic que fa és trucar a les portes dels vells temples amb un martell gegant, i de rerefons les nostres rialles amplificades.

Militants agredits i
amenaçats en una acció
feminista a Tarragona

Francesc Richart

El dimecres 7 de gener l’assemblea feminista Cau de Llunes va realitzar una performance pacífica davant de diverses botigues de roba de la Rambla Nova de Tarragona coincidint amb el matí de la primera jornada de rebaixes. L’acció que només pretenia denunciar la pressió estètica i els estereotips de gènere que fomenten aquests establiments sobre les dones, va acabar amb tres detinguts, diversos contusionats i dos atacs d’ansietat que van requerir atenció mèdica, provocats per la intervenció dels agents de la Guàrdia Urbana per tal de dissoldre els participants a l’acte.

Els fets van començar quan el grup de 25 persones que participaven a la protesta va arribar a les 12 del matí a un establiment Bershka (grup Indytex) on van procedir a llegir un manifest per megàfon, sense impedir l’entrada els clients i realitzant un guixada al terra representant el cadàver d’una dona. És llavors quan un dels agents de la Urbana insta a la noia que està llegint a identificar-se, sostraiant-li bruscament el megàfon, i encetant una discussió entre els presents i els policies. Sense pretext, un dels agents propina una puntada de peu a la noia identificada i també cops de puny a un noi que la intenta defensar. L’agent de policia, ja apodat

com “el calvo”, deixa sorpreses a les concentrades així com també a la premsa que s’havia personat sense previ avis. En la confusió dels aldarulls porten a dos nois i a la noia a un portal adjacent a la botiga on 4 policies que s’havien amagat el número d’identificació, els comencen agredir amb puntades de peu, cops de puny, arrancada dels cabells i de les arracades i amenaces verbals, segons explica D.C, reporter del periòdic “La Bicicleta”, qui va patir els maltractaments i que a més declara que li van trencar la càmera fotogràfica i robar la tarja digital amb les fotografies de les agressions.

Per la tarda un vuitantena de persones es van aplegar al lloc dels fets per denunciar la violència policial i exigir la llibertat pels tres detinguts, que van ser posats en llibertat amb càrrecs al cap de 10 hores de la seva detenció.

El divendres 9 de gener els detinguts van convocar una roda de premsa al Casal Popular Sageta de Foc, on van presentar les tres denúncies contra els agents per agressions, coaccions, amenaces, i negació d’auxili. El seu advocat, Héctor Álvarez va explicar que encara estan recopilant informació i testimonis dels fets per poder elaborar una millor acusació. També va manifestar que les baixes laborals presentades pels quatre agents són una coartada i una falsedat ordida per la

Guàrdia Urbana per justificar la força desproporcionada utilitzada contra les víctimes.

A més, els tres detinguts es van mostrar perplexos i contrariats per les últimes declaracions de la tinent d’alcalde, Begoña Floria, on es de-

clara satisfeta i titlla l’actuació de protocol·laria i proporcional; quan les imatges i els testimonis demostren clarament la brutalitat i desproporció que va tenir la intervenció per part de la Guàrdia Urbana de Tarragona.

Vídeos alacarta

Vídeos alacarta

febrer 2009 núm. 4

La Bicicleta

veïns de comunicació pacífica i no-violència

www.persicula.la-bicicleta.org

Brutalitat policial a la Rambla el primer dia de rebaixes

Els estudiants presenten batalla al Pla Bolonya

Entenem la crisi econòmica? Causes i conseqüències a la pàg. 8

Internacional

Extensió la crisi a l'Àfrica

Català, gallec, basc: les nostres llengües comunes

Carlos Fernández Liria,
Montserrat Galcerán, Pedro
Ibarra, Juan Carlos Moreno
Cabrera, Arcadi Oliveres, Jaime
Pastor, Carlos Taibo

Assistim últimament a una nova onada de nacionalisme lingüístic espanyol de la qual el principal botó de mostra és el "Manifiesto por la lengua común" que ha promogut una vintena d'intel·lectuals de prestigi. El text en qüestió s'assenta en certeses que neixen d'allò que, pel que sembla, no pot sotmetre's a discussió, com ocorre, d'altra banda, en molts àmbits de la vida d'un Estat que presumeix de la seva condició democràtica.

En les disputes corresponents adquireix singular relleu la Constitució de 1978, producte d'un pacte en el qual, en àmbits sensibles com aquest, es van imposar normes sense recaptar l'opinió dels afectats. Àdhuc en el cas que acceptéssim la condició inequívocament democràtica del referend constitucional d'aquell any, caldria preguntar-se si tres decennis després no és legítim reclamar, en sentit ben diferent del que invoquen els promotors del manifest esmentat, una revisió de les normes llavors instituídes. Les coses com siguin, és significatiu que la nova onada de nacionalisme lingüístic espanyol prefereixi amagar que les regles que fa seves no són precisament neutres.

Crida poderosament l'atenció que les mateixes persones que afirmen amb particular insistència —i enfront de tota evidència, tal com ho revelen les lleis que afecten entre nosaltres a les llengües— que els drets no acompanyen ni a aquestes ni als territoris, sinó a les persones, no apreïen problema algun en l'enunciat que s'ha convertit en guia principal del "Manifiesto por la lengua común": el que, mentre tots els ciutadans espanyols estan obligats a conèixer el castellà —això no és, pel que sembla, una imposició, sinó un fet la consistència del qual, sense més, "se suposa"—, els parlants d'altres llengües gaudeixen, sense més, del dret a emprar aquestes últimes.

Si sobren les raons per a concloure que semblant enunciació contradiu palmariament el que afirma l'article 139.1 de la Constitució en vigor —"Tots els espanyols tenen els mateixos drets i obligacions arreu del territori de l'Estat"—, més inquietant és que en l'Espanya d'avui es doni per demostrada, pel que sembla fins al final dels temps, l'adhesió popular a regles com la invocada, en un escenari en el qual es fa valer una oposició cerril al desplegament de mecanismes que permetin co-

nèixer si la ciutadania acata aquestes regles o, per contra, les repudia. Per al nacionalisme lingüístic espanyol la llengua castellana és superior, còmoda, fàcil i útil, virtuts totes elles que són sempre el producte de circumstàncies naturals, mai de la imposició i la repressió. Les llengües dels altres són, per contra, molestes, arcaïques, antieconòmiques i francament prescindibles. Al mateix temps que la defensa del castellà s'ajusta per definició a un impuls democràtic, la de les restants llengües respon a espuris i cavernaris interessos marcats per aquesta felonía que identifica el "Manifiesto por la lengua común"; si en les segones es revelen per tot arreu els espasmos negatius dels nacionalismes, per darrere de la primera no hi hauria, en canvi, cap signe de nacionalisme.

L'estratègia principal apunta a ratificar la situació d'incòmoda marginació i minoria de les llengües no castelles, i a fer-lo de la mà de mesures que tenen un caire visiblement asimètric. Serveixi com botó de mostra el recordatori que els signants del manifest que ens ocupa entenen que, àdhuc sent recomanable que en les comunitats "qualificades de bilingües" la retolació d'edificis i vies públiques es registri en les dues llengües, de cap manera podrà realitzar-se en exclusiva en la llengua pròpia del país en qüestió, sense que, per omissió, cal entendre, es rebutgi la possibilitat que la retolació es produeixi únicament en castellà.

Als ulls dels nacionalistes lingüístics espanyols, la llengua comuna no s'imposa per la força —tal horitzó és ontològicament inimaginable—, enfront del que ocorre, pel

que sembla, amb les llengües no castelles. Mentre es rebutgen determinades polítiques encoratjades pels governs autonòmics —que es limiten a reclamar per a les llengües respectives les mateixes prerrogatives de les quals gaudeix el castellà a Madrid, a Sevilla o a Valladolid—, es prefereix oblidar com, en el passat i en el present, mesures aplicades sovint amb ferotgia i violència han beneficiat de sempre al castellà i expliquen, si més no

parcialment, la seva condició de visible preeminència contemporània. Mentre es manipulen i magnifiquen, en suma, els problemes que els castellanoparlants puguin trobar en alguns llocs, s'esquiva tota consideració quant a la delicada situació en la qual es troben el català, el gallec i el basc, i això sobre la base de la increïble afirmació que els objectius de dignificació d'aquestes llengües ja han estat, pel que sembla, satisfets. No consta que els nacionalistes lingüístics espanyols, de sempre interessats a defensar en exclusiva la seva llengua, s'hagin pronunciat en cap moment en favor dels legítims drets dels parlants de les llengües no castelles.

Que en els fets el principi de lliure elecció lingüística en el sistema educatiu només es postula per als castellanoparlants ho certifica l'absència, dramàtica, de tota consideració en el que pertoca a aquest principi aplicat, per exemple, en les persones dels parlants de català, gallec i basc que resideixen fora dels territoris en els quals les llengües corresponents són oficials. Sembla obligat concloure que aquestes llengües no són percebudes com pròpies, circumstància que fa inviable, de passada, qualsevol projecte creïble de bilingüisme: cridaner és que, mentre els nacionalistes lingüístics espanyols es desemboïquen orgullosament com unilingües en castellà, es rebutja que els

parlants de català, gallec i basc puguin comportar-se com unilingües en les llengües respectives. El que en els fets es reivindica —un unilingüisme de facto— és percebut en canvi com un afront quan se sobreentén que és l'aposta dels governants de les comunitats autònomes que disposen de llengües pròpies.

El "Manifiesto por la lengua común" configura, en fi, una curiosa defensa d'una llengua que semblaria no tenir a la seva disposició cap tipus de suport. Per a certificar el contrari aquí estan la maquinària de l'Estat, el sistema educatiu, un sens fi de rànries institucions, el gruix dels mitjans de comunicació, bona part de la jerarquia de l'Església catòlica, el suport d'intel·lectuals de prestigi i, en fi, les pròpies forces armades. Per si poc fos, i a to amb els temps, el manifest que ens interessa recapta per als seus promotors la doble condició de lluitadors pels drets humans i de defensors dels desheretats. Llàstima que, per molts esforços que es facin, el text no encerti a amagar la defensa obscena de privilegis tan imposats com assentats, i la ritual demonització, també a to amb els temps, dels qui dissenteixen, paradoxalment titllats, sovint, de feixistes i totalitaris. Que semblant campanya sigui atada, en suma, des de mitjans de comunicació i capelletes de la dreta més retrògrada i cavernària diu molt del seu sentit més profund.

> EL FAR

ÀCRATES I POETES

Josep Maria de Sucre, poeta i crític d'art

Ferran Aisa

Josep M. de Sucre i Grau va néixer a Gràcia l'any 1886, quan aquesta vila encara era independent de Barcelona. Va freqüentar de molt jove les tertúlies literàries modernistes i va fer amistat amb Joan Maragall. N'era un assidu de la Cerveseria "Els 4 Gats" on féu amistat amb Ramon Casas, Miquel Utrillo, Picasso, Nogués i altres artistes de la bohèmia barcelonina. Va començar articles i poemes l'any 1905 a la revista Occitània, un any més tard publicava el seu primer llibre "Un poble en acció" i l'any 1910 el poemari "Apol noi". Durant aquells anys va començar a freqüentar l'Ateneu Enciclopèdic Popular, promovent la Secció de Literatura i Belles Arts. Fou un dels organitzadors de la trobada d'intel·lectuals catalans i castellans. Sucre va portar a l'Ateneu els millors escriptors del moment com Miquel de Unamuno, Silverio Lanza, Ramiro de Maeztú, Carles Riba, López Picó, Ramon Gómez de la Serna... A més mantenia correspondència amb Rubén Darío, Juan Ramón Jiménez, Paul Claudel i Leopoldo Lugones. L'any 1912 va ésser elegit president de l'Ateneu Enciclopèdic Popular, càrrec que ocuparia fins a 1915. Fou en aquesta època quan va fer amistat amb Joan Salvat-Papasseit, convidant-lo a participar a les activitats de l'AEP. L'amistat mútua va continuar els següents anys, Sucre fou un dels col·laboradors de la revista "Un enemic del poble" que dirigia Salvat-Papasseit.

Durant els anys vint publica tres llibres més: "Joan Maragall", "L'ocell daurat" i "Poema barbre de Serrallonga". Per aquesta època col·labora amb les Galeries Dalmau presentant artistes i fent crítica d'art dels millors artistes de l'avantguarda catalana: Barradas, Nogués, Torres García, Miró, Junyent, Dalí..., i, fins i tot, de García Lorca, que exposa els seus dibuixos a la popular galeria d'art. Per guanyar-se la vida treballa d'escrivent als Jutjats de Barcelona fins que és acomiadat l'any 1923 pel governador militar Severino Martínez Anido.

Els anys de la Segona República i la Guerra Civil es dedicarà en bona mesura a la pràctica del periodisme. Acabada la guerra viu el terrible exili interior, la repressió de no poder tenir feina estable i la penúria del moment de misèria. Finalment, aconseguirà entrar al "Círculo Maillol" de l'Institut Francès, des d'on ajudarà, amb beques d'estudi a París, les noves promocions d'artistes catalans: Guinovart, Tàpies, Subirachs, etc.

L'any 1964 va rebre un homenatge dels seus amics a l'antic restaurant Monumental, ja desaparegut, de Gràcia, amb motiu de l'aparició del primer volum de les seves memòries. Josep M. de Sucre, el novembre de 1969, va morir a casa seva, al carrer Salvador, 32, de la barriada de Gràcia.

Dinamita de cervell

La memòria històrica dels vençuts

Agustí Barrera

La lluita de l'home contra el poder, és la lluita de la memòria contra l'oblit.

Milan Kundera. Brno (República Txeca) 1929

Consideració prèvia

S'ha discutit, teoritzat, definit el concepte de memòria històrica com la recuperació de la memòria marginada, la memòria que no va formar part de la història oficial dels vencedors; estudiosos del tema des de diverses branques del saber, psicologia, neurologia, han parlat de la selectivitat d'aquesta memòria, de com recull alguns fets i altres els obvia.

A Catalunya i a la Península, ha sorgit un ampli debat teòric que ha enriquit el concepte i ha fet que fins i tot arribés a sectors amplis de la societat. Per a nosaltres, sense desestimar el debat enriquidor, generador d'idees, el que ens sembla que pertoca és donar veu als qui durant quaranta anys amb la dictadura no en tingueren i que després amb una peculiar transició, que no tingué el seu Tribunal de Nuremberg, en funció d'uns determinats pactes i claudicacions fets de sota-mà, tampoc tingueren accés als "media" a la difusió de la "seva" memòria, perquè aquella no era una memòria políticament correcta, no era la memòria hegemònica oficial Curt i ras, al nostre entendre, cal parlar, recuperar una memòria que s'intentà esborrar durant els quaranta anys de la dictadura i després d'oblidar amb els pactes de la transició i els trenta anys d'autonisme, no només la memòria de la repressió, l'aspecte més cruel i sagnant, sinó que fins i tot s'intentà, en una maniobra de confusio-nisme, ficar en un mateix sac a víctimes i botxins.

Considerem que potser un dels elements més importants, és el de recuperar la memòria de les conquestes obreres i les transformacions econòmiques i socials del període 1931-39, la lluita del moviment obrer pel control del poder econòmic i polític, pensem que pot ésser una font d'ensenyament.

És a dir, del que es tractaria seria de recuperar de l'oblit un passat incòmode, per tal de conèixer l'abast de la repressió i honorar aquells vençuts (afusellats, exiliats, empresonats) que fins ara no han tingut cabuda en la història oficial.

Les investigacions del Magistrat B. Garzón

El 16 d'octubre de 2008 el Magistrat de l'Audiència Nacional B. Garzón (el de l'operació Garzón el 1992, amb seixanta independentistes detinguts i denúncies per tortures) va iniciar una recerca sobre els desapareguts del període de la guerra i de la posterior dictadura feixista (1939-1975). Ha demanat informació al Ministerio del Interior, al Ministerio de Defensa, a la Conferència Episcopal, a la Universidad de Granada i ha alguns ajuntaments, per tal de poder establir un cens sobre la quantitat d'afusellats, desapareguts i enterrats en fosses comunes, des del 17/7/1938, fins el 1952. Es tractaria de localitzar els registres, d'identificar les víctimes de la repressió franquista, soterrades a les vint-i-cinc fosses comunes identificades fins ara, i de fer el mateix amb les quatre-centes localitzades a tota la Península.

L'objectiu d'aquestes diligències, és tenir la suficient informació i decidir si el jutge B. Garzón, és competent per a investigar les denúncies que han presentat tretze associacions per a la recuperació de la memòria històrica de distints indrets de l'estat, per poder saber què va passar amb els seus familiars desapareguts, en quines condicions foren assassinats i on es troben les seves restes.

Aquestes associacions de la memòria històrica feien lliurament el 13 de setembre de 2008 davant de l'Audiència Nacional de les dades de 143.353 víctimes del feixisme franquista. La Generalitat de Cata-

El silenci no és la solució, cal conèixer els fets per cruels que siguin, l'únic tractament de les ferides de la guerra i la dictadura, que resten latents en el si de la societat catalana, és l'anàlisi de la veritat dels fets, i quan sigui factible la justícia reparadora, només així serà possible l'oblit, si no, una vegada més, tancarem la ferida sense haver-la desinfectat i, per tant, sense possibilitat de guariment. La memòria històrica defineix la nostra identitat més immediata, quins fets històrics van passar que han condicionat el nostre present, no és acceptable l'amnèsia històrica en nom d'un oblit reconciliador, que no recuperi la veritat, per a poder girar full d'una vegada per totes.

Fins ara s'ha defensat, ha estat hegemònica i oficial, la història dels vencedors de la guerra i de les víctimes de la rera-guarda republicana, que durant quaranta anys van rebre tots els homenatges possibles i van figurar a les façanes de totes les esglésies de Catalunya, altrament els resistents, els maquis, els guerrillers, comunistes i anarquistes, els lluitadors independentistes del Front Nacional de Catalunya (FNC), d'Estat Català (EC) que fins ben entrats els anys cinquanta seguien lluitant contra aquella dictadura feixista, segueixen identificats com a bandolers, i la seva memòria mantinguda en un oblit políticament correcte, malgrat algunes iniciatives escadusseres, que no han arribat a la majoria de la població.

Recordem només com a exercici de memòria, que al Camp de la

Bota de Barcelona s'afusellà amb regularitat des de l'ocupació de la ciutat fins al 1952 que, amb motiu de la celebració del 27 de maig a l'1 de juny del XXXV Congreso Eucarístico Internacional, s'eliminaren les targetes de racionament i s'acabaren els afusellaments periòdics al Camp de la Bota, en un intent de netejar la cara del règim franquista.

Al Camp de la Bota s'han comptabilitzat 1717 immolats, al Camp de Tir de Paterna País Valencià) s'afusellaren 2.238 persones entre el 1939 i el 1956, entre les quals s'hi comptaven Joan Peiró i Belis i sis companys més de la CNT, executats el 24 de juliol de 1942.

En un article publicat al diari "El País" (10-9-2008) amb el títol "De fosas y desaparecidos", el seu autor, F. Espinosa Maestre, coordinador del projecte "Todos los nombres", diu que la xifra de 130.000 assassinats resultat de la repressió feixista és una quantitat molt baixa, i que falta molta documentació de la policia, la Guardia Civil i l'exèrcit per a poder quantificar amb precisió el cost real de la repressió en l'àmbit de l'estat durant el període de la dictadura franquista. L'historiador P. Preston avalua en 180.000 els assassinats a la rera-guarda franquista i durant els primers anys de la dictadura. D'acord amb aquestes xifres, podem parlar d'una voluntat d'extermini de bona part de la població que havia estat fidel al Govern de la Generalitat i de la República, quantitativament és una repressió que supera amb escreix la de les dictadures sud-americanes del segle XX.

lunya ha remès al jutge B. Garzón, els casos de 2.400 catalans desapareguts en el període 1936-39.

El Ministeri Fiscal apel·la contra la decisió del magistrat B. Garzón, al·legant que eren delictes que havien prescrit i que s'havia d'aplicar la Llei d'Amnistia de 1977. La Sala Penal de l'Audiència Nacional acceptà l'apel·lació del fiscal J. Zaragoza i ordenà al magistrat B. Garzón paralitzar les diligències que havia iniciat per a exhumar les restes humanes de les vint-i-cinc fosses comunes de les quals els familiars havien informat.

El resultat de la investigació frustrada iniciada pel magistrat B. Garzón ha estat el poder identificar quaranta-quatre responsables de crims contra la humanitat, entre ells el general F. Franco, comesos durant el període 1936-1952 durant la dictadura feixista, quaranta-quatre certificats de defunció dels principals responsables dels crims de la repressió franquista, obliguen a declarar l'extinció de responsabilitat penal, per mort dels responsables, segueixen vius però, divuit ministres dels distints governs franquistes.

El 18 d'octubre de 2008 el magistrat B. Garzón renuncia a investigar la situació dels desapareguts resultat de la guerra i la repressió franquista, s'inhibeix a favor dels jutjats territorials dels pobles on es troben les vint-i-cinc fosses comunes localitzades pels familiars de les víctimes.

La decisió del magistrat B. Garzón, evidencia la feblesa democràtica de les institucions de l'estat i la persistència de formes de neofranquisme enquistades en les estructures d'administratives. Cal recordar que la funció de la Audiència Nacional és la defensa dels interessos polítics de l'estat, per això ha actuat de forma coherent amb aquest objectiu.

Pensem que de fet del que s'ha tractat és d'una operació de maquillatge polític, per donar una legitimitat jurídica al que és una llei de punt final als crims contra la humanitat que es van cometre durant la dictadura feixista, podem pensar que mai hi va haver voluntat per part de l'Audiència Nacional o del mateix estat, de dur a terme una investigació rigorosa sobre

les dimensions de la repressió durant el franquisme.

No s'ha restablert la veritat històrica ni s'han dignificat les víctimes dels crims d'estat, mentrestant les organitzacions per a la recuperació de la memòria històrica que treballen des de l'any 2000, han obert més de 170 fosses comunes i exhumat més de 4.000 víctimes.

Com a mostra de les característiques de la repressió durant la dictadura feixista, reproduïm un fragment del redactat de les investigacions fetes pel magistrat B. Garzón, diu que les autoritats franquistes dissenyaren "un plan sistemático, preconcebido y con verdadera voluntad criminal para el robo de menores hijos de madres republicanas muertas, presas, ejecutadas, exiliadas o simplemente desaparecidas entre 1937 y 1950, a los que luego se reinscribía en el Registro Civil bajo el amparo de la Ley de 1941, que facilitaba se les cambiara el apellido para permitir su adopción por familias adictas al régimen".

Després de la celebració de la noranta-quatre sessió del Comitè de les Nacions Unides pels Drets Humans, l'Estat espanyol ha rebut un seguit de recomanacions relacionades amb els drets de les famílies dels desapareguts a causa de la repressió de la dictadura feixista.

El Comitè de les NU pels Drets Humans, ha fet evident la seva preocupació per la vigència a l'estat espanyol de la Llei d'Amnistia de 1977 que contravé la Convenció de Drets Polítics i Civils de 1966 que fou ratificada per l'estat espanyol el 27 de juliol de 1977, uns mesos abans que fos aprovada l'esmentada Llei d'Amnistia, aquesta llei actua com una cortina de fum adreçada a aconseguir la impunitat dels crims de la dictadura feixista, perquè considera que la responsabilitat pels assassinats en massa ha prescrit per l'aplicació d'aquesta Llei d'Amnistia de 1977.

El Comitè de les Nacions Unides pels Drets Humans, recorda a l'estat espanyol, que l'amnistia en relació amb greus violacions dels Drets Humans, està en contradicció amb les disposicions de la Convenció de Drets Polítics i Civils de 1966.

El Comitè de les NU pels Drets Humans a recomanat a l'Estat espanyol l'abolició de la Llei d'Amnistia de 1977, i que adopti les mesures legislatives adients, per tal de garantir que no s'aplicaran limitacions legals a la investigació i esclariment de crims contra la humanitat que s'hagin produït en l'àmbit de l'Estat espanyol.

El Comitè de les NU pels Drets Humans recomana a l'estat espanyol, la creació d'una comissió d'investigació que possibiliti als familiars de poder identificar i exhumar els cossos de les víctimes.

El Fòrum per a la memòria del País Valencià

Durant l'any 2005, els investigadors del Fòrum per a la memòria del País Valencià van descobrir les fosses del cementiri de València i els llibres de registres d'enterraments, van publicar els noms de 25.000 persones i dades com la seva edat i la causa de la mort, contribuint així al coneixement d'aquesta població desapareguda i a la seva recuperació històrica.

Quan l'abril de 1939 la ciutat de València fou ocupada, l'exèrcit feixista va empresonar milers de persones, tantes que es veieren obligats a fer servir com a presons el convent de Santa Clara, el monestir de San Miguel de los Reyes, i el monestir de Santa Maria del Puig, d'altres edificis públics i, fins i tot, la Plaça de Braus de la ciutat.

Després dels primers afusellaments, alguns enmig del carrer, van començar a matar la gent que era a les presons, molts dels empresonats moriren a causa de les males condicions higièniques, a les malalties i al dèficit alimentari.

Volem reproduir, per la seva precisió, els objectius que s'ha fixat el Fòrum per a la memòria del País Valencià, perquè marquen una línia de treball molt realista, per tal d'enfocar la recuperació de la nostra memòria dels darrers setanta anys.

a) Recuperar i divulgar la memòria de tots aquells que van lluitar contra el nazisme i el feixisme.

b) Fer conèixer la història dels milers

de republicans que foren víctimes de l'extermini polític del franquisme, per haver defensat la llibertat i la democràcia.

c) Fer conèixer les històries humanes i socials amagades darrere de tants lligalls jurídics mal conservats, i del mutisme i la insensibilitat de les institucions.

d) Descobrir el que durant més de quaranta anys fou amagat, per tal de recuperar la part de la nostra història que ens ha estat robada, lluitar contra l'oblit dels vençuts i la rehabilitació jurídica de les víctimes i contra la impunitat dels responsables i col·laboradors del genocidi franquista.

El Fòrum per a la memòria del País Valencià ha participat junt amb Acció Cultural del País Valencià, en la creació de la Primera Comissió de la Veritat, formada per entitats estatals i internacionals, per tal de fer conèixer al món les fosses comunes de València, en les quals s'han documentat 25.000 persones soterrades des de l'1 d'abril del 1939 fins al 31 de desembre de 1945.

L'historiador Vicent Gabarda Cebellan1 fixa en 4.174 el total dels afusellats al País Valencià en aquest període (1938-1956). D'aquest total 2.831 foren executats a la província de València, 720 a la d'Alacant i 928 a la de Castelló de la Plana, el País Valencià tenia una població de 1.896.738 habitants, per tant el nombre d'executats correspon al 2,34 per mil del total de la població, una xifra inferior a la de la Catalunya Principat que amb una població de 2.920.748 habitants, foren afusellades 3.292 persones, que representen un 1,2 per mil del total de la població. Una possible explicació d'aquesta diferència en el nombre d'afusellats, podria ser la major possibilitat d'accedir a la frontera que es va tenir des del territori de la

Catalunya Principat.

L'autor de l'estudi en una precisió sobre el total de morts deguts a la repressió feixista 4.174, ens diu que: 1.165 presoners moriren en centres penitenciaris, 76 persones foren mortes de forma violenta fora de la presó, 27 mortes de forma violenta dins dels hospitals, 107 guerrillers foren morts (no executats).

La Llei de la memòria històrica

En l'articulat d'aquesta llei es reconeixen, s'amplien drets i s'estableixen normes a favor dels qui patiren persecució o violència durant la guerra dels tres anys i la dictadura feixista. Aquesta llei incorpora la condemna del franquisme feta per l'Assemblea Parlamentària del Consell d'Europa el 17 de març de 2006. En aquesta condemna es denuncien les greus violacions dels Drets Humans que es produïren a l'estat espanyol entre el 1939 i el 1975. A l'article 3 de l'esmentada llei, es declara la il·legimitat dels tribunals i jurats, Consells de guerra, Tribunal de represió de la Masoneria y el Comunismo, Tribunal de Orden Público (TOP), que vulneraren les més elementals garanties del dret a un judici just, així mateix es declara la il·legimitat de les sancions i condemnes imposades per motius polítics, ideològics o de creences religioses, es contibueix així a la rehabilitació moral dels qui patiren aquelles sancions i condemnes.

Cal recordar que per a la dictadura feixista la repressió esdevingué una necessitat política per tal de consolidar el seu projecte dictatorial i contrarevolucionari, per aquesta raó el nou règim mai va voler integrar els vençuts, per cercar una conciliació, només va voler sotmetre'ls, per així

consolidar-se en el poder. La repressió fou el resultat d'una planificació i una preparació fredes i sistemàtiques, que foren les eines del càstig exemplar i de massivitat que es volia transmetre a la població, comptà amb el suport i la implicació de les jerarquies eclesiàstiques, que esdevingueren des del primer moment un dels elements legitimadors del nou règim.

Per tal de poder dur a terme tot aquest procés de "terror blanc" s'organitzà un entramat jurídic per poder donar una aparença legal a l'eliminació física dels opositors polítics o ideològics, mitjançant l'aplicació del Codi de Justícia Militar i el funcionament dels Tribunals Militars. Els tres poders que s'encarregaren d'exercir la repressió foren: l'exèrcit, la Guardia Civil, la policia, i en els primers temps les seccions de "investigación de Falange Española." Els ajuntaments foren en molts casos una font d'informació sobre els "desafectos" al nou ordre feixista.

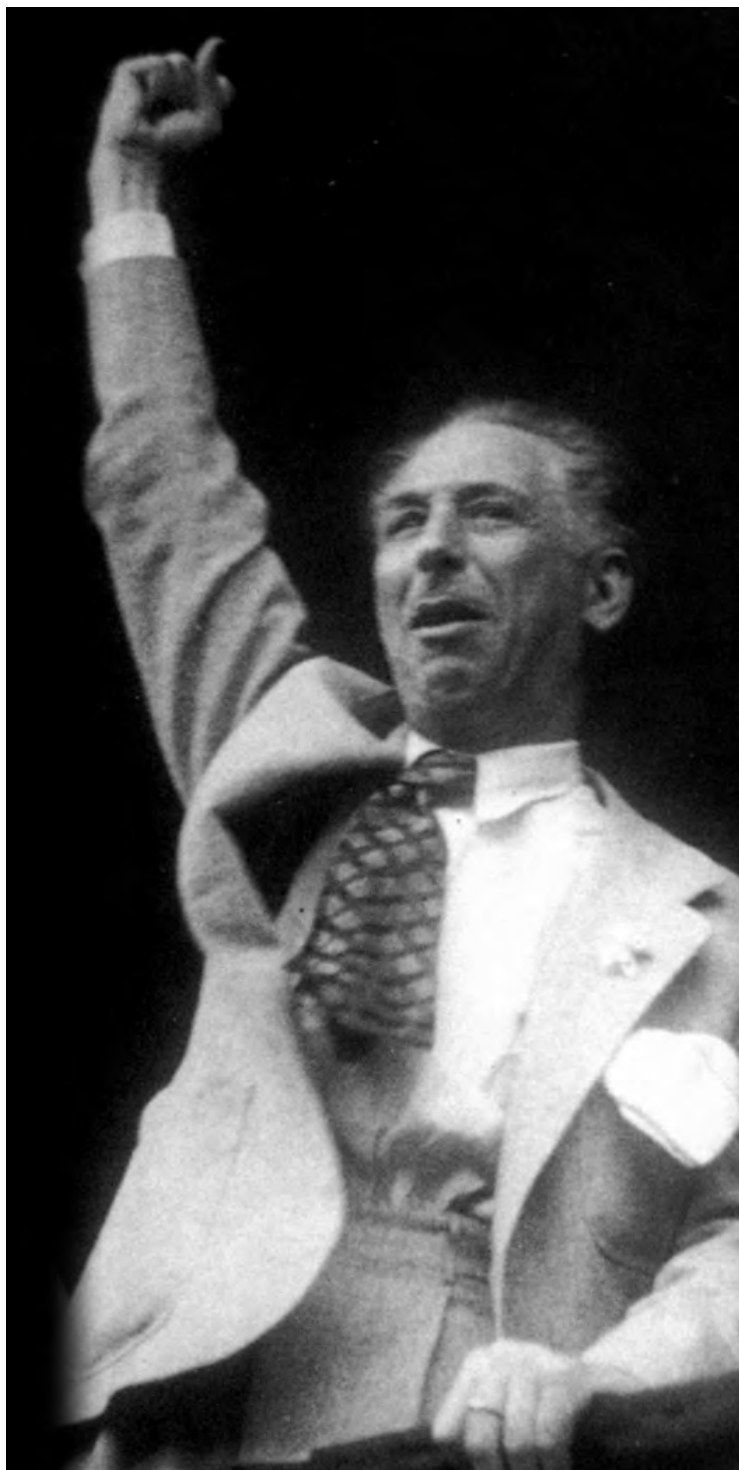
La vista dels Consells de Guerra era pública, els judicis eren habitualment al matí, cada hora es feia la vista de deu persones, dotze, de vegades fins i tot quinze, és a dir, que dotze persones o més eren jutjades per uns fets que suposaven una condemna a presó prolongada, i per a molts la condemna de mort. Aquesta era una manera d'abreujar els tràmits processals, per a poder jutjar la gran quantitat de persones empresonades, després dels primers mesos d'una repressió indiscriminada es començaren a fer judicis individuals, encara que sense garanties judicials. L'acte del judici no era altra cosa que la lectura de la causa, segons l'acta cas-trense.

La Llei de la memòria històrica, malgrat que reconeix el caràcter injust de les condemnes del període de la guerra dels tres anys i de la dictadura feixista, i preveu compensar les seves víctimes i els seus familiars, no inclou cap tipus de revisió o d'anul·lació amb valor jurídic dels judicis militars sumaríssims, de les condemnes de la justícia feixista, que com hem vist unes ratlles més amunt només era una cobertura per a la repressió contra els antics militants d'organitzacions polítiques i sindicals del període de la República i la guerra. Aquesta justícia fou la que condemnà a mort el dirigent d'Unió Democràtica de Catalunya Manuel Carrasco i Formiguera (1890-1938), els patriotes Domènec Latorre (1893-1939) Lluís Escaler (1897-1939) i el President Lluís Companys (1882-1940).

L'anomenada, popularment, "Llei de la memòria", no reconeix jurídicament la condició de "víctima", ni declara il·legals els tribunals feixistes, raons per les quals no s'anul·len les sentències, ni es reparen els patrimonis espoliats.

La Llei espanyola no es fonamenta en la sentència del Tribunal Militar de Nuremberg de 1946, i obvia la condemna de les Nacions Unides (ONU) (1946) al règim feixista espanyol, com a part integrant de l'eix nazi-feixista i, per tant, no qüestiona la preconstitucionalitat de la Llei d'Amnistia de 1977.

La incorporació al text del concepte

"d'il·legitimitat" referit als tribunals del període feixista, permet a les "víctimes" d'intentar aconseguir l'anul·lació de les sentències pledejant contra l'estat.

El cas del President Lluís Companys i Jover

Per als fills dels militants obrers i dels republicans assassinats, l'esperança de veure reivindicada la figura dels seus pares i avis, rau a reeixir en el procés d'anul·lació del judici al President Lluís Companys, volem recordar que l'any 1984 un grup de persones de distinta procedència política (Trino Balaguer, Agustí Barrera, Enric Borràs, Jordi Casas-Salat, Joan Crexell, Fèlix Cucurull, Josep Espunyes, Jaume Fortuny, Ventura Niubó, Nemesi Solà, Robert Surroca, Àlvar Valls, Manuel Viusà, Josep Planxart) es constituïren com a Grup per a l'anul·lació del procés al President Lluís Companys (GAPLIC). El seu objectiu era recuperar la dignitat del President condemnat a mort pel delictu d'adhesió a la rebel·lió militar, i rehabilitar la seva memòria mitjançant l'anul·lació de la sentència del Tribunal Militar, que en una paròdia de judici, sense cap mena de garantia judicial, com en tants d'altres casos, els militars condemnaren acusant del mateix delictu del qual ells eren responsables, la sedició contra un règim elegit a les urnes.

tramitació, es dictà sentència, anul·lant la dita causa, contra un acte de lesa injustícia rehabilitant la seva memòria.

Sis anys més tard, el Diari de Sessions del Parlament de Catalunya, sèrie C, núm.125, 20-3-1990 recull el resultat de les votacions sobre la Proposició no de Llei sobre la Revisió de la Sentència del Consell de Guerra Sumaríssim seguit el 1940 contra el M.H Sr. Lluís Companys i Jover, President de la Generalitat de Catalunya, vots a favor 2, en contra 18, cap abstenció, aquest fou el pronunciament del Parlament de Catalunya... per cert una peculiar manera d'honorar la memòria del President màrtir seguint els dictats de Madrid per tal de no fer enfadar els "poders fàctics"

El GAPLIC, per tal d'internacionalitzar el conflicte, lliurà el 18/3/1985 al cònsol alemany a Barcelona, un document demanant la condemna per la detenció feta per l'Abwehr en territori de l'Estat francès ocupat (la Bretanya) del representant legal d'una nació que no estava en guerra amb Alemanya, i el seu posterior lliurament a l'Estat espanyol. Un document semblant es féu a mans del cònsol francès.

L'anul·lació del judici al President Lluís Companys, a més d'ésser un deure de reparació històrica i de justícia elemental, seria un element de recuperació de la nostra dignitat nacional, alhora que una porta oberta per a l'anul·lació de totes les altres condemnes injustes i il·legítimes.

Seria interessant de saber el perquè a hores d'ara no s'ha anul·lat el procés que condemnà a mort el president Lluís Companys, perquè el conseller J. Saura no ha tramès la demanda judicial davant els tribunals espanyols.

El 29 de setembre de 2008 es celebrà al Palau de la Generalitat un acte presidit pel sotspremier del Govern Català J. Lluís Carod-Rovira, el cònsol francès P. Brice, la Cònsol alemanya C. Gläser i J. Cruanyes en representació de la Comissió de la Dignitat, els dos representants consulars condemnaren el crim contra el president de la Generalitat Lluís Companys, i el consideraren un resistent més dins el context d'una Europa sotmesa al nazifeixisme, J. Cruanyes insistí en la necessitat democràtica d'anul·lar els judicis i les sentències dictades durant el període franquista.

Atès que els drets fonamentals i les

llibertats s'han d'interpretar d'acord amb la Declaració dels Drets Humans, entenem que la justícia espanyola actuï en la persecució de polítics i militars de règims dictatorials sud-americans, i no entenem que s'inhibeixi en el cas de feixistes i franquistes.

Conclusions

Hem entès la recuperació de la memòria històrica com a una eina per a conèixer amb un màxim de precisió la veritat històrica, per acostar-nos als fets i poder-los interpretar. De res ens servirà el coneixement històric si aquest no va acompanyat d'un judici històric reparador de totes les interpretacions esbiaixades, de totes les manipulacions intencionades que s'han fet des del poder, per a justificar, sovint amb exemples històrics manipulats o l'ocultació de parts de la història, la legitimitat d'aquest poder. Cal escriure una història al servei de la veritat, només així complirà la seva funció pedagògica que ens permetrà entendre'ns com a poble, i avançar corregint els errors del passat i potenciant els elements que ens han enfortit com a nació.

Annex documental

Ratificació de l'estat espanyol del Conveni de Drets Polítics i Civils.
www2.ohchr.org/spanish/law/ccpr.htm

Resolució del Comitè de l'ONU que recomana la derogació de la Llei d'Amnistia
<http://www.unhcr.ch/hurricane/hurricane.nsf/newsroom>

Bibliografia

www.forumperlamemoria.org
www.memorialdemocratic.net
"Un nou pacte per l'oblit i la impunitat del franquisme", dins "Revista Catalunya", núm. 92, desembre 2007, pàg. 23.
Marta Martín: "Temps difícils", dins "El Punt", 17-12-2008, pàg. 15
AA.DD.: "Història, memòria i identitat", dins "Idees. Revista de temes contemporanis", núm. 28-29, (gener-juny 2006).
AA.DD.: "Reflexions sobre la memòria històrica", dins "Revista del Col·legi Oficial de Doctors i Llicenciats de Catalunya", núm. 27, febrer 2007.

Llei de memòria històrica: una llei-parany covarda i infame

Secretariat Permanent del
Comitè Confederal de la CGT

Ha transcorregut un any des que es formalitzés l'entrada en vigor de l'anomenada Llei de Memòria Històrica. La seva redacció i aprovació va sofrir uns terribles vaivens. Finalment es va aprovar amb el suport de la gran part dels grups polítics però sense l'aprovació de la societat. El que ens temíem s'ha fet realitat i fins i tot ha resultat ser més sagnant del que s'esperava.

Tirant la vista enrere, analitzem el que esperàvem aconseguir amb aquesta llei - recuperació i rehabilitació dels oblidats i vexats- i el que realment ha suposat, vexar encara més la memòria dels vençuts.

- No s'anul·len les sentències pronunciades pels tribunals repressius de la dictadura franquista.

- S'estableix una infame discriminació entre les víctimes de la repressió franquista en funció dels anys de comissió de l'assassinat.

- Manté la llei d'amnistia de 1977 per als botxins.

- No es crea una Comissió de la Veritat, demanada per la pròpia UE i l'ONU

- L'Estat espanyol no assumeix la seva responsabilitat de buscar a centenars de milers de desapareguts.

Per altra banda, des de CGT, només podem pensar que l'admissió a tràmit, en l'Audiència Nacional, de la denúncia presentada per Associacions i Organitzacions preocupades per la rehabilitació i recerca de les víctimes i desapareguts pel franquisme, CGT entre elles, ha estat un sumari-parany que tan sols buscava un rentat d'imatge i tancar definitivament la discussió sobre si el règim franquista va assassinar o no a milers de persones, si va

cometre crims de lesa humanitat.

Hi ha qüestions que no admeten dubte. Franco i els seus col·laboradors són els responsables que avui hi hagi centenars de milers de cadàvers en les cunetes dels pobles. Però per a això no és necessària tanta fanfària. És un fet objectiu i demostrat pels historiadors i conegut per tota la societat.

El que no ha volgut assumir l'estat, el que no ha volgut assumir aquesta democràcia formal, és la seva responsabilitat a investigar i reparar aquestes morts. Al contrari, tot sembla indicar que, després d'una aparença d'intervenció i estudi en l'assumpte, l'actuació de la judicatura i l'executiu va dirigida a posar traves i fer més difícil el que hauria de ser el veritable objectiu de la llei: rescatar la memòria, rehabilitar a les víctimes per ser defensors dels principis de la democràcia i la llibertat, buscar la veritat i restablir la justícia social.

Per això la CGT seguirà reclamant:

Recuperació de persones:

Milers de persones van quedar sepultats/des en anònimes Fosses després de "paseillos" i ajusticiaments. Les seves famílies reclamen aquests cossos mai oblidats malgrat el pas del temps, el desconegut de la seva ubicació i les modificacions del terreny. Cal restituir els seus cossos i, amb ells, la seva identificació. Milers van ser condemnats en irregulars processos judicials imposats per un govern il·legítim i il·legal, imposat per una revolta militar feixista mantingut a través del terror i de la repressió. És necessari que es porti a terme el reconeixement i recerca d'aquests companys caiguts.

Recuperació d'idees:

Parlem d'un alçament militar contra un govern establert democràticament. I d'una resposta en defensa d'aquest govern, amb avanços i con-

questes revolucionaris, més endavant destrossats. Parlem d'un tros de la nostra història en la qual, qui van defensar les banderes republicana o roja i negra, no van obrar a la recerca de conquestes materials, sinó socials i ideològiques. Tot això ha estat mantingut en l'oblit i el silenci, evitant la seva aparició en els llibres escolars. I la història d'un país ha de ser coneguda pel seu poble.

Recuperació de documents:

És notòria la destrucció d'arxius de propietats i registres. És evident que no es poden reconstruir els arxius destruïts, però sí es pot retornar el traslladat. I més fàcilment, es pot considerar que el que encara roman simplement empaquetat – en el millor dels casos – en Arxius i dependències civils o militars, ha de ser accessible de manera senzilla i eficaç.

Recuperació de béns:

Més enllà de la destrucció realitzada, dintre de la possible i discutible lògica de qualsevol període de guerra, acabada aquesta es va procedir no només a retrotraure les propietats d'edificis i terres a qui abans la posseïen, sinó que també es van confiscar, van destruir o van lliurar a persones i institucions béns que havien estat aixecats amb les mans obreres o comprades amb les aportacions de quotes sindicals. De tot això existeix un llistat detallat, la compensació econòmica del qual segueix pendent. Així doncs creiem necessari seguir exigint:

- La revisió i anul·lació de les sentències franquistes. I la compensació econòmica a les seves famílies, més enllà del merament simbòlic.

- La no discriminació entre les víctimes en funció de l'any de la seva mort.

- El reconeixement públic del "sofritment" dels treballadors i treballadores que van ser assassinats, perseguits,

reprimits, empresonats, repressaliats...

- No acceptar l'equiparació entre víctimes i botxins ja que les víctimes van ser la conseqüència d'una barbàrie programada des de l'aparell de l'estat franquista amb la connivència de la cúpula de l'església

- Dotar de mitjans per a la recerca, localització, exhumació i identificació dels cossos existents en Fosses i cunetes. Una base de dades de totes aquestes persones segueix pendent de realitzar. L'administració pública ha d'assumir aquest treball íntegrament.

- No oblidar les condemnes a treball esclau (canal dels presos,...). Detectar aquests camps i, en la mesura del possible, fer d'ells llocs de memòria.

- Ha d'integrar-se en els llibres d'educació aquells casos de col·lectivitats, rurals i industrials, que van demostrar que una altra gestió de l'economia i de la societat va ser i és possible.

- A través de les organitzacions de expressos i refugiats és relativament fàcil aconseguir la reconstrucció de noms i fets esdevinguts als refugiats espanyols en els camps de concentració interiors (Albatera,...) i exteriors (Argelès,...)

- Revisió de quantes lleis i actes es van engegar en el període de la denominada "Transició" per a donar per superat artificialment el període de dolor i repressió franquista.

CGT exigeix que la democràcia assumeixi la seva responsabilitat davant la vergonya i deshonra de seguir validant les sentències del règim franquista. Per tot això s'ha de crear una "Comissió de la Veritat", amb reconeixement i mitjans públics, on concorrin totes les organitzacions i col·lectius que estem treballant en aquest camp perquè finalment pugui esclatar-se amb profunditat l'etapa franquista, definint-se tota la veritat i l'horror generat durant la dictadura.

Des de CGT seguirem treballant perquè la passivitat d'administració pública sigui esperonada amb la mobilització social.

La gran depressió capitalista i l'anarquisme social del segle XXI

Miquel-Dídac Piñero

Aquesta gran depressió capitalista entre els múltiples i diferents efectes que provoca caldrà assenyalar la crisi de la unió econòmica i monetària europea ja que la degradació del ràting grec, hispà i portuguès evoca un terrible auguri, que també es podria aplicar a Itàlia i Irlanda, sota una llosa mortífera que esclafa les economies respectives a causa del dèficit i les dificultats financeres.

En el cas espanyol, la bombolla immobiliària, provocada per les orientacions de les entitats financeres, enfonsa el sector financer i de rebot totes les estructures capitalistes en un moment en que hi ha una baixa en la qualificació de la solvència del deute. Tot plegat arrenca amb força la cohesió de la zona euro en que el Regne d'Espanya va entrar en calçador i d'aquesta manera es qüestiona el propi tractat de Maastricht. Hi ha la paradoxa que l'Estat espanyol, on va guanyar el tractat constitucional de la Unió Europea, ara és un dels esglaons europeistes més febles d'aquesta unitat econòmica i monetària. De la mateixa manera, que després d'haver gaudit alegrement de la disbauxa financera del boom immobiliària i del deute una vegada la península Ibèrica va entrar a la zona euro, l'estat capitalista hispà, altres, com ara el de Grècia, Portugal, Itàlia o Irlanda, també podrien sortir de la zona euro, devaluar la moneda estatal, imprimir bitllets propis i sortir del tractat de Maastricht, cosa que provocaria l'enfonsament de la Unió Europea amb la reducció de l'eurozona pràcticament a l'antic Benelux, la Repúbli-

ca francesa i Alemanya. Enfront aquest daltabaix financer als estats perifèrics de la Mediterrània, el govern de l'Alemanya -i potser també el de França- es planteja desfer d'aquests socis morosos que desestabilitzen la seva pròpia economia. Hi ha indicis fonamentats que el govern alemany comença a estudiar quina podria ser la millor opció de política econòmica per evitar el finançament de Grècia, Itàlia, Irlanda, Espanya i Por-

tugal. Desfer la zona euro? Quedar com una unitat econòmica i financera conjuntament a França i el Benelux? Sortir de la zona euro i deixar que França carregui amb el problema?

La malaltia terminal del capitalisme decadent apunta vers una possible inviabilitat de la zona euro ja que a diferència del dòlar nord-americà, que correspon a un estat federal, la manca de regulació en la zona euro per que hi hagi intervencions en cada estat membre de la unió econòmica i monetària europea qüestiona l'existència de la zona euro per socis com ara Espanya o Grècia, Portugal, Irlanda, Itàlia. Aquesta feblesa de la zona euro i del propi tractat de Maastricht, per no parlar de les dificultats per aconseguir un tractat constitucional de la Unió Europea, desfà novament els somnis d'un nou imperi romà o romà germànic carolingi en temps de la revolució industrial europea que van generar els malsons de les aventures bèl·liques de Napoleó o de Hitler. L'europeisme com a nou imperi carolingi es desfà com un sucre en un got d'aigua davant la prova de les turbulències capitalistes mundials, que com un nou general hivern col·lapsa la unió econòmica i monetària europea, de la mateixa forma que els hiverns de Rússia van enfonsar els exèrcits de la França napoleònica i de l'Alemanya hitleriana. Però, alerta. Aquesta desfeta política europea, sense un procés de transformació social autogestionària del proletariat mundial, ens portaria en els esglaons capitalistes més febles de la Unió Europea vers el patiment de nus règims totalitaris burgesos del sabre, com

ara la restauració franquista a la península Ibèrica, amb l'anul·lació de la reforma política de 1976 i una tornada a la llei orgànica franquista en que fonamenta la monarquia constitucional, i unes dictadures militars als Balcans o el feixisme a Itàlia, com en els anys de la gran depressió mundial iniciada l'any 1929, doncs la NATO no és cap garantia de democràcia burgesa i l'espanyola, portuguesa o grega solament s'aguanten gràcies a la unió econòmica i monetària europea i la seva burocràcia de Brussel·les. Tot plegat seria un fals remei militar de les respectives burgesies perifèriques d'Europa davant l'acceleració de la malaltia terminal del capitalisme mundial. Un gir burges de signe totalitari d'aquest tipus hauria de ser contestat per mitjà de polítiques preventives del proletariat més conscient. Cal pensar en el plantejament que fa noranta anys va fer l'espartaquisme alemany, "Socialisme o Barbàrie". Això vol dir estar alerta enfront qualsevol intent d'imposició de règims burgesos del sabre, com en deia M. A. Bakunin. Les vagues generals revolucionàries són les sortides proletàries enfront les inclinacions totalitàries del capitalisme decadent. Mobilització obrera i estudiantil, resistència de classe, ofensiva llibertària.

De moment, l'Estat capitalista hispà intenta torejar la bancarrota gràcies a la burocràcia de funcionaris, directius i alts càrrecs governamentals en aquest terrible final de festa espanyola del regnat de l'euro que ja apunta vers les no gaire llunyanes crides del PSOE i del PP a una nova santa

aliança de 'pactes de la Moncloa' en versió "d'emergència nacional" i autarquia com en temps del primer franquisme. El ministre Sebastián, que no cap boig i forma part del gabinet de Zapatero, parla d'autarquia mentre que en la cimera del Grup 20 Zapatero havia acceptat l'acord internacional de rebutjar les polítiques proteccionistes d'estat. Mentre redactem aquestes línies en la nostra reflexió de crítica de l'economia política TV 2 passa, de matinada, el documental d'Avi Lewis i Naomi Kein 'La toma'.

A nivell de l'anàlisi del malestar social, ens preguntem quantes setmanes falten per un ressò pràctic de la revol·ta social de Grècia a Itàlia o a la península Ibèrica. Aquesta és una qüestió que planeja en aquest hivern de turbulències econòmiques i atur laboral generalitzat. A l'horitzó immediat apunta una aurora de vaga general a casa nostra. Baltasar Porcel, en la seva col·laboració diària a 'La Vanguardia', reflexiona des dels medis burgesos catalans sobre un possible renaixement social anarquista enfront els blocs doctrinals tancats, més enllà de l'estratègia de Karl Marx en el 'Manifest comunista', "més descolonitzador" que Marx, en diu Porcel, més federal que el propi federalisme, l'aparició de l'anarquisme social del segle XXI que apunta contra els blocs socials, estatals i econòmics, amb l'antic lema que esmenta aquest escriptor de l'entorn pujolista, "Ni déu ni amo". De manera sotil, amb indefinicions que són constatacions, Porcel alerta del fet que el full de ruta de la revol·ta social insurgent de Grècia podria fulminar el capitalisme decadent.

El "Rojo y Negro" compleix 25 anys

Roberto Blanco (*)

Es compleixen 25 anys des que el número 0 de la primera època del "Rojo y Negro" va veure la llum. Va néixer al paio de la brisa marinera i dels sindicats renovadors i aperturistes de la CNT de Màlaga. Amb part de les rendes obtingudes en la caseta de la Fira de Màlaga (unes 300.000 pessetes de l'època) aquests van acordar engegar un periòdic que aglutinés les inquietuds de tots/es aquells que creien en el futur de la llavor llibertària sense oblidar les seves arrels essencials (autonomia, autogestió, solidaritat i acció directa). El seu objectiu: la renovació i unificació de l'anarcosindicalisme i el moviment llibertari. El seu paper: transmetre un missatge que va cristal·litzar en la Conferència de Sindicats de la CNT-AIT de 1984 i el posterior Congrés d'Unificació Confederal que aquest pròxim mes de juny complirà 25 anys de la seva celebració. Així ho reflectia el nostre primer editorial, titulat "Què fer?" Gairebé quatre anys després, al gener de 1988, l'organització anarcosindicalista sorgida d'aquest congrés es dotava per fi d'un òrgan d'expressió que, sota la mateixa capçalera de Rojo y Negro (en reconeixement a la iniciativa de 1984), va veure la llum a Madrid amb les mateixes il·lusions. Amb un editorial titulat "Alguna cosa comença a moure's" animava al debat llibertari, injuriava de la violència crepuscular d'avantguardes il·luminades ("portaveus de la revolució, que no revolucionaris") i afirmava que, davant l'ocàs de les ide-

ologies, "les idees, les actituds llibertàries cobren una actualitat inusitada, preocupant per a alguns (segons la mateixa premsa diagnòstica) i esperançadora per als més", proposant-se "il·lusionar als homes i dones perquè participin cada vegada més en les activitats socials fins al punt que facin cada vegada més inútil i innecessària l'existència de l'Estat".

Complerta la seva missió de bressolar el naixement i consolidació de la Confederació General del Treball (CGT), aquesta segona aventura editorial llibertària, de la qual també va sorgir Libre Pensamiento, ha anat creixent fins a arribar a els 220 números. Avui les seves pàgines són producte de moltes veus, com va ser la seva vocació des d'un principi, doncs tal era la voluntat i el llegat de la primera etapa malaguenya del Rojo y Negro, amb les mans netes de fidelitat i transparència, tacades de tinta en la tasca de servir a un ideal, però mai brutes de servir-se d'ell.

Que els rebels i lluitadors de tota causa justa trobin aquí el suport que precisin. Que els homes i dones que tenen consciència i segueixen els dictats que porten en els seus cors puguin comunicar. Que cap realitat, per insignificant que sembli, pugui ser silenciada. Que tot aquell que tingui alguna cosa que oferir als altres sense posar-se preu trobi aquí la seva casa. Per això, benvingudes siguin les col·laboracions sociolaborals i sindicals, però també literàries, artístiques o científiques que ens facin més humans i, per tant, més lliures.

Perquè només els qui coneixen i aprenen del seu passat són capaços d'influir en el futur, hem engegat una nova secció titulada "Decíamos ayer", on anirem rescatant cada mes articles especialment significatius per la seva redacció, el tema tractat en ells o el context en el qual van aparèixer. A més, pròximament publicarem un quadern amb col·laboracions de Mikel Galé, Rafael Cid, Roberto Blanco, Juan Luis González, etc., per a, junts, celebrar aquest "natalici" recordant

com ha nascut i evolucionat l'òrgan d'expressió de la CGT a nivell d'Estat espanyol al llarg de tots aquests anys.

Nota

(*) Aquest article és un extracte, adaptat, de la presentació de la primera versió que va ser escrita pel primer director de "Rojo y Negro", Juan Luis González, ja que, cinc anys després, ens segueix semblant completament apropiat per a l'ocasió.

> DES CARTES MAUDITES

Dinero Gratis, per fi!

Carlus Jové

El somni dels activistes antiglobalització, que a finals del mil·lenni passat entonaven aquella cantarella del Dinero Gratis, sembla estar més a l'abast que mai. En l'actual clima econòmic, que ha despertat la compassió de fins i tot aquells caps de govern més ultraliberals, tan sols cal aconseguir reunir un centenar de persones ben vestides en un saló ben decorat i manifestar el malestar del sector empresarial que representen, i... diners al canto! Com no se'ns havia acudit abans? Era tan i tan senzill! Els temps de llargues i dures assemblees, de manifestacions que comencen una hora tard i que sempre són més llargues del que s'esperava, de piquets on inevitablement t'emprenyes amb l'esquirol de torn, de mítins redundants fins a la sacietat... aquests temps, deiem, s'han acabat! Entrem a la nova era en la que el papa estat ens ho arreglarà tot!

Proposta: es convoca una assemblea de moviments socials, es fa una declaració on s'hi faci explícit que la nostra empresa fa anys que no aconsegueix resultats satisfactoris i que les perspectives de futur són pessimistes; comentem la possibilitat d'un ERE que afectaria a aquells activistes de recent integració i un pla de pre-jubilacions per la fornada dels anys 70. També convindria esmentar la necessitat de recursos per fer un reciclatge entre els nostres efectius, ja que els temps canvien i convé ser competitius, així com la urgència de disposar d'un bon fons econòmic per a finançar els cada vegada més necessaris desplaçaments a reunions d'àmbit europeu. Es desenvolupa una proposta per a fomentar l'ús de les noves tecnologies i mencionem que com que durant anys hem anat tirant de fotocòpies i periòdics, els traspàs serà dur i, sobretot, molt i molt car. Una altra cosa que ven molt és allò d'amenaçar amb deslocalitzar les nostres assemblees i campanyes a un país en vies de desenvolupament i semi-dictatorial, amenaça que no pot deixar d'emocionar a aquells que pensen que en democràcia quants més serem més riurem i que, per tant, no deixaran perdre una gent tan democràtica i simpàtica com nosaltres –ja ho diuen els politòlegs actuals: l'emotivisme és clau per imposar un discurs. Sincerament, estic convençut que amb un pla d'acció com aquest i amb una assemblea a cada ciutat, aconseguiríem uns quants milions d'euros que ens permetrien llançar una OPA hostil a l'Estat i així, com qui no vol cosa, ens en desempallegaríem d'una vegada i per sempre. Ja se sap que la millor manera de vèncer és fer desaparèixer la competència. Capitalismus dixit.

Pel·lícules

"AUTONOMIA OBRERA"

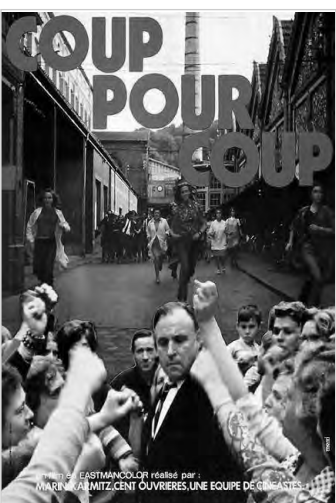
Orsini Zegrí i Falconetti Peña (2008) Documental sobre les lluites autònomes dels anys 70 a l'Estat Espanyol. És un relat del moviment obrer i també una reescriptura de la transició postfranquista.

Catalunya. Febrer-març de 2009

"DIE WELLE"

Dennis Gansel (2008) Un professor d'institut alemany experimenta amb la facilitat amb què sedueix el seus alumnes i els fa caure en les urpes del poder i el totalitarisme. Film polèmic.

"COUP POUR COUP"

Marin Karmitz (1972) Un grup d'obres planeja l'ocupació d'una fàbrica com a reivindicació de la seva dignitat i dels seus drets. Una lluita vista des d'un punt de vista feminista.

"SÉ ADONDE VOY"

M. Powell i E. Presburger (1945) Una noia anglesa descobreix una nova manera de viure en els valors tradicionals escocesos: la felicitat al marge dels diners. Genial film romàntic.

> MÚSIQUES

Discografia bàsica

R.P.

Resistir es vèncer

(Potential H.C., 1996)

La gènesi de Kop és Speereth. El tercer i últim disc de la banda de Celrà és una peça clau dins l'escena subversiva a Catalunya. Un treball on l'estructura musical quedava supeditada a un llenguatge polític directe i punyent. Amb col·laboracions d'Inadaptats i S.A.

Internacionalista

(Propaganda pel fet!, 1998)

Una lliçó exemplar de crossover avant-guardista. El debut de Kop, amb la producció de l'exNegu Gorriak Kaki Arkarazo i la participació de Fermin Muguruza a "Freedom", és un referent de coherència ideològica i sobreïtat musical.

Ofensiva

(Propaganda pel fet!, 2001)

El grup accentua les bases electròniques i industrials, remescant des del trash metal inspirat en Fear Factory, Clawfinger o Sepultura fins a pinzellades de rap. El grup arriba a telonejar Soulfly però la carrera del grup es veu escapçada per l'ordre de captura contra Juanra.

Nostrat

(Propaganda pel fet!, 2007)

Ni els murs de les presons d'alta seguretat aconseguirien fer callar la veu de Kop. Quatre noves cançons i versions en clau d'homenatge d'Obrint Pas, Boikot, Berri Txarrak o Revolta 21.

LA BANDA ENCAPÇALADA PEL CANTANT I LLETRISTA JUANRA TORNA ALS ESCENARIS AMB LA MATEIXA ACTITUD I COMPROMÍS DE SEMPRE

Un altre Kop de part dels bons

Roger Palà
cultura@setmanaridirecta.info

El verb correcte no és "tornar". Kop no torna, perquè de fet Kop mai ha marxat: el grup de rock de combat més contundent de l'escena alternativa dels anys noranta sempre ha estat present en les ments i els cors tan de les velles generacions de militants com de les noves fornades de lluitadors. Després de vuit anys d'obligat silenci, i amb el seu cantant i ideòleg, Juanra, de nou reincorporat a la vida pública després d'haver estat empresonat sota l'acusació d'haver col·laborat amb ETA, la bèstia torna. I està àvida de trepitjar escenari.

"Kop continua en el mateix lloc de sempre: al costat dels moviments socials, amb actitud i compromís, i defensant les lluites i entenent la seva acció com un cop directe contra l'Estat", explica Juanra, il·lusionat com mai amb el nou projecte que té entre mans. "Kop és un col·lectiu format en un context i amb una filosofia molt concretes. En un moment de la nostra història va aparèixer una ordre judicial en contra meua i vaig haver de marxar. En aquell moment, el funcionament de Kop va quedar restringit a aquella situació. Mentre he estat empresonat, el grup ha aparegut en diverses ocasions i formats, amb gent diferent ocupant el rol del cantant. I un cop fora, he sentit la necessitat de reincorporar-me a la dinàmica musical i continuar treballant".

En els vuit anys que Juanra ha passat reclòs en diversos centres penitenciaris espanyols i holandesos, però, les vides dels seus com-

panyos de grup han canviat molt. "Hi havia qui tenia fills, d'altres volien continuar però amb un format més tranquil, restringint les aparicions del grup i penjant alguns temes a internet". Un dels puntals del grup, Trashoo, que compartia el projecte de Kop amb Inadaptats, també tenia altres prioritats musical: "Trashoo volia concentrar-se del tot en el projecte Eina, la nova banda d'Inadaptats. Estava disposat a fer una gira de comiat amb Kop, amb els concerts que fes falta, però només això. Jo volia continuar".

Anar a totes

Davant d'aquest panorama, la decisió no va ser fàcil. "Hi havia dues opcions però cap m'acabava de convèncer: o tancar la barraca o començar a treballar amb altres músics". Aquesta segona opció tenia un plus de complexitat: "sempre he tocat amb la mateixa gent i és una qüestió emocional, de pell. I no es tractava simplement de trobar músics professionals. Calia buscar persones que s'impliquessin políticament amb el projecte. Així, davant el dilema de tancar la barraca o buscar altres companys de viatge, vaig anar a totes".

A totes, en aquest cas, vol dir que Kop té una nova formació integrada per músics amb experiència però que mai han estat en un primer pla mediàtic. La nova banda està integrada per Dani (baixista que ha estat amb grups de l'escena noise com Kolision Mosh, From i L.C.D.O.), Uri (guitarra de L.C.D.O.), Imanol (guitarra), i Bud (bateria d'Embellish). La darrera in-

corporació és Dj Gabb a les bases i esratxos. "Vaig arribar a la conclusió que allò que importa de Kop és l'actitud i la filosofia més que les persones que anem passant pel projecte. Si la banda havia pogut funcionar quan jo hi era amb altres cantants, també podia funcionar ara amb altres músics".

El grup torna a la carretera amb totes les de la llei, amb una gira que començarà el dia 9 de gener a la sala Apolo de Barcelona i l'endemà al festival Hartotxu Rock d'Irúña, i que s'allargarà durant tot l'any 2009. L'objectiu: tocar pels Països Catalans, Euskal Herria, l'Estat espanyol, Europa i, si es pot, Veneçuela, Cuba i Nicaragua.

Proletaris del metall

"Hi ha moltes formes de treballar la música. A mi m'agrada fer-ho local d'assaig", explica Juanra. "No tinc res de genialitat, em considero un proleari del metall. La meua forma de treballar és arremangar-me i passar hores al local fins que tot està quadrat i encaixa perfectament". Així, durant els mesos de novembre i desembre, els nous Kop estan treballant al local d'assaig les antigues cançons de Kop. La bona forma, però, només s'agafa tocant", comenta en Juanra. "Hem estat pragmàtics. Hi havia l'opció de començar a treballar amb material nou, però hem pensat que la nova formació s'havia d'impregnar primer de tot el que ha estat Kop".

Les lletres no han perdut vigència en deu anys? "No. Són cançons que m'encantaria que tinguessin data de caducitat, però quan tor-

nes al carrer i veus que 'Desalojos son disturbios' té la mateixa vigència, quan veus que 'Leitmotiv' continua retratant punt per punt la realitat del país, que 'Kop' continua sent una declaració d'intencions que pot cantar la gent de 14, 24 o 30 anys... T'adones que les lletres no han caducat".

Com sonaran els nous Kop? Des del llunyà Ofensiva (Propaganda pel Fet!, 2001) ha plogut molt. "Sonem més contundents", avança Juanra. "És la línia d'ara. Si escoltes els nous treballs de Sick of it All o Soziedad Alkohólika, veuràs que el so s'ha endurit molt". El cantant explica que "intentem potenciar encara més la part electrònica". El grup no renuncia a preparar material nou per un futur disc. "La idea és treballar noves cançons durant la gira i mirar d'entrar a l'estudi la pròxima tardor. De fet ja hi ha 2 idees per temes nous", planifica Juanra. "El nostre plantejament inicial és que poguem tenir un nou treball de Kop a finals d'any o al principi de 2010".

No cal dir que una de les possibilitats amb les que treballa Kop és la d'una campanya mediàtica de pressió contra el retorn del grup per part de l'anomenada 'Brunete' mediàtica. "Hi és, clar. La possibilitat d'una campanya en contra de la premsa espanyola ens ha passat pel cap. Però no ens treu la son. Tenim estratègies per respondre cadascun dels seus cops. Si ens suspenen un concert, en farem dos en les condicions que calgui", sentència el cantant. "Que vinguin, que els estem esperant!".

Més informació:

<http://www.kop.cat/>

Pàgines web

INTERCANVIS

<http://intercanvis.net/tiki-index.php>

Xarxa d'intercanvis amb monedes socials per poder aconseguir o facilitar objectes o serveis a altres membres de la comunitat,

SIN DINERO

<http://sindinero.org/>

Aglutina en un únic lloc recursos gratuïts i informació que faciliten l'accés a un estil de vida menys depenent dels diners.

Libres

“Mujeres en pie de Paz”

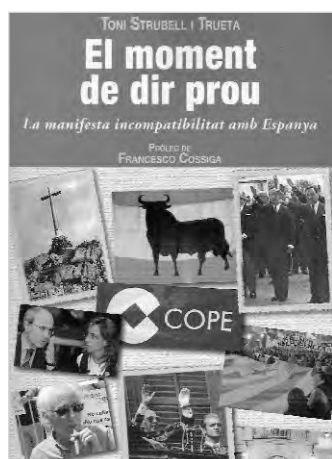

CARMEN MAGALLÓN
Ed. Siglo XXI, 2006, Madrid

Pilar Palacio

Es evident que ni les dones són més pacífiques que els homes, ni la pau és un afer exclusiu d'un dels dos sexes. Però més enllà de les diferències culturals i geogràfiques, les dinàmiques del poder s'encarreguen un cop més d'assignar-nos a unes i altres un paper determinat, marcat pels rols històrics i de gènere. Per tant, sí que és cert que les dones hem estat apartades dels afers bèl·lics i els homes forçats a prendre part en ells. Aquesta separació de les dones dels afers públics, i que Virginia Wolf identifica com condició d'outsiders, ha permès al col·lectiu desenvolupar un punt de vista diferent i alternatiu al discurs militarista. Prenent aquest com a punt de partida, Carmen Magallón va esmicolar en aquestes pàgines una acurada radiografia de moviments diversos protagonitzats per dones que han posat l'accent en la vinculació d'aspectes quotidians de la vida i la necessitat d'aturar la violència de les guerres com a principal amenaça a la humanitat. El llibre recorre moments històrics de mobilització per la pau i grups de dones que els protagonitzen d'arreu del planeta, plantejant interseccions entre el moviment antimilitarista i el moviment feminista, així com els diàlegs recurrents entre ambdós. L'autora esmicola el recorregut de grups de dones de Palestina i Israel, de Belgrad, de les dones colombianes, les afganeses, les guatemalteques, les sud-africanes, les irlandeses... Un ventall ampli que consolida la història del moviment de dones per la pau. Sense descuidar la reflexió teòrica, el llibre esdevé un document excepcional aglutinador d'experiències que conformen la història de la pau amb les dones com a protagonistes. Un gra de sorra pel patrimoni de la memòria històrica dels Moviments per la Pau.

“El moment de dir prou”

TONI STRUBELL I TRUETA
Pagès Editors, 2008

Pau Jubilà

Sota el subtítol de “La manifesta incompatible amb Espanya”, Toni Strubell construeix el seu llibre sobre un aspecte que em sembla molt interessant, la anormalitat convertida en normalitat, o el que és el mateix, com els ciutadans d'aquest país ens hem acostumat a situacions del tot anormals, com ara la restricció constant en l'ús de la nostra llengua en un Estat que diu ser de tothom, l'espoli econòmic i financer i molts d'altres aspectes que el llibre desgrana en els seus diferents capítols.

L'autor dedica dos capítols sencers a la memòria històrica, de la qual n'és un gran coneixedor bàsicament per la seva faceta de coordinador de la Comissió de la Dignitat, que valen la pena de llegir. El primer, titulat “Franco, encara?” fa una crítica contundent i raonada de l'anomenada transició que permet que el jutge Garzón inici processos judicials contra dictadors com Pinochet i no actuï contra personatges com Fraga, qui el 2006 definia a Franco com “l'heroi de la pau, de la prosperitat i la futura democràcia”.

Una transició que permet, cosa impensable en d'altres països com Alemanya o Sud-Àfrica, que el principal partit de l'oposició no solament no hagi condemnat mai la dictadura del Generalíssimo, sinó que alguns dels seus membres destacats el lloïn en públic. O que l'altra “pota” de la democràcia, l'estament judicial, estigui farcit en els seus esglaons més alts de fills o néts d'alts funcionaris franquistes, de qui en comparteixen la ideologia.

El segon capítol “La mala memòria”, detalla la llei que havia de rehabilitar els lluitadors contra el feixisme i que s'ha quedat a les beceroles per les pressions de la dreta i la jerarquia eclesiàstica, abocada al projecte d'una Espanya profundament “nacionalcatòlica” en la pitjor accepció d'aquest terme, passant per damunt d'unes suposades esquerres progressives i inoperants.

Un altre aspecte interessant del llibre és que Strubell no s'ha limitat a fer un repàs o una descripció detallada dels greuges contra Catalunya, cosa que seria més o menys fàcil, sinó que es mulla i finalitza el llibre amb un apèndix titulat “Cap on portem Catalunya? Idees”, on exposa un seguit de propostes força interessants per a, com diu ell, “portar la nació endavant”.

Tot el llibre s'articula sobre un eix central, que el Principat i per extensió la resta dels Països Catalans no tenen ni una mínima part de la cobertura política, cultural i identi-

tària que tenen els Estats per refermar els seus trets nacionals, i que necessiten d'un procés d'autodeterminació per tal de no desaparèixer sota un Estat espanyol profundament jacobí i imbuït per un sentiment nacionalista excoïent.

“Aprendiendo a luchar. Las aventuras de Toñín”

J. DANIELS
Likiniano elkartea, Bilbao 2005

Josep Estivill

Curiosa aquesta recreació en clau llibertària del popular personatge de Tintín creat pel dibuixant belga Hergé. Els personatges són els mateixos però s'han fet grans: el capità Haddock està casat i la seva dona és la tieta del Tintín. Però els paral·lelismes comencen i acaben amb l'aspecte físic i certa similitud dels noms perquè l'argument i el tarannà estan a les antípodes. La història de Toñín és la presa de consciència dels protagonistes com a víctimes de l'explotació laboral però, a la vegada, com a explotadors en l'àmbit social (contra les dones i els homosexuals). El còmic és un pamflet previsible i ple de tòpics, entretingut en la mesura que presenta el procés d'organització d'una gran mobilització, però que una mica envellit en el plantejament ideològic.

> IMATGES QUE PARLEN

Estratègies de comunicació

Josep Estivill

La CGT és bandejada en els mitjans de comunicació. Aquest lament sol repetir-se en el si del sindicat sense que es contraresti de manera eficaç. Trobaríem excepcions però, en general, aquesta afirmació seria vàlida. Es crida el sindicat només en els conflictes laborals on gaudeix d'una forta implantació entre els treballadors o bé quan convé animar el debat amb una veu polèmica que vagi “a la contra”, la veu “dels del no”. De vegades es tracta d'autèntiques ensarronades destinades a desacreditar la lluita dels treballadors. Però la marginació a què se sotmet la Confederació pot ser superada perquè existeixen escaletxes en les quals penetrar.

Aquest és el plantejament d'un curs que va tenir lloc a mitjans de gener al CESL de Via Laietana amb el títol “Curs bàsic de comunicació i relació amb els mitjans de comunicació”. Els professors eren els periodistes Cristina Mas i Vicent Canet. Tots dos, molt bé.

La Cristina va exposar algunes barreres que dificulten l'accés de la CGT als mitjans de comunicació comercials i algunes estratègies per combatre-les: seleccionar el moment adequat i facilitar la feina al periodista en serien les principals. Explicacions sobre com redactar notes de premsa i convocatòries i com fer-les arribar. Tot plegat, idees entenedores i molt assequibles perquè les seccions sindicals puguin portar-les a la pràctica. A més, és d'agafar com la professora té una enorme capacitat de comunicació: controla el ritme, les pauses, la veu, la forma de mirar, el nivell de les explicacions, la participació dels alumnes, etc. Excel·lent.

L'altre professor, el Vicent, també és molt bo. La seva explicació estava plena de referències sobre com generar confiança en els mitjans i la redacció de notes i dossiers de premsa i consells sobre la manera d'actuar en una entrevista. En aquest punt és imprescindible referir-se a les notables aportacions de molts dels participants que, de vegades, tenien igual o més experiència que els professors.

Del curs se'n poden treure un parell de conclusions:

La primera, amb una (bona) política de comunicació, que és a l'abast de totes les seccions sindicals, es poden fer meravelles.

La segona, el descobriment que Josep Cuní és un autèntic tòtem del periodisme català ja que va convertir-se en la principal cita de molts dels participants. En definitiva un bon curs pel qual convé felicitar la gent de l'Àrea de Formació de la CGT de Catalunya.

Revistes

BELTZA

Publicació trimestral de la CGT d'Euskal Herria. Es poden descarregar els números a: www.cgt-lkn.org/bizkaia/

Catalunya. Febrer-març de 2009

ROJO Y NEGRO

Publicació confederal mensual, prensa@cgt.org.es www.rojoynegro.info/2004/spip.php?rubrique31

LA PANEROLA

Periòdic d'agitació del Camp de Tarragona <http://lapanerola.blogspot.com/>

ECOLOGISTA

Revista d'Ecologistas en Acción, més de 300 grups ecologistes. www.ecologistasenaccion.org/spip.php?rubrique124

BÀRBARA ROCH, DE LA XARXA D'ENLLAÇ AMB PALESTINA

'Ens agradaria que tornés un estat únic Palestí'

"La XEP és una associació de gent militant que treballa per Palestina, no una ONG"

Teresa Sardà

- Què és la Xarxa d'Enllaç amb Palestina?

- La Xarxa d'Enllaç amb Palestina (XEP) és una associació de gent militant que treballa per Palestina, no una ONG.

- Quins són els objectius de l'organització?

- Ens agradaria que hi tornés a haver un estat únic Palestí, no cal fer fora els israelians, però vaja el que ens agradaria seria una pau justa per tots... Sabem que això és molt difícil d'aconseguir i és un objectiu a llarg termini. Llavors, per arribar a aquest objectiu, ja des de fa molts anys, el primer ha estat crear una base social de solidaritat amb Palestina

El que ens interessa ara mateix és arribar a aconseguir una campanya de boicot, desinversions i sancions contra Israel real. Un altre factor en el que volem inserir és en el vocabulari de la gent, com és el cas de la gent que li continua dient conflicte. No és un conflicte. Allò és colonialisme, primer de tot i en segon lloc és ocupació i apartheid.

- Com connectes amb aquesta organització?

- Un cop vaig anar a una xerrada i em vaig interessar pel tema. Vaig trobar un fulletó que posava: "Estades a Palestina 2008". Em costar decidir-me, perquè em feia cosa anar-hi sola, però vaig trucar i de seguida vaig anar a fer la formació. I realment va ser molt interessant.

- Explica'm una mica el viatge: què hi vas veure? Què et va sorprendre?

- Vaig estar allà tot el mes de setembre. Els tres primers dies a Haifa, després vaig estar dues setmanes fent un Camp de Treball a Natzaret, amb una organització que es diu Baladna, que treballa sobretot amb els palestins dintre de l'estat d'Israel, que tenen la ciutadania israeliana, però no la nacionalitat. És una cosa molt estranya, aquí quant tens la ciutadania també tens la nacionalitat i vissaversa, però allà no. Per què? Perquè no són jueus. I és que els àrabs que viuen dins l'estat d'Israel, són discriminats en qualsevol aspecte: en la religió, en la feina, en els estudis... evidentment les escoles públiques són totes jueves. Com portes el teu fill (si ets musulmà) a una escola jueva, on li explicaran que ell i la seva família són gossos terroristes fastigosos, que no mereixen viure a Eretz Israel? I per això, els palestins van a les escoles internacional. L'estat d'Israel els diu que no són palestins però també que no són israelians. És un grup de gent que no tenen clara la seva identitat. I aquesta associació treballa amb aquests nens.

- Has seguit mantenint contactes amb la gent que vas conèixer allà?

- Sí, sobretot amb els de Nablus. Cap al 14 de novembre van venir a Barcelona, s'hi van quedar uns quatre o cinc dies, i van continuar perquè estan fent una gira per Europa representant una sèrie d'associacions que treballen per Palestina.

- El nivell de vida dels Palestins com és?

- Depèn del lloc. Per exemple a Natzaret, no hi ha un mal nivell de vida, però els causa culpabilitat personal. Perquè ells (Palestins residents a Israel) estan a Israel, per tant, tenen un nivell de vida no tan alt com els veïns jueus, però si acceptable, bo.

Cisjordània per exemple és diferent. La gent no passa gana, en principi, ara es veu molta diferència entre els palestins i les colònies jueves. És una diferència abismal. Sobretot a Ebron (per cert, Ebron és la segona ciutat més antiga de la humanitat i que ara mateix l'estan destruint...) ho notes moltíssim perquè els colons jueus estan instal·lats als centres de les ciutats, i depenent de la zona on estiguis trobes les botigues tancades, els carrers bruts perquè els israelians els tiren brossa... les relacions en les ciutats mixtes són força tenses, perquè hi ha soldats israelians cada dia. Per exemple: a Ebron hi ha aproximadament 500 colons. Doncs tenen 2000 soldats només per "defensar" aquests 500 colons!

A Nablus no hi ha tanta tensió, perquè és una ciutat més gran, no hi ha tants colons, tenen universitat... però també bastants camps de refugiats al voltant. Aquests camps de refugiats fa 60 anys que existeixen, per tant, no t'imaginis les tendes, no! Sinó que ja són cases i edificis. Que segons els israelians són il·legals... Però què han de fer si la població va creixent!

- El mur. Què en penses?

- Primer de tot el mur és il·legal. Sobretot perquè el mur sobrepassa la línia verda (firmada en l'armistici de 1949), és a dir, entra en

territori palestí; va serpentejant la línia verda. I per què fa aquestes giragonses? Per interessos polítics, com per exemple a Jerusalem, el mur passa pel voltant. Està clar que tenen la intenció de quedar-se amb tot Jerusalem, perquè sinó posarien el mur al mig... O econòmics (per les reserves d'aigua). El cas de la ciutat de Kalquília és també força greu. És una ciutat que està completament tancada pel mur. Té només un Check Point de sortida, defensada per soldats israelins.

Les conseqüències que pot provocar són clares. Aïlla els palestins. També és una manera d'oprimir i de controlar. És que no puc dir res més del mur. És una bestialitat.

- Vas tenir algun problema?

- No, de problemes no en vaig tenir.

- Creus que hi ha una solució al problema?

- Doncs la veritat és molt difícil. No sé quina seria la solució més justa per tothom. En aquest moment qui s'ho està passant més malament són els palestins. Ara ja hi ha gent que ha nascut en aquella terra, per molt que la seva família no... Però també hi ha gent que vol la pau i trobar una solució justa per tothom. Potser l'ideal seria un estat binacional. Però això també aportaria problemes: Com es diu aquest estat? Quina bandera hauria de tenir?

És molt difícil. De moment la gent es conforma amb que Israel deixi de construir el mur, surti de Cisjordània i de Gaza i que se'n vagi més enllà de la línia verda, que és la línia de l'armistici signat el 1949.

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Paraules

Jordi Martí Font

Angúnia

Et mires les notícies de la premsa, el teu cordó umbilical amb el món que no veus directament, i et sents preocupada. Pàgines i pàgines plenes d'assassinats, de morts violentes, d'agressions, de violacions... El món va molt malament, sense cap mena de dubte, i les persones en són culpables. Les solucions són clares: si la gent no vol acatar l'ordre que ens allibera de la negativitat de la mà de l'uniforme, aleshores caldrà fer anar també les porres.

Escoltes la ràdio i mires la tele. Les sensacions es multipliquen i davant de tanta maldat tu mateixa et sorprens cridant contra els dolents que pantalles i veus ens assenyalen com a culpables de tota la negativitat que pateixes, veus i tens.

L'angúnia et fa revoltar contra la gent que no segueix les normes i crides per l'allargament de les penes, per la cadena perpètua i inclús per la pena de mort. La presó per a tu és ja un objectiu, un càstig que ha de ser total i quan es fa insuficient, s'ha de complementar amb d'altres mètodes més expeditius. L'angúnia que et deixa la por en el cos és el motor i els fonamentalistes de la repressió t'ajuden a trobar sortides. A tu, que sempre haves raonat i pensat. A tu, que fa anys que no somies i només tens malsons. A tu, l'angúnia t'ha vençut i has passat a ser una d'elles.

Trencar

"Separar-se de" suposa una de les formes més clares i rotundes de ser "un mateix". La decisió de deixar de ser nosaltres és tan important com la que ens va portar a ser-ho. Important perquè suposa l'allunyament de la repetició no pensada, de la repetició de situacions, de maneres i d'actituds. De fet, la vida comença amb un trencament que nosaltres no triem i quan els trencaments els podem decidir i no ens vénen de dalt -o del costat- esdevenim persones humanes, lliures i despul·lades davant la tria. Poder decidir els trencaments ens allibera dels déus i ens bateja d'humans. Aleshores, també, trencar és imprescindible per poder esdevenir ramat.

Ecologia

Potser no caldrien més etiquetes específiques per anomenar la defensa del nostre voltant, d'allà on vivim i d'on en som part, però com que bona part de la història de la humanitat s'ha fet enfrontant l'ésser humà -la seva cultura- amb la natura, el nom ens serveix i cal fer-lo anar. Ara bé, quan ho fem caldrà alliberar-lo del teatre i de les mentides que l'envolten. Una línia d'alta tensió, una central nuclear, una autopista... mai no podran ser qualificats amb adjectius derivats de la paraula ecologia. I fer anar els adjectius amb aquest significat només pot tenir una explicació barruda i miserable. Compte amb les justificacions de l'injustificable a partir de les paraules.

Els professionals de la mentida han proliferat i excel·lit en l'ús fraudulent d'ecologia i de les altres paraules de la mateixa família.